M.A.LIBRARY, A.M.U.
PE818
3942

جاوید نامہ

معہ فرہنگ

ALIGARH

اقبال

٨١٨

CHECKED-2002

CHECKED 1996-97

فہرست مضامین

دیباچہ

خیالِ من بتماشائے آسماں بوداست
بدوشِ ماہ و بآغوشِ کہکشاں بوداست
گماں مبر کہ ہمیں خاکداں نشیمنِ ماست
کہ ہر ستارہ جہاں است یا جہاں بوداست!

اقبال

LYTTON LIBRARY
ALIGARH
MUSLIM UNIVERSITY

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

مُناجات

آدمی اندر جہانِ ہفت رنگ — ہر زماں گرمِ فغاں مانندِ چنگ!
آرزوئے ہم نفس می سوزدش — نالہ ہائے دلنواز آموزدش
لیکن ایں عالم کہ از آب و گِل است — کے تواں گفتن کہ دارائے دِل است!
حر و دشت و کوہ و کہ خاموش و کر — آسمان و مہر و مہ خاموش و کر!
رچہ بر گردوں ہجومِ اختر است — ہر یکے از دیگرے تنہا تر است!
ریکے مانندِ ما بیچارہ ایست — در فضائے نیلگوں آوارہ ایست!
اروان برگِ سفر ناکردہ ساز! — بیکراں افلاک و شب ہا دیریاز!
ن جہاں صید است و صیادیم ما؟ — یا اسیرِ رفتہ از یادیم ما؟

زار نالیدم صدائے بر نخواست
ہم نفس فرزندِ آدم را کجاست؟

دیده ام روزِ جهانِ چارسوے — آنکه نورش بر فروزد کاخ و کوے
از رمِ سیارهٔ او را وجود — نیست الا اینکه گوئی رفت و بود
اے خوش آں روزے که از ایّام نیست — صبحِ او را نیمروز و شام نیست
روشن از نورش اگر گردد رواں — صوت را چوں رنگ دیدن می تواں
غیبها از تابِ او گردد حضور — نوبتِ او لایزال و بے مرور!

اے خدا روزی کن آں روزے مرا
وارہاں زیں روزِ بے سوزے مرا

آیۂ تسخیر اندر شانِ کیست؟ — ایں سپهرِ نیلگوں حیرانِ کیست؟
رازدانِ علم الاسما که بود؟ — مستِ آں ساقی و آں صهبا که بود؟
برگزیدی از همه عالم کرا؟ — کردی از رازِ درون محرم کرا؟

آیۂ تسخیر، علم الاسماء۔ تلمیحات بآیاتِ قرآن

اے ترا تیرے که ما را سینه سفت　　حرفِ اُدْعُونِی که گفت و با که گفت؟

روے تو ایمانِ من قرآنِ من　　جلوه داری دریغ از جانِ من ؟

از زیانِ صد شعاعِ آفتاب
کم نمی گردد متاعِ آفتاب

عصرِ حاضر را خرد زنجیرِ پاست　　جانِ بے تابے که من دارم کجاست؟

عمرها بر خویش می پیچد وجود　　تا یکے بے تاب جاں آید فرود

گر نریزی این زمینِ شوره زار　　نیست تخمِ آرزو را سازگار

از درونِ این گِل بے حاصلے　　بس غنیمت داں اگر روید دلے !

تو همی اندر شبستانم گذر　　یک زماں بے نوریِ جانم نگر

شعله را پرهیز از خاشاک چیست
برق را از برفتادن باک چیست

زیستم تا زیستم اندر فراق　　وانما آنسوے این نیلی رواق !

بستهٔ درها را بروی‌ام باز کن — خاک را با قدسیان همراز کن!
آتشے در سینهٔ من برفروز — عود را بگذار و هیزم را بسوز
باز بر آتش بنه عودِ مرا — در جهان آشفته کن دودِ مرا
آتشِ پیمانهٔ من تیز کن — با تغافل یک نگه آمیز کن
ما ترا جوئیم و تو از دیده دُور — نے غلط، ما کور و تو اندر حضور!
یا کشا ایں پردهٔ اسرار را — یا بگیر ایں جانِ بے دیدار را
نخلِ فکرم نا امید از برگ و بر — یا تبر بفرست یا بادِ سحر
عقل دادی هم جنونے ده مرا — ره بجذبِ اندرونے ده مرا
علم در اندیشه می گیرد مقام — عشق را کاشانه قلبِ لاینام
علم تا از عشق برخوردار نیست — جُز تماشا خانهٔ افکار نیست
ایں تماشا خانه سحرِ سامری است — علم بے روح القدس افسونگری است
بے تجلّی مردِ دانا ره نبُرد — از لکد کوبِ خیالِ خویش مرد

بے تجلّی زندگی رنجوری است　　عقل مهجوری و دیں مجبوری است

ایں جہانِ کوه و دشت و بحر و بر　　ما نظر خواهیم و او گوید خبر

منزلے بخش ایں دلِ آواره را　　بازده با ماه ایں مه پاره را

گرچه از خاکم نروید جز کلام　　حرفِ مهجوری نمی گردد تمام!

زیرِ گردوں خویش را یابم غریب　　ز آنسوے گردوں بگو اِنّی قریبؔ

تا مثالِ مهر و ماه گردد غروب　　ایں جهات و ایں شمال و ایں جنوب

از طلسمِ دوش و فردا بگذرم
از مه و مهر و ثریّا بگذرم

تو فروغِ جاوداں ما چوں شرر　　یک دو دم داریم و آں هم مستعار!

اے تو نشناسی نزاعِ مرگ و زیست　　رشک بریزداں برد ایں بنده کیست؟

بندهٔ آفاق گیر و ناصبور　　نے غیاب او را خوش آید نے حضور

آنیم من جاودانی کن مرا　　از زمینی آسمانی کن مرا

اِنّی قریب - آیهٔ قرآن

ضبط در گفتار و کردارے بدہ ‏ ‏ ‏ ‏ جادہ ہا پیداست رفتارے بدہ

آنچہ گفتم از جہانے دیگر است ‏ ‏ ‏ ‏ ایں کتاب از آسمانے دیگر است

بحرم و از من کم آشوبی خطاست ‏ ‏ ‏ ‏ آں کہ در قعرم فرو آید کجاست؟

یک جہاں بر ساحلِ من آرمید ‏ ‏ ‏ ‏ از کراں غیر از رم موجے ندید

من کہ نومیدم ز پیرانِ کہن ‏ ‏ ‏ ‏ دارم از روزے کہ می آید سخن

بر جوانان سہل کن حرفِ مرا

بہرشاں پایاب کن ژرفِ مرا

بسم اللہ الرحمن الرحیم

تمہیدِ آسمانی

نخستین روزِ آفرینش

نکوہش می کند آسمان زمین را

زندگی از لذتِ غیب و حضور — بست نقشِ این جہانِ نزد و دور
آں چناں تارِ نفس از ہم گسیخت — رنگِ حیرت خانۂ ایام ریخت
ہر کجا از ذوق و شوقِ خوگری — نعرۂ من دیگرم تو دیگری
ماہ و اختر را خرام آموختند — صد چراغ اندر فضا افروختند!
بر سپہرِ نیلگوں زد آفتاب — خیمۂ زربفت با سیمیں طناب
از افق صبحِ نخستیں سر کشید — عالمِ نوزادہ را در بر کشید

ملکِ آدم خاکدانے بود و بس دشتِ او بے کاروانے بود و بس
نے بکوہے آبجوئے در ستیز نے بصحرائے سحابے ریز ریز
نے سرودِ طائراں در شاخسار نے رمِ آہو میانِ مرغزار
بے تجلی ہائے جاں بحر و برش دودِ پیچاں طیلسانِ پیکرش
سبزہ بادِ فرودیں نا دیدۂ اندر اعماقِ زمیں خوابیدۂ
طعنہ زد چرخِ نیلی بر زمیں "روزگارے کس ندیدم ایں چنیں
چوں تو در پہنائے من کورے کجا جز بقندیلم ترا نورے کجا
خاک اگر الوند شد جز خاک نیست روشن و پائندہ چوں افلاک نیست
یا بزی با ساز و برگِ دلبری یا بمیر از ننگ و عارِ کمتری"
شد زمیں از طعنۂ گردوں خجل ناامید و دل گران و مضمحل

پیشِ حق از دردِ بے نوری تپید
تا ندائے ز آنسوئے گردوں رسید

اے امینے از امانت بے خبر　　غم مخور، اندر ضمیرِ خود نگر

روزہا روشن ز غوغائے حیات　　نے ازاں نورے کہ بینی در جہات

نورِ صبح از آفتابِ داغدار　　نورِ جاں پاک از غبارِ روزگار

نورِ جاں بے جادہ ہا اندر سفر　　از شعاعِ مہر و مہ سیّار تر

شستۂ از لوحِ جاں نقشِ امید　　نورِ جاں از خاکِ تو آید پدید!

عقلِ آدم بر جہاں شبخوں زند　　عشقِ او بر لامکاں شبخوں زند!

راہ داں اندیشۂ او بے دلیل　　چشمِ او بیدار تر از جبرئیل!

خاک و در پرواز مانندِ ملک　　یک رباطِ کہنہ در راہش فلک!

می خلد اندر وجودِ آسماں　　مثلِ نوکِ سوزن اندر پرنیاں!

داغہا شوید ز دامانِ وجود　　بے نگاہِ او جہاں کور و کبود!

گرچہ کم تسبیح و خونریز است او　　روزگاراں را چو مہمیز است او

چشمِ او روشن شود از کائنات　　تا بہ بیند ذات را اندر صفات

ہر کہ عاشق شد جمالِ ذات را
اوست سیّد جملہ موجودات را"

نغمۂ ملائک

فروغِ مشتِ خاک از نوریاں افزوں شود روزے
زمیں از کوکبِ تقدیرِ او گردوں شود روزے
خیالِ او کہ از سیلِ حوادث پرورش گیرد
زگردابِ سپہرِ نیلگوں بیروں شود روزے!
یکے در معنیٔ آدم نگر! از ما چہ می پرسی
ہنوز اندر طبیعت می خلد موزوں شود روزے!

چناں موزوں شود ایں پیش پا افتادہ مضمونے
کہ یزداں را دل از تاثیرِ او پُر خوں شود روزے!

تمہیدِ زمینی

آشکارا می شود روحِ حضرتِ رُومی و شرح می دہد اسرارِ معراج را

عشقِ شور انگیز بے پروائے شہر | شعلۂ او میرد از غوغائے شہر
خلوتے جوید بدشت و کوہسار | یا لبِ دریائے ناپیدا کنار
من کہ دریاراں ندیدم محرمے | برلبِ دریا بیاسودم دمے
بحر و ہنگامِ غروبِ آفتاب | نیلگوں آب از شفق لعلِ مذاب
کور را ذوقِ نظر بخشد غروب | شام را رنگِ سحر بخشد غروب!
بادلِ خود گفتگو ہا داشتم | آرزو ہا جستجو ہا داشتم
آنی واز جاودانی بے نصیب | زندہ واز زندگانی بے نصیب!
تشنہ و دُور از کنارِ چشمہ سار | می سرودم ایں غزل بے اختیار

غزل

"بگشائے لب کہ قندِ فراوانم آرزوست — بنمائے رخ کہ باغ و گلستانم آرزوست

یک دست جامِ بادہ و یک دست زلفِ یار — رقصِ چنیں میانۂ میدانم آرزوست

گفتی ز ناز بیش مرنجاں مرا، برو — آں گفتنت کہ بیش مرنجانم آرزوست

اے عقل تو ز شوق پراگندہ گوئے شو — اے عشق نکتہ ہائے پریشانم آرزوست

ایں آب و نانِ چرخ چو سیل است بے وفا — من ماہیم نہنگم و عمانم آرزوست

جانم ملول گشت ز فرعون و ظلمِ او — آں نورِ جیبِ موسیٰ عمرانم آرزوست

دی شیخ با چراغ ہمی گشت گردِ شہر — کز دیو و دد ملولم و انسانم آرزوست

زیں ہمرہانِ سست عناصر دلم گرفت — شیرِ خدا و رستمِ دستانم آرزوست

گفتم کہ یافت می نشود جستہ ایم ما

گفت آنکہ یافت می نشود آنم آرزوست"!

(رومی)

موجِ مضطر خفت بر سنجابِ آب — شد افق تار از زیانِ آفتاب

از متاعش پارهٔ دزدید شام — کوکبے چوں شاہدے بالائے بام!

روحِ رومی پرده‌ہا را بر درید — از پسِ کہ پارۂ آمد پدید!

طلعتش رخشنده مثلِ آفتاب — شیبِ او فرخنده چوں عہدِ شباب

پیکرے روشن ز نورِ سرمدی — در سراپایش سرورِ سرمدی!

بر لبِ او سرِّ پنہانِ وجود — بند ہائے حرف و صوت از خود کشود

حرفِ او آئینۂ آویختہ — علم با سوزِ دروں آمیختہ!

گفتمش موجود و ناموجود چیست؟ — معنیٔ محمود و نامحمود چیست؟

گفت "موجود آنکہ می خواہد نمود — آشکارائی تقاضائے وجود

زندگی خود را بخویش آراستن — بر وجودِ خود شہادت خواستن

انجمن روزِ الست آراستند — بر وجودِ خود شہادت خواستند!

زندۂ یا مردۂ یا جاں بلب — از سہ شاہد کن شہادت را طلب

شاہدِ اوّل شعورِ خویشتن — خویش را دیدن بنورِ خویشتن
شاہدِ ثانی شعورِ دیگرے — خویش را بینی (دیدن) بنورِ دیگرے
شاہدِ ثالث شعورِ ذاتِ حق — خویش را دیدن بنورِ ذاتِ حق
پیشِ ایں نور ار بمانی استوار — حیّ و قائم چوں خدا خود را شمار
بر مقامِ خود رسیدن زندگی است — ذات را بے پردہ دیدن زندگی است
مردِ مومن در نسازد با صفات — مصطفٰےؐ راضی نشد الّا بذات
چیست معراج آرزوے شاہدے — امتحانے روبروئے شاہدے
شاہدِ عادل کہ بے تصدیقِ او — زندگی ما را چو گل را رنگ و بو
در حضورش کس نماند استوار — ور بماند ہست او کاملِ عیار
ذرۂ از کف مدہ تابے کہ ہست — پختہ گیر اندر گرہ تابے کہ ہست
تابِ خود را بر فزودن خوشتر است — پیشِ خورشید آزمودن خوشتر است
پیکرِ فرسودہ را دیگر تراش — امتحانِ خویش کن موجود، باش

این چنین موجود محمود است و بس
ورنہ نارِ زندگی دود است و بس"

باز گفتم پیش حق رفتن چسان؟ — کوہِ خاک و آب را کفتن چسان؟
آمر و خالق بروں از امر و خلق — ما ز شستِ روزگاراں خستہ حلق
گفت "اگر سلطاں ترا آید بدست — می تواں افلاک را از ہم شکست
باش تا عریاں شود ایں کائنات — شوید از دامانِ خود گردِ جہات
در وجودِ او نہ کم بینی نہ بیش — خویش را بینی ازو او را ز خویش
نکتۂ "الا بسلطان" یاد گیر — ورنہ چوں مور و ملخ در گل بمیر
از طریقِ زادن اے مردِ نکو — آمدی اندر جہانِ چار سو
ہم بروں جستن بزادن می تواں — بندہا از خود کشادن می تواں
لیکن ایں زادن نہ از آب و گل است — داند آں مردے کہ او صاحبدل است

کفتن - شگافتن + الا بسلطان تلمیح بآیۂ شریفہ یا معشر الجن الخ

آں ز مجبوری است ایں از اختیار　　آں نہاں در پردہ ہا ایں آشکار
آں یکے باگریہ ایں باخندہ ایست　　یعنی آں جوئندہ ایں یابندہ ایست
آں سکون و سیر اندر کائنات　　ایں سراپا سیر بیروں از جہات
آں یکے محتاجِ روز و شب است　　واں دگر روز و شب او را مرکب است
زادنِ طفل از شکستِ اشکم است　　زادنِ مرد از شکستِ عالم است
ہر دو زادن را دلیل آمد اذاں　　آں بلب گویند و ایں از عینِ جاں

جانِ بیدارے چو زاید در بدن
لرزہ ہا افتد دریں دیرِ کہن"

گفتم ایں زادن نمی دانم کہ چیست؟　　گفت "شانے از شئونِ زندگی است
شیوہ ہائے زندگی غیب و حضور　　آں یکے اندر ثبات آں در مرور
گہ بجلوت می گدازد خویش را　　گہ بخلوت جمع سازد خویش را
جلوتِ او روشن از نورِ صفات　　خلوتِ او مستنیر از نورِ ذات

عقل او را سوے جلوت می کشد — عشق او را سوے خلوت می کشد
عقل ہم خود را بدیں عالم زند — تا طلسمِ آب و گل را بشکند
می شود ہر سنگِ رہ او را ادیب — می شود برق و سحاب او را خطیب
چشمش از ذوقِ نگہ بیگانہ نیست — لیکن او را جرأتِ رندانہ نیست!
پس ز ترسِ راہ چوں کورے رود — نرم نرمک صورتِ مورے رود
تا خرد پیچیدہ تر بر رنگ و بوست — می رود آہستہ اندر راہِ دوست
کارش از تدریج می یابد نظام — من ندانم کے شود کارش تمام!
می نداند عشق سال و ماہ را — دیر و زود و نزد و دورِ راہ را
عقل در کوہے شگافے می کند — یا بگردِ او طوافے می کند
کوہ پیشِ عشق چوں کاہے بود — دل سریع السیر چوں ماہے بود
عشق شبخونے زدن بر لامکاں — گور را نادیدہ رفتن از جہاں!
زورِ عشق از باد و خاک و آب نیست — قوتش از سختیٔ اعصاب نیست

عشق با نانِ جوین خیبر کشاد ‏ عشق در اندامِ مہ چاکے نہاد!

کلۂ نمرود بے ضربے شکست ‏ لشکرِ فرعون بے حربے شکست!

عشق در جاں چوں بچشم اندر نظر ‏ ہم درونِ خانہ ہم بیرونِ در

عشق ہم خاکستر و ہم اخگر است ‏ کارِ او از دین و دانش برتر است

عشق سلطان است و برہانِ مبیں ‏ ہر دو عالم عشق را زیرِ نگیں

لازمان و دوش و فردائے ازو ‏ لامکان و زیر و بالائے ازو

چوں خودی را از خدا طالب شود ‏ جملہ عالم مرکب او راکب شود

آشکارا تر مقامِ دل ازو ‏ جذبِ ایں دیرِ کہن باطل ازو

عاشقاں خود را بیزداں می دہند ‏ عقلِ تاویلی بقرباں می دہند

عاشقی؟ از سو بہ بے سوئی خرام ‏ مرگ را بر خویشتن گرداں حرام

اے مثالِ مردہ در صندوقِ گور ‏ می تواں برخاستن بے بانگِ صور!

در گلو داری نوا ہا خوب و نغز ‏ چند اندر گل بنالی مثلِ چغز

بر مکان و بر زماں اسوار شو | فارغ از پیچاکِ ایں زنّار شو
تیز تر کن ایں دو چشم و ایں دو گوش | ہر چہ می بینی بنوشش از راہِ ہوش
آں کسے کو بانگِ موراں بشنود | ہم ز دوراں سرِّ دوراں بشنود
آں نگاہِ پردہ سوز از من بگیر | کو بچشم اندر نمی گردد اسیر

آدمی دید است باقی پوست است
دید آں باشد کہ دید دوست است
جملہ تن را در گداز اندر بصر
در نظر رو در نظر رو در نظر (رومی)

تو از یں نہ آسماں ترسی ہ مترس | از فراخائے جہاں ترسی ہ مترس
چشم بکشا بر زمان و بر مکاں | ایں دو یک حال است از احوالِ جاں
تا نگہ از جلوہ پیش افتادہ است | اختلافِ دوش و فردا زادہ است
دانہ اندرِ گِل بظلمت خانۂ | از فضائے آسماں بیگانۂ

ہیچ می داند کہ در جائے فراخ می تواں خود را نمودن شاخ شاخ؟

جوہرِ او چیست؟ یک ذوقِ نموست

ہم مقامِ اوست ایں جوہر ہم اوست

اے کہ گوئی محملِ جان است تن سرِّ جاں را در نگر بر تن متن

محملے نے، حالے از احوالِ اوست محملش خواندن فریبِ گفتگوست!

چیست جاں؟ جذب و سرور و سوز و درد ذوقِ تسخیرِ سپہرِ گرد گرد!

چیست تن؟ با رنگ و بُو خو کردن است با مقامِ چار سو خو کردن است

از شعور است ایں کہ گوئی نزد و دُور چیست معراج؟ انقلاب اندر شعور

انقلابِ اندر شعور از جذب و شوق وارہاند جذب و شوق از تحت و فوق

ایں بدن با جان ما انباز نیست

مشتِ خاکے مانعِ پرواز نیست

ALIGARH
UNIV

زروان کہ روحِ زمان و مکان است

مسافر را بسیاحتِ عالمِ علوی می برد

از کلامش جانِ من بے تاب شد
در تنم ہر ذرہ چوں سیماب شد

ناگہاں دیدم میانِ غرب و شرق
آسماں در یک سحابِ نور غرق

زاں سحاب افرشتۂ آمد فرود
با دو طلعت ایں چو آتش آں چو دود

آں چو شب تاریک و ایں روشن شہاب
چشمِ ایں بیدار و چشمِ آں بخواب

بال او را رنگہائے سرخ و زرد
سبز و سیمین و کبود و لاجورد

چوں خیال اندر مزاج او رمے
از زمیں تا کہکشاں او را دمے

ہر زماں او را ہوائے دیگرے
پر کشادن در فضائے دیگرے

گفت "زروانم" جہاں را قاہرم
ہم نہانم از نگہ ہم ظاہرم

بستہ ہر تدبیر با تقدیر من — ناطق و صامت ہمہ نخچیر من
غنچہ اندر شاخ می بالد ز من — مرغک اندر آشیاں نالد ز من
دانہ از پرواز من گردد نہال — ہر فراق از فیضِ من گردد وصال
ہم عتابے ہم خطابے آورم — تشنہ سازم تا شرابے آورم
من حیاتم، من مماتم، من نشور — من حساب و دوزخ و فردوس و حور!
آدم و افرشتہ در بندِ من است — عالمِ شش روزہ فرزندِ من است!
ہر گلے کز شاخ می چینی منم — اُمِّ ہر چیزے کہ می بینی منم!
در طلسمِ من اسیر است ایں جہاں — از دمم ہر لحظہ پیر است ایں جہاں
لی مع اللہ ہر کرا در دل نشست — آں جوانمردے طلسمِ من شکست

گر تو خواہی من نباشم در میاں
لی مع اللہ باز خواں از عینِ جاں"

لِی مَعَ اللہ۔ تلمیح بہ حدیث لی مع اللہ وقت،

در نگاہِ او نمی دانم چه بود از نگاهم این کهن عالم ربود

یا نگاهم بر دگر عالم کشود یا دگرگون شد همان عالم که بُود

مُردم اندر کائناتِ رنگ و بُو زادم اندر عالمِ بے ہاے و ہُو

رشتهٔ من زاں کهن عالم گسست یک جهانِ تازهٔ آمد بدست

از زیانِ عالمے جانم تپید تا دگر عالم ز خاکم بردمید

تن سبک ترگشت و جاں سیّارتر چشمِ دل بینندہ و بیدارتر

پردگی‌ها بے حجاب آمد پدید
نغمهٔ انجم بگوشِ من رسید!

زمزمهٔ انجم

عقلِ تو حاصلِ حیات عشقِ تو سرِّ کائنات
پیکرِ خاک خوش بیا این سوئے عالمِ جہات

زہرہ و ماہ و مشتری از تو رقیبِ یک دگر
از پئے یک نگاہِ تو کشمکشِ تجلیات
در رہِ دوست جلوہ ہاست تازہ بتازہ نَو بنَو
صاحبِ شوق و آرزو دل نہ دہد بکلیات

صدق و صفاست زندگی، نشو و نماست زندگی
تا ابد از ازل بتاز ملکِ خداست زندگی

شوقِ غزلسرائے را رخصتِ ہائے و ہو بدہ
باز بہ رند و محتسب بادہ سبو سبو بدہ
شام و عراق و ہند و پارس خو بہ نبات کردہ اند
خو بہ نبات کردہ را تلخیٔ آرزو بدہ
تا بہ یم بلند موج معرکۂ بنا کند
لذّتِ سیلِ تند رو با دلِ آبجو بدہ

مرد فقیر آتش است میری و قیصری خس است

فال و فرِ ملوک را حرفِ برہنہ بس است!

دبدبۂ قلندری طنطنۂ سکندری

آں ہمہ جذبۂ کلیم ایں ہمہ سحرِ سامری

آں بنگاہ می کُشد ایں بہ سپاہ می کُشد

آں ہمہ صلح و آشتی ایں ہمہ جنگ و داوری

ہر دو جہاں کشا ستند ہر دو دوام خواستند

ایں بہ دلیلِ قاہری آں بہ دلیلِ دلبری

ضربِ قلندری بیار سدِّ سکندری شکن

رسمِ کلیم تازہ کن رونقِ ساحری شکن!

فلکِ قمر

فلکِ قمر

ایں زمین و آسماں ملکِ خداست
ایں مہ و پرویں ہمہ میراثِ ماست !

اندریں رہ ہر چہ آید در نظر
با نگاہِ محرمے او را نگر

چوں غریباں در دیارِ خود مرو
اے ز خود گم اندکے بیباک شو !

ایں و آں حکمِ ترا بر دل زنند
گر تو گوئی ایں مکن آں کن، کنند

نیست عالم جز بتانِ چشم و گوش
اینکہ ہر فردائے او میرد چو دوش !

در بیابانِ طلب دیوانہ شو !
یعنی ابراہیمِ ایں بتخانہ شو !

چوں زمین و آسماں را طے کنی
ایں جہان و آں جہاں را طے کنی

از خدا ہفت آسماں دیگر طلب
صد زمان و صد مکاں دیگر طلب

بے خود افتادن لبِ جوئے بہشت — بے نیاز از حرب و ضرب خوب و زشت

گر نجاتِ ما فراغ از جستجوست — گور خوشتر از بہشتِ رنگ و بوست!

اے مسافر جاں بمیرد از مقام

زندہ تر گردد ز پروازِ مدام!

ہم سفر با اختراں بودن خوش است — در سفر یکدم نیاسودن خوش است

تا شدم اندر فضاہائے سپہر — آنچہ بالا بوُد زیر آمد نظر

تیرہ خاکے برتر از قندیلِ شب! — سایۂ من بر سرِ من اے عجب!

ہر زماں نزدیک تر نزدیک تر — تا نمایاں شد کہستانِ قمر

گفت رومیؔ "از گماں ہا پاک شو — خوگرِ رسم و رہِ افلاک شو

ماہ از ما دور و با ما آشناست — ایں نخستیں منزل اندر راہِ ماست

دیر و زودِ روزگارش دیدنی است

غارہائے کوہسارش دیدنی است"

آں سکوت آں کوہسارِ ہولناک
اندروں پُرسوز و بیروں چاک چاک

صد جبل از خافطین و یلدرم
بر دہانش دود و نار اندر شکم

از درونش سبزۂ سر برنزد
طائرے اندر فضایش پر نزد

ابرہا بے نم ہوا ہا تند و تیز
با زمینِ مردۂ اندر ستیز

عالمے فرسودۂ بے رنگ و صوت
نے نشانِ زندگی ورُوے نہ موت!

نے بنافش ریشۂ نخلِ حیات
نے بہ صُلبِ روزگارش حادثات!

گرچہ ہست از دودمانِ آفتاب
صبح و شامِ او نزاید انقلاب

گفت رومیؔ خیز و گامے پیش نہ
دولتِ بیدار را از کف مدہ

باطنش از ظاہرِ او خوشتر است
در قفارِ او جہانے دیگر است!

ہرچہ پیش آید ترا اے مردِ ہوش
گیر اندر حلقہ ہائے چشم و گوش

خافطین و یلدرم۔ کہہائے آتش فشانِ قمر   قفار ۔ غار

چشم اگر بیناست ہر شے دیدنی است
در ترازوے نگہ سنجیدنی است

ہر کجا رومی برد آنجا برو
یک دو دم از غیر او بیگانہ شو"

دستِ من آہستہ سوئے خود کشید
تند رفت و بر سرِ غارے رسید

عارفِ ہندی کہ بہ یکے از غارہائے قمر خلوت گرفتہ و اہلِ ہند او را "جہاں دوست" می گویند

من چو کوران دست بر دوشِ رفیق
پا نہادم اندران غارِ عمیق

ماہ را از ظلمتش دل داغ داغ
اندر و خورشید محتاج چراغ!

وہم و شک بر من شبیخوں ریختند
عقل و ہوشم را بدار آویختند!

راہ رفتم رہزناں اندر کمیں
دل تہی از لذتِ صدق و یقیں!

تا نگہ را جلوہ ہا شد بے حجاب　　صبحِ روشن بے طلوعِ آفتاب!

وادئ ہر سنگِ او زنّاربند　　دیو سار از نخلہائے سربلند

از سرشتِ آب و خاک است ایں مقام　　یا خیالم نقش بند در منام!

در ہوائے او چو مے ذوق و سرور　　سایہ از تقبیلِ خاکش عینِ نور

نے زمینش را سپہرِ لاجورد　　نے کنارش از شفقہا سرخ و زرد

نور در بندِ ظلام آنجا نبود　　دود گردِ صبح و شام آنجا نبود

زیرِ نخلے عارفِ ہندی نژاد　　دیدہ ہا از سرمہ اش روشن سواد

موے بر سر بستہ و عریاں بدن　　گردِ او مارے سفیدے حلقہ زن!

آدمے از آب و گل بالاترے　　عالم از دیرِ خیالش پیکرے!

وقتِ او را گردشِ ایام نے　　کارِ او با چرخِ نیلی فام نے

گفت با رومی کہ ہمراہِ تو کیست؟　　در نگاہش آرزوئے زندگی است!

رُومی

مردے اندر جستجو آوارۂ — ثابتے با فطرت سیارۂ!
پختہ تر کارش ز خامی ہاے او — من شہید ناتمامی ہاے او
شیشۂ خود را بگردوں بستہ طاق — فکرش از جبریل می خواہد صداق!
چوں عقاب افتد بصید ماہ و مہر — گرم رو اندر طواف نہ سپہر
حرف با اہلِ زمیں رندانہ گفت — حور و جنت را بت و بتخانہ گفت!
شعلہ ہا در موجِ دودش دیدہ ام — کبریا اندر سجودش دیدہ ام!
ہر زماں از شوق می نالد چو نال — می کشد او را فراق و ہم وصال!

من ندانم چیست در آب و گلش
من ندانم از مقام و منزلش!

صداق ۔ رونمائی

جہاں دوست

عالم از رنگ است و بے رنگی است حق
چیست عالم؟ چیست آدم؟ چیست حق؟

رُومی

آدمی شمشیر و حق شمشیر زن
عالم ایں شمشیر را سنگِ فسن!

شرق حق را دید و عالم را ندید
غرب در عالم خزید، از حق رمید

چشم بر حق باز کردن بندگی است
خویش را بے پردہ دیدن زندگی است!

بندہ چوں از زندگی گیرد برات
ہم خدا آں بندہ را گوید صلوات!

ہر کہ از تقدیر خویش آگاہ نیست
خاک او با سوزِ جاں ہمراہ نیست!

جہاں دوست

بر وجود و بر عدم پیچیدہ است
مشرق ایں اسرار را کم دیدہ است

کارِ ما افلاکیاں جز دید نیست
جانم از فردائے او نومید نیست

دوش دیدم بر فرازِ قشمرود
ز آسماں افرشتۂ آمد فرود

از نگاہش ذوقِ دیدارے چکید
جز بسوئے خاکدانِ ما ندید

گفتمش از محرماں رازے مپوش
تو چہ بینی اندر آں خاکِ خموش؟

از جمالِ زہرۂ بگداختی؟
دل بہ چاہِ بابلے انداختی؟

گفت "ہنگامِ طلوعِ خاور است
آفتابِ تازہ او را در بر است

لعلہا از سنگِ رہ آید بروں
یوسفانِ او ز چہ آید بروں

رستخیزے در کنارش دیدہ ام
لرزہ اندر کوہسارش دیدہ ام

قشمرود - نام کوہے از کوہستانِ قمر

رخت بندد از مقامِ آذری   تا شود خوگر ز ترکِ بُت گری
اے خوش آں قومے کہ جانِ او تپید   از گِلِ خود خویش را باز آفرید!

عرشیاں را صبحِ عید آں ساعتے
چُوں شود بیدار چشمِ ملتے!"

پیرِ ہندی اندکے دم در کشید   باز در من دید و بے تابانہ دید
گفت مرگِ عقل؟ گفتم ترکِ فکر   گفت مرگِ قلب؟ گفتم ترکِ ذکر
گفت تن؟ گفتم کہ زاد از گردِ رہ   گفت جاں؟ گفتم کہ رمزِ لا الہ
گفت آدم؟ گفتم از اسرارِ اوست   گفت عالم؟ گفتم او خود روبروست
گفت ایں علم و ہنر؟ گفتم کہ پوست   گفت حجت چیست؟ گفتم روئے دوست
گفت دینِ عامیاں؟ گفتم شنید   گفت دینِ عارفاں؟ گفتم کہ دید

از کلامم لذتِ جانش فزود
نکتہ ہائے دل نشیں بر من کشود

نہ تا سخن از عارفِ ہندی

(۱)

ذاتِ حق را نیست ایں عالم حجاب
غوطہ را حایل نگردد نقشِ آب!

(۲)

زادن اندر عالمے دیگر خوش است
تا شبابِ دیگرے آید بدست!

(۳)

حق ورائے مرگ و عینِ زندگی است
بندہ چوں میرد نمی داند کہ چیست!

گرچہ ما مرغانِ بے بال و پریم
از خدا در علمِ مرگ افزون تریم!

(۴)

وقت؟ شیرینی بزہر آمیختہ
رحمتِ عامے بقہر آمیختہ!
خالی از قہرش نہ بینی شہر و دشت
رحمتِ او اینکہ گوئی درگذشت!

(۵)

کافری مرگ است اے روشن نہاد
کے سزد با مردہ غازی را جہاد!
مردِ مومن زندہ و با خود بجنگ
بر خود افتد ہمچو بر آہو پلنگ!

(۶)

کافرِ بیدار دل پیشِ صنم

بہ ز دیندارے کہ خفت اندر حرم!

(۷)

چشمِ کور ست اینکہ بیند نا صواب

ہیچگہ شب را نہ بیند آفتاب!

(۸)

صحبتِ گل دانہ را سازد درخت

آدمی از صحبتِ گل تیرہ بخت!

دانہ از گل می پذیرد پیچ و تاب

تا کند صیدِ شعاعِ آفتاب!

---

(۹)

من بگُل گفتم بگو اے سینہ چاک
چُوں بگیری رنگ و بو از باد و خاک
گفت گل اے ہوشمندِ رفتہ ہوش
چُوں پیامے گیری از برقِ خموش؟
جاں بتن ما را ز جذبِ این و آں
جذبِ تو پیدا و جذبِ ما نہاں

جلوۂ سروش

مردِ عارف گفتگو را در بہ بست | دستِ خود گردید و از عالم گسست!
ذوق و شوق او را زدستِ او ربُود | در وجود آمد ز نیرنگِ شہود
با حضورش ذرّہ ہا مانندِ طوُر | بے حضورِ او نہ نُور و نے ظہور!

نازنینے در طلسمِ آں شبے / آں شبے بے کوکبے را کوکبے!

سنبلستانِ دو زلفش تا کمر / تاب گیر از طلعتش کوہ و کمر

غرق اندر جلوۂ مستانۂ / خوش سرود آں مستِ بے پیمانۂ

پیشِ او گردندہ فانوسِ خیال / زو فسون مثلِ سپہرِ دیرسال

اندراں فانوس پیکر رنگ رنگ / شکرہ بر گنجشک و بر آہو پلنگ!

من بہ رومی گفتم اے دانائے راز / بر رفیقِ کم نظر بکشائے راز

گفت ایں پیکر چو سیمِ تابناک / زاد در اندیشۂ یزدانِ پاک!

بازبے تابانہ از ذوقِ نمود / در شبستانِ وجود آمد فرود

ہمچو ما آوارہ و غربت نصیب / تو غریبی من غریبم او غریب!

شانِ او جبریلی و ناموس سروش / می برد از ہوش و می آرد بہوش

غنچۂ ما را گشود از شبنمش / مردہ آتش زندہ از سوزِ دمش

زخمۂ شاعر بسازِ دل ازوست / چاکہا در پردۂ محمل ازوست

دیده ام در نغمهٔ او عالمے
آتشے گیر از نوائے او دمے!"

نوائے سروش

ترسم که تو مے رانی زورق به سراب اندر
زادی به حجاب اندر میری به حجاب اندر

چوں سُرمهٔ رازی را از دیده فروشستم
تقدیر امم دیدم پنهاں بکتاب اندر!

بر کشت و خیاباں پیچ، بر کوه و بیاباں پیچ
برقے که بخود پیچد میرد بسحاب اندر!

با مغربیاں بودم پُرجستم و کم دیدم
مردے که مقاماتش ناید بحساب اندر!

بے درد جہانگیری آں قرب میسر نیست
گلشن بجہاں کش اے بو بگلاب اندر

اے زاہد ظاہر بیں گیرم کہ خودی فانی است
لیکن تو نمی بینی طوفاں بحباب اندر

ایں صوت دلاویزے از زخمۂ فطرت نیست
مہجور جہاں حورے نالد برباب اندر

حرکت بہ وادیٔ یرغمید کہ ملائکہ اورا وادیٔ طواسین می نامند

رومی آں عشق ومحبت را دلیل   تشنہ کاماں را کلامش سلسبیل

بو بگلاب اندر تلمیح بہ مصرع مشہور غزل صدیقہ "او درمن ومن دراو چوں بو بگلاب اندر"

گفتؔ آں شعرے کہ آتش اندر وست — اصل او از گرمی اللہ ہُوست !

آں نوا گلشن کند خاشاک را — آں نوا برہم زند افلاک را

آں نوا بر حق گواہی می دہد — با فقیراں پادشاہی می دہد !

خوں ازو اندر بدن سیارتر — قلب از روح الامیں بیدارتر

اے بسا شاعر کہ از سحرِ ہنر — رہزنِ قلب است و ابلیسِ نظر !

شاعرِ ہندی ! خدایش یار باد — جانِ او بے لذّتِ گفتار باد

عشق را خنیاگری آموختہ — با خلیلاں آذری آموختہ !

حرفِ او چاہ و یدہ و بے سوز و درد — مُرد خوانند اہلِ درد او را نہ مَرد

زاں نوائے خوش کہ نشناسد مقام — خوشتر آں حرفے کہ گوئی در منام

فطرتِ شاعر سراپا جستجوست — خالق و پروردگارِ آرزوست !

شاعر اندر سینۂ ملت چو دل — ملتے بے شاعرے انبارِ گل !

سوز و مستی نقشبندِ عالمے است — شاعری بے سوز و مستی ماتمے است !

شعر را مقصود اگر آدم گری است
شاعری هم وارثِ پیغمبری است"

گفتم از پیغمبری هم باز گوی — سرّ او با مردِ محرم باز گوی

گفت "اقوام و ملل آیاتِ اوست — عصرهائے ما زمخلوقاتِ اوست

از دمِ او ناطق آمد سنگ و خشت — ما همه مانندِ حاصل او چو کشت

پاک سازد استخوان و ریشه را — بالِ جبریلی دهد اندیشه را

هائے و هوئے اندرونِ کائنات — از لبِ او نجم و نور و نازعات

آفتابش را زوالے نیست نیست — منکرِ او را کمالے نیست نیست

رحمتِ حق صحبتِ احرارِ او — قهرِ یزداں ضربتِ کرّارِ او

گرچه باشی عقلِ کل از وے مرم — زانکه او بیند تن و جاں را بهم

تیز تر نه پا براهِ برغمید — تا ببینی آنچه می بایست دید

نجم و نور و نازعات - اسمائے سورہ ہائے قرآن

کندہ بر دیوارے از سنگِ قمر

"چار طاسینِ نبوّت را نگر"

شوق راہِ خویش داند بے دلیل   شوقِ پروازے بہ بالِ جبرئیل!
شوق را راہِ دراز آمد دو گام   ایں مسافر خستہ گردد از مقام
پا زدم مستانہ سوئے برشمید   تا بلندیہائے او آمد پدید
من چہ گویم از شکوہِ آں مقام   ہفت کوکب در طوافِ او مدام
فرشیاں از نورِ او روشن ضمیر   عرشیاں از سرمۂ خاکش بصیر!
حق مرا چشم و دل و گفتار داد   جستجوئے عالمِ اسرار داد

پردہ را برگیرم از اسرارِ کل
با تو گویم از طواسینِ رسل

سنگِ قمر ۔ قسمے از سنگِ سفید ۔

طاسینِ گوتم

توبہ آوردن زنِ رقاصۂ عشوہ فروش

گوتم

مئے دیرینہ و معشوق جواں چیزے نیست
پیشِ صاحب نظراں حورِ جناں چیزے نیست!
ہرچہ از محکم و پایندہ شناسی ، گذرد
کوہ و صحرا و بر و بحر و کراں چیزے نیست!
دانشِ مغربیاں فلسفۂ مشرقیاں
ہمہ بت خانہ و در طوفِ بتاں چیزے نیست

از خود اندیشں و ازیں بادیہ ترساں مگذر

کہ تو ہستی و وجودِ دو جہاں چیزے نیست

در طریقے کہ بنوکِ مژہ کاویدم من

منزل و قافلہ و ریگِ رواں چیزے نیست

بگذ رازِ غیب کہ ایں وہم و گماں چیزے نیست

در جہاں بودن و رستن ز جہاں، چیزے ہست

آں بہشتے کہ خدائے بتو بخشد ہمہ ہیچ

تا جزائے عملِ تست جناں، چیزے ہست!

راحتِ جاں طلبی؟ راحتِ جاں چیزے نیست

در غمِ ہم نفساں اشکِ رواں، چیزے ہست

چشمِ مخمور و نگاہِ غلط انداز و سرود

ہمہ خوب است ولے خوشتر ازاں چیزے ہست

حسنِ رخسار دمے ہست و دمے دیگر نیست
حسنِ کردار و خیالاتِ خوشاں چیزے ہست!

رقاصہ

فرصتِ کشمکش مدہ ایں دلِ بے قرار را
یک دو شکن زیادہ کن گیسوئے تابدار را
از تو درون سینہ ام برقِ تجلیٔ کہ من
بامہ و مہر دادہ ام تلخیٔ انتظار را
ذوقِ حضور در جہاں رسمِ صنم گری نہاد
عشق فریب می دہد جانِ اُمیدوار را!
تا بفراغِ خاطرے نغمۂ تازۂ زنم
باز بہ مرغزار دہ طائرِ مرغزار را

طبع بلند دادهٔ، بند ز پائے من کشائے
تا بہ پلاسِ تو دہم خلعتِ شہریار را
تیشہ اگر بہ سنگ زد ایں چہ مقامِ گفتگو است؟
عشق بدوش می کشد ایں ہمہ کوہسار را!

طاسینِ زرتشت

آزمایش کردن اہرمن زرتشت را

اہرمن

از تو مخلوقاتِ من نالاں چو نے
از تو مارا فرودیں مانندِ دے
در جہاں خوار و زبونم کردہٖ
نقشِ خود رنگیں ز خونم کردہٖ

زندہ حق از جلوۂ سینائے تست
مرگِ من اندر یدِ بیضائے تست

تکیہ بر میثاقِ یزداں الٰہی است بر مرادش راہ رفتن گمرہی است
زہرہا در بادۂ گلفامِ اوست ارّہ و کِرم و صلیب انعامِ اوست!
جز دعاہا نوح تدبیرے نداشت حرفِ آں بیچارہ تاثیرے نداشت!
شہر را بگذار و در غارے نشیں ہم بہ جیلِ نوریاں صحبت گزیں
از نگاہے کیمیا کن خاک را از مناجاتے بسوز افلاک را
در کہستاں چوں کلیم آوارہ شو نیم سوزِ آتشِ نظارہ شو
لیکن از پیغمبری باید گذشت از چنیں ملّاگری باید گذشت!
کس میانِ ناکساں ناکس شود فطرتش گر شعلہ باشد خس شود
تا نبوت از ولایت کمتر است عشق را پیغمبری دردِ سر است!

ارہ۔ اکرم۔ صلیب، تلمیحات بہ قصصِ پیغمبراں۔

خیز و در کاشانۂ وحدت نشیں
ترکِ جلوت گوے و در خلوت نشیں!

زرتشت

نور دریاے است ظلمت ساحلش — ہم چو من سیلے نزاد اندر دلش
اندرونم موجہاے بیقرار — سیل را جز غارتِ ساحل چہ کار؟
نقشِ پیرنگے کہ او را کس ندید — جز بخونِ اہرمن نتواں کشید!

خویشتن را وانمودن زندگی است
ضربِ خود را آزمودن زندگی است

از بلاہا پختہ تر گردد خودی — تا خدا را پردہ در گردد خودی
مرد حق بیں جز بحق خود را ندید — لا الہ می گفت و در خوں می تپید!
عشق را از خوں تپیدن آبروست — ارّہ و چوب و رسن عیدین اوست!

در رهِ حق ہر چہ پیش آید نکوست
مرحبا نا مہربانیہائے دوست!

جلوۂ حق چشمِ من تنہا نخواست
حسن را بے انجمن دیدن خطاست

چیست خلوت؟ درد و سوز و آرزوست
انجمن دید است و خلوت جستجو ست

عشق در خلوت کلیم اللّہی است
چوں بجلوت می خرامد شاہی است!

خلوت و جلوت کمالِ سوز و ساز
ہر دو حالات و مقاماتِ نیاز

چیست آں؟ بگذشتن از دیر و کنشت
چیست ایں؟ تنہا نہ رفتن در بہشت!

گرچہ اندر خلوت و جلوت خدا ست
خلوت آغاز است و جلوت انتہا ست

گفتۂ پیغمبری دردِ سر است
عشق چوں کامل شود آدم گر است!

راہِ حق با کارواں رفتن خوش است
ہمچو جاں اندر جہاں رفتن خوش است!

طاسینِ مسیح

رویائے حکیم طالسطائی

درمیانِ کوہسارِ ہفت مرگ — وادئ بے طائر و بے شاخ و برگ!
تابِ مہ از دودِ گردِ او چو قیر — آفتاب اندر فضایش تشنہ میر!
رودِ سیماب اندراں وادی رواں — خم بخم مانندِ جوئے کہکشاں
پیش او پست و بلندِ راہ ہیچ — تند سیر و موج موج و پیچ پیچ
غرق در سیماب مردے تا کمر — باہزاراں نالہ ہائے بے اثر!
قسمت او ابر و باد و آب نے — تشنہ و آبے بجز سیماب نے!

طالسطائی۔ نامِ حکیم و مصلحِ روسیہ

برکراں دیدم زنے نازک تنے　　چشمِ او صد کاروان را رہزنے

کافری آموزِ پیرانِ کنشت　　از نگاہش زشت خوب و خوب زشت

گفتمش تو کیستی نامِ تو چیست؟　　ایں سراپا نالہ و فریاد کیست؟

گفت در چشمم فسونِ سامری است　　نامم افرنگین و کارم ساحری است!

ناگہاں آں جوئے سیمیں یخ ببست　　استخوانِ آں جواں در تن شکست

بانگ زد اے وائے بر تقدیرِ من　　وائے بر فریادِ بے تاثیرِ من!

گفت افرنگیں "اگر داری نظر　　اندکے اعمالِ خود را ہم نگر

پورِ مریم آں چراغِ کائنات　　نورِ او اندر جہات و بے جہات!

آں فلاطوس آں صلیب آں روئے زرد　　زیرِ گردوں تو چہ کردی او چہ کرد!

اے بجانت لذتِ ایماں حرام　　اے پرستارِ بتانِ سیمِ خام

قیمتِ روح القدس نشناختی
تن خریدی نقدِ جاں درباختی!"

طعنۂ آں نازنینِ جلوہ مست — آں جواں را نشتر اندر دل شکست
گفت "اے گندم نمائے جو فروش — از تو شیخ و برہمن ملّت فروش!
عقل و دیں از کافریہائے تو خوار — عشق از سوداگریہائے تو خوار!
مہرِ تو آزار و آزارِ نہاں — کینِ تو مرگ است و مرگِ ناگہاں!
صحبتے با آب و گل ورزیدۂ — بندہ را از پیشِ حق دزدیدۂ
حکمتے کو عقدۂ اشیا کشاد — با تو غیر از فکرِ چنگیزی نداد
داند آں مردے کہ صاحب جوہر است — جرمِ تو از جرمِ من سنگیں تر است
از دمِ او رفتہ جاں آمد بتن — از تو جاں را دخمہ می گردد بدن
آنچہ ما کردیم با ناسوتِ او — ملّت او کرد با لاہوتِ او

مرگِ تو اہلِ جہاں را زندگی است
باش! تا بینی کہ انجامِ تو چیست!"

ناسوت جسم - لاہوت - روح

طاسینِ محمدؐ

نوحۂ روحِ ابوجہل در حرمِ کعبہ

سینۂ ما از محمدؐ داغ داغ!   از دمِ او کعبہ را گُل شد چراغ!
از ہلاکِ قیصر و کسرے سرود   نوجواناں را ز دستِ ما ربُود
ساحر و اندر کلامش ساحری است   این دو حرفِ لا الٰہ خود کافری است
تا بساطِ دینِ آبا در نورد   با خداوندانِ ما کرد آنچہ کرد!
پاش پاش از ضربتش لات و منات   انتقام از وے بگیر اے کائنات
دل بغائب بست و از حاضر گسست   نقشِ حاضر را فسونِ او شکست
دیدہ بر غائب فرو بستن خطاست   آنچہ اندر دیدہ می ناید کجاست!

پیشِ غائب سجده بردن کوری است　　دینِ تو کور است و کوری دوری است

خم شدن پیشِ خدائے بے جهات!
بنده را ذوقے نه بخشد این صلوٰت!

مذهبِ او قاطعِ ملک و نسب　　از قریش و منکر از فضلِ عرب!

در نگاهِ او یکے بالا و پست　　با غلامِ خویش بر یک خوان نشست

قدرِ احرارِ عرب نشناخته　　با کلفتانِ حبش در ساخته

احمران با اسوداں آمیختند　　آبروئے دودمانے ریختند!

این مساوات این مواخات اعجمی است　　خوب می دانم که سلماں رضؓ مزدکی است

ابن عبدالله فریبش خورده است　　رستخیزے بر عرب آورده است!

عترتِ هاشم ز خود مهجور گشت　　از دو رکعت چشمِ شاں بے نور گشت

اعجمی را اصلِ عدنانی کجاست　　گنگ را گفتارِ سحبانی کجاست

کلفت - فربه و بدگل - سلمانؓ - حضرت سلمان فارسی - عدنان - جدِ عرب - سحبان - یکے از فصیحانِ عرب

چشمِ خاصانِ عرب گردیده کور — بر نیائی اے زُہیر از خاکِ گور؟

اے تو مارا اندریں صحرا دلیل
بشکن افسونِ نوائے جبرئیل!

باز گو اے سنگِ اسود باز گوے — آنچه دیدیم از محمد باز گوے
اے ہُبل اے بنده را پوزش پذیر — خانۂ خود را ز بے کیشاں بگیر
گلۂ شاں را بگرگاں کن سبیل — تلخ کن خرمائے شاں را بر نخیل!
صرصرے ده با ہوائے بادیه — اَنَّہُمْ اَعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِیَة
اے منات اے لات ازیں منزل مرو — گر ز منزل می روی از دل مرو

اے ترا اندر دو چشمِ ما وثاق
مہلتے اِنْ کُنْتِ اَزْمَعْتِ الفراق

زُہیر - شاعرِ مشہورِ عرب
اَنَّہُمْ اَعْجَازُ الخ آیۂ قرآنیه
اِن کنت ازمعت الفراق - پارۂ از شعرِ امراءالقیس یعنی مہلتے ده اگر قصدِ جدائی کردۂ

فلکِ عطارد

زیارتِ ارواحِ جمال الدّین افغانی و سعید حلیم پاشا

مشتِ خاکے کارِ خود را بردہ پیش در تماشائے تجلی ہائے خویش!
یا من افتادم بدامِ ہست و بُود یا بدامِ من اسیر آمد وجود!
اندریں نیلی تتق چاک از من است؟ من ز افلاکم کہ افلاک از من است؟
یا ضمیرم را فلک در بر گرفت یا ضمیرِ من فلک را در گرفت!
اندرون است ایں کہ بیرون است چیست؟ آنچہ می بیند نگہ چون است؟ چیست؟
پر زنم بر آسمانے دیگرے پیشِ خود بینم جہانے دیگرے
عالمے با کوہ و دشت و بحر و بر عالمے از خاکِ ما دیرینہ تر
عالمے از ابر کے، بالیدۂ دستبرد آدمے نادیدۂ

نقش‌ها نابسته بر لوحِ وجود
خرده گیرِ فطرت آنجا کس نبود!

من بہ رومی گفتم این صحرا خوش است — در کہستان شورشِ دریا خوش است
می نیابم از حیات این جا نشان — از کجا می آید آوازِ اذان؟
گفت رومی "این مقامِ اولیاست — آشنا این خاکدان با خاکِ ماست
بوالبشر چون رخت از فردوس بست — یک دو روزے اندرین عالم نشست
این فضاها سوزِ آہش دیده است — نالہ ہائے صبحگاہش دیده است
زائرانِ این مقامِ ارجمند — پاک مردان از مقاماتِ بلند
پاک مردان چون فضیل و بوسعید — عارفان مثلِ جنید و بایزید

خیز تا ما را نماز آید بدست
یک دو دم سوز و گداز آید بدست

رفتم و دیدم دو مرد اندر قیام — مقتدی تاتار و افغانی امام

پیر رومی ہر زماں اندر حضور — طلعتش برتافت از ذوق و سرور

گفت مشرق زیں دو کس بہتر نزاد — ناخن شاں عقدہ ہائے ما کشاد

سید السادات مولانا جمال — زندہ از گفتار او سنگ و سفال

ترک سالار آں حلیم دردمند — فکر او مثل مقام او بلند

با چنیں مرداں دو رکعت طاعت است
ورنہ آں کارے کہ مزدش جنت است

قرأت آں پیر مردے سخت کوش — سورۂ والنجم و آں دشت خموش!

قرأتے کز وے خلیل آید بوجد — روح پاک جبرئیل آید بوجد!

دل ازو در سینہ گردد ناصبور — شور الا اللہ خیزد از قبور!

اضطراب شعلہ بخشد دود را — سوز و مستی می دہد داؤد را

آشکارا ہر غیاب از قرأتش
بے حجاب ام الکتاب از قرأتش

من ز جا برخاستم بعد از نماز ‏ دستِ او بوسیدم از راهِ نیاز

گفت رومیؔ "ذرّهٔ گردوں نورد! ‏ در دلِ او یک جہانِ سوز و درد!

چشم جز بر خویشتن نکشادهٔ ‏ دل بکس نا دادهٔ آزادهٔ

تند سیر اندر فراخائے وجود

من ز شوخی گویم او را زنده رود"

افغانی

زنده رود! از خاکدانِ ما بگوے ‏ از زمین و آسمانِ ما بگوے

خاکی و چوں قدسیاں روشن بصر! ‏ از مسلماناں بده ما را خبر!

زنده رود

در ضمیرِ ملّتِ گیتی شکن ‏ دیده ام آویزشِ دین و وطن!

روح در تن مُرده از ضعفِ یقین
ناامید از قوتِ دینِ مبین

ترک و ایران و عرب مستِ فرنگ
هر کسی را در گلو شستِ فرنگ

مشرق از سلطانیِ مغرب خراب
اشتراک از دین و ملّت برده تاب!

افغانی

دین و وطن

لُردِ مغرب آن سراپا مکر و فن
اہلِ دیں را داد تعلیمِ وطن

او بفکرِ مرکز و تو در نفاق
بگذر از شام و فلسطین و عراق

تو اگر داری تمیزِ خوب و زشت
دل نہ بندی با کلوخ و سنگ و خشت

چیست دیں برخاستن از روئے خاک
تا ز خود آگاه گردد جانِ پاک!

می نگنجد آنکه گفت اللہ ہُو
در حدودِ ایں نظامِ چارسو

پرچه که از خاک و بر خیزد ز خاک
حیف اگر در خاک میرد جانِ پاک!

گرچه آدم بر دمید از آب و گل		رنگ و نم چون گل کشید از آب و گل

حیف اگر در آب و گل غلطد مدام		حیف اگر برتر نپرد زین مقام!

گفت تن در شو بخاک رهگذر		گفت جان پهنای عالم را نگر!

جان نگنجد در جهات ای هوشمند		مرد حر بیگانه از هر قید و بند

حر ز خاک تیره آید در خروش
زانکه از بازان نیاید کار موش!

آن کف خاکی که نامیدی وطن		این که گوئی مصر و ایران و یمن

با وطن اهل وطن را نسبتی است		زانکه از خاکش طلوع ملتی است

اندرین نسبت اگر داری نظر		نکته بینی ز مو باریک تر

گرچه از مشرق برآید آفتاب		با تجلی های شوخ و بی حجاب

در تب و تاب است از سوز درون		تا ز قید شرق و غرب آید برون

بر دمد از مشرق خود جلوه مست		تا همه آفاق را آرد بدست!

فطرتش از مشرق و مغرب بری است
گرچه او از روے نسبت خاوری است!

اشتراک و ملوکیت

صاحبِ سرمایہ از نسلِ خلیل
یعنی آں پیغمبرِ بے جبرئیل
زانکہ حق در باطلِ او مضمر است
قلبِ او مومن دماغش کافر است
غربیاں گم کردہ اند افلاک را
در شکم جویند جانِ پاک را
رنگ و بُو از تن نگیرد جانِ پاک
جز بتن کارے ندارد اشتراک
دینِ آں پیغمبرِ حق ناشناس
بر مساواتِ شکم دارد اساس
تا اخوت را مقام اندر دل است
بیخ او در دل نہ در آب و گل است!

صاحبِ سرمایہ۔ کارل مارکس مصنفِ کتاب سرمایہ کہ اصولِ اشتراک را دراں کتاب جمع کردہ

هم ملوکیت بدن را فربهی است / سینهٔ بی نور او از دل تهی است!

مثل زنبوری که بر گل می چرد / برگ را بگذارد و شهدش برد

شاخ و برگ و رنگ و بوی گل همان / بر جمالش نالهٔ بلبل همان

از طلسم رنگ و بوی او گذر / ترک صورت گوی و در معنی نگر

مرگ باطن گرچه دیدن مشکل است
گل مخوان او را که در معنی گل است!

هر دو را جان ناصبور و ناشکیب / هر دو یزدان ناشناس آدم فریب

زندگی این را خروج آن را خراج / درمیان این دو سنگ آدم زجاج!

این به علم و دین و فن آرد شکست / آن برد جان را ز تن نان را ز دست

غرق دیدم هر دو را در آب و گل / هر دو را تن روشن و تاریک دل!

زندگانی سوختن با ساختن
در گلی تخم دلی انداختن!

سعید حلیم پاشا

شرق و غرب

غربیان را زیرکی سازِ حیات ... شرقیان را عشق رازِ کائنات
زیرکی از عشق گردد حق‌شناس ... کارِ عشق از زیرکی محکم اساس
عشق چون با زیرکی همبر شود ... نقشبندِ عالمِ دیگر شود
خیز و نقشِ عالمِ دیگر بنه ... عشق را با زیرکی آمیز دہ
شعلۂ افرنگیان نم خوردہ ایست ... چشمِ شان صاحب نظر دل مردہ ایست!
زخمہا خوردند از شمشیرِ خویش ... بسمل افتادند چون نخچیرِ خویش!
سوز و مستی را مجو از تاکِ شان ... عصرِ دیگر نیست در افلاکِ شان!

زندگی را سوز و ساز از نارِ تست

عالمِ نو آفریدن کارِ تست !

مصطفیٰ کو از تجدد می سرود   گفت نقشِ کہنہ را باید زدود

نو نگردد کعبہ را رختِ حیات   گر ز افرنگ آیدش لات و منات

ترک را آہنگِ نو در چنگ نیست   تازہ اش جز کہنۂ افرنگ نیست

سینۂ او را دمے دیگر نبود   در ضمیرش عالمے دیگر نبود

لاجرم با عالمِ موجود ساخت   مثلِ موم از سوزِ ایں عالم گداخت

طرفگیہا در نہادِ کائنات   نیست از تقلید تقویمِ حیات

زندہ دل خلاقِ اعصار و دہور   جانش از تقلید گردد بے حضور

چوں مسلماناں اگر داری جگر   در ضمیرِ خویش و در قرآں نگر

صد جہانِ تازہ در آیاتِ اوست   عصرہا پیچیدہ در آناتِ اوست

یک جہانش عصرِ حاضر را بس است   گیر اگر در سینہ دل معنی رس است

بندۂ مومن ز آیاتِ خداست هر جهاں اندر بر او چوں قباست!

چوں کہن گردد جہانے در برش
می دہد قرآں جہانے دیگرش!

زندہ رود

زورقِ ما خاکیاں بے ناخداست
کس نداند عالمِ قرآں کجا است!

افغانی

عالمے در سینۂ ما گُم ہنوز عالمے در انتظارِ قُم ہنوز

عالمے بے امتیازِ خون و رنگ شامِ او روشن تر از صبحِ فرنگ

عالمے پاک از سلاطین و عبید چوں دلِ مومن کرانش ناپدید

عالمے رعنا کہ فیضِ یک نظر تخمِ او افگند در جانِ عمرؓ!

لایزال و وارداتش نو بنو		برگ و بارِ محکماتش نو بنو

باطنِ او از تغیّر بے غمے		ظاہرِ او انقلابِ ہر دمے

اندرونِ تست آں عالم نگر

می دہم از محکماتِ او خبر!

محکماتِ عالمِ قرآنی

۱۔ خلافتِ آدم

در دو عالم ہر کجا آثارِ عشق		ابنِ آدم سرّے از اسرارِ عشق

سرِّ عشق از عالمِ ارحام نیست		او ز سام و حام و روم و شام نیست

کوکبِ بے شرق و غرب و بے غروب		در مدارش نے شمال و نے جنوب

حرفِ انّی جاعلٌ تقدیرِ او		از زمیں تا آسماں تفسیرِ او!

مرگ و قبر و حشر و نشر احوالِ اوست		نور و نارِ آں جہاں اعمالِ اوست

او امام و او صلوات و او حرم　　او مداد و او کتاب و او قلم

خرده خرده غیب او گردد حضور　　نے حدود او را نه ملکش را ثغور

از وجودش اعتبارِ ممکنات　　اعتدالِ او عیارِ ممکنات

من چه گویم از یمِ بے ساحلش　　غرق اعصار و دهور اندر دلش

آنچه در آدم بگنجد عالم است　　آنچه در عالم نگنجد آدم است

آشکارا مهر و مه از جلوتش　　نیست ره جبریل را در خلوتش

برتر از گردون مقامِ آدم است

اصلِ تهذیب احترامِ آدم است

زندگی اے زنده دل دانی که چیست　　عشقِ یک بین در تماشائے دوئی است

مرد و زن وابستهٔ یک دیگر اند　　کائناتِ شوق را صورت گر اند

زن نگه دارندهٔ نارِ حیات　　فطرتِ او لوحِ اسرارِ حیات

آتشِ ما را بجانِ خود زند　　جوهرِ او خاک را آدم کند

در ضمیرش ممکنات زندگی — از تب و تابش ثبات زندگی
شعله‌ئی کز وی شررها در گسست — جان و تن بی سوز او صورت نه بست
ارج ما از ارجمندیهای او — ما همه از نقش‌بندیهای او!

حق ترا و او است اگر تاب نظر
پاک شو قدسیت او را نگر

ای ز زینت عصر حاضر برده تاب — فاش گویم با تو اسرار حجاب
ذوق تخلیق آتشی اندر بدن — از فروغ او فروغ انجمن!
هر که بردارد ازین آتش نصیب — سوز و ساز خویش را گردد رقیب
هر زمان بر نقش خود بندد نظر — تا نگیرد لوح او نقش دگر
مصطفی اندر حرا خلوت گزید — مدتی جز خویشتن کس را ندید
نقش ما را در دل او ریختند — ملتی از خلوتش انگیختند
می توانی منکر یزدان شدن — منکر از شان نبی نتوان شدن

گرچه داری جانِ روشن چون کلیم   هست افکارِ تو بے خلوت عقیم!

از کمِ آمیزی تخیّل زنده تر

زنده تر جوینده تر یابنده تر!

علم و هم شوق از مقاماتِ حیات   هر دو می گیرد نصیب از واردات!

علم از تحقیق لذت می برد   عشق از تخلیق لذت می برد

صاحبِ تحقیق را جلوت عزیز   صاحبِ تخلیق را خلوت عزیز

چشمِ موسیٰ خواست دیدارِ وجود   این همه از لذتِ تحقیق بود

لن ترانی نکته ها دارد دقیق   اندکے گم شو درین بحرِ عمیق

هر کجا بے پرده آثارِ حیات   چشمه زارش در ضمیرِ کائنات

در نگر هنگامۀ آفاق را   زحمتِ جلوت مده خلّاق را

حفظ هر نقش آفرین از خلوت است

خاتمِ او را نگین از خلوت است

۲۔ حکومتِ الٰہی

بندۂ حق بے نیاز از ہر مقام
نے غلام او را نہ او کس را غلام

بندۂ حق مردِ آزاد است و بس
ملک و آئینش خداداد است و بس

رسم و راہ و دین و آئینش زحق
زشت و خوب و تلخ و نوشینش زحق

عقلِ خود بیں غافل از بہبودِ غیر
سودِ خود بیند نہ بیند سودِ غیر

وحیِ حق بینندۂ سودِ ہمہ
در نگاہش سود و بہبودِ ہمہ

عادل اندر صلح و ہم اندر مصاف
وصل و فصلش لا یراعی لا یخاف

غیرِ حق چوں ناہی و آمر شود
زورور بر ناتواں قاہر شود

زیرِ گردوں آمری از قاہری است
آمری از ماسوا اللہ کافری است

قاہرِ آمر کہ باشد پختہ کار
از قوانیں گردِ خود بندد حصار

جُرّه شاهین تیز چنگ و زود گیر / صعوه را در کار ها گیرد مشیر!
قاهری را شرع و دستوری دهد / بے بصیرت سرمه با کوری دهد

حاصلِ آئین و دستورِ ملوک؟
ده خدایان فربه و دهقان چو دوک!

وای بر دستورِ جمهورِ فرنگ / مرده تر شد مرده از صُورِ فرنگ!
حقه بازان چوں سپهرِ گرد گرد / از امم بر تختهٔ خود چیده نرد!
شاطران این گنج ور آن رنج بر / هر زمان اندر کمینِ یکدگر
فاش باید گفت سرِّ دلبران / ما متاع و این همه سوداگران!
دیده ها بی نم زحُبِّ سیم و زر / مادران را بارِ دوش آمد پسر
وای بر قومی که از بیمِ ثمر / می برد نم را ز اندامِ شجر!
تا نیارد زخمه از تارش سرود / می کُشد، نا زاده را اندر وجود!
گرچه دارد شیوه های رنگ رنگ / من بجز عبرت نگیرم از فرنگ!

اے بہ تقلیدش اسیر آزاد شو
دامنِ قرآں بگیر آزاد شو!

۴- ارض ملکِ خداست

سرگذشتِ آدم اندر شرق و غرب — بہرِ خاکے فتنہ ہائے حرب و ضرب!
یک عروس و شوہرِ او ما ہمہ — آں فسونگر بے ہمہ ہم با ہمہ!
عشوہ ہائے او ہمہ مکر و فن است — نے از آنِ تو نہ از آنِ من است!
در نسازد با تو ایں سنگ و حجر — ایں ز اسبابِ حضر تو در سفر!
اختلاطِ خفتہ و بیدار چیست؟ — ثابتے را کار با سیّار چیست؟
حق زمیں را جز متاعِ ما نگفت — ایں متاعِ بے بہا مفت است مفت
دہ خدایا! نکتۂ از من پذیر — رزق و گور از وے بگیر او را مگیر
صحبتش تا کے تو بود و او نبود — تو وجود و او نمودِ بے وجود
تو عقابی طائفِ افلاک شو — بال و پر بکشا و پاک از خاک شو

باطنِ الارضُ للّٰہ ظاہر است

ہر کہ این ظاہر نہ بیند کافر است

من نگویم درگذر از کاخ و کوے — دولتِ تست این جہانِ رنگ و بوے

دانہ دانہ گوہر از خاکش بگیر — صید چون شاہین ز افلاکش بگیر

تیشۂ خود را بکہسارش بزن — نورے از خود گیر و بر نارش بزن

از طریقِ آذری بیگانہ باش — بر مرادِ خود جہانِ نو تراش!

دل برنگ و بوے و کاخ و کو مدہ — دل حریم اوست جز با او مدہ!

مردن بے برگ و بے گور و کفن؟ — گم شدن در نقرہ و فرزند و زن!

ہر کہ حرفِ لا الہ از بر کند — عالمے را گم بخویش اندر کند

فقر جوع و رقص و عریانی کجاست

فقر سلطانی است رہبانی کجاست

۴- حکمت خیر کثیر است

گفت حکمت را خدا خیرِ کثیر　　هر کجا این خیر را بینی بگیر

علمِ حرف و صوت را شهپر دهد　　پاکیِ گوهر به ناگوهر دهد

علم را بر اوجِ افلاک است ره　　تا ز چشمِ مهر بر کند نگه

نسخهٔ او نسخهٔ تفسیرِ کُل　　بستهٔ تدبیرِ او تقدیرِ کُل

دشت را گوید حبابے دِه دهد　　بحر را گوید سرابے دِه دهد!

چشمِ او بر وارداتِ کائنات　　تا ببیند محکماتِ کائنات

دل اگر بندد به حق پیغمبری است　　ور ز حق بیگانه گردد کافری است!

علم را بے سوزِ دل خوانی شر است　　نورِ او تاریکیِ بحر و بر است

عالمے از غازهٔ او کور و کبود　　فرودینش برگ ریزِ هست و بود

بحر و دشت و کوهسار و باغ و راغ　　از بمِ طیارهٔ او داغ داغ!

سینۂ افرنگ را نارے ازوست | لذّتِ شبخون و یلغارے ازوست

سیرِ واژونے دھد ایام را | می برد سرمایۂ اقوام را!

قوتش ابلیس را یارے شود | نور نار از صحبتِ نارے شود

کشتنِ ابلیس کارے مشکل است | زانکہ اوگم اندر اعماقِ دل است!

خوشتر آں باشد مسلمانش کنی | کشتۂ شمشیرِ قرآنش کنی

از جلالِ بے جمالے الاماں | از فراقِ بے وصالے الاماں!

علم بے عشق است از طاغوتیاں | علم با عشق است از لاہوتیاں!

بے محبّت علم و حکمت مردہ | عقل تیرے بر ہدف ناخوردہ

کور را بینندہ از دیدار کن

بولہب را حیدرِ کرّار کن!

زندہ رود

محکماتش وانمودی از کتاب | ہست آں عالم ہنوز اندر حجاب!

پردہ را از چہرہ نگشاید چرا — از ضمیرِ ما بروں ناید چرا

پیشِ ما یک عالمِ فرسودہ ایست — ملت اندر خاکِ او آسودہ ایست

رفت سوزِ سینۂ تاتار و کُرد — یا مسلماں مُرد یا قرآں بمرد!

سعید حلیم پاشا

دینِ حق از کافری رسواتر است — زانکہ ملا مومنِ کافرگر است!

شبنمِ ما در نگاہِ ما یم است — از نگاہِ او یمِ ما شبنم است!

از شگرفیہائے آں قرآں فروش — دیدہ ام روح الامیں را در خروش!

زانسوئے گردوں دلش بیگانۂ — نزدِ او ام الکتاب افسانۂ

بے نصیب از حکمتِ دینِ نبی — آسمانش تیرہ از بے کوکبی!

کم نگاہ و کور ذوق و ھرزہ گرد — ملت از قال و اقولش فرد فرد!

مکتب و ملا و اسرارِ کتاب — کورِ مادرزاد و نورِ آفتاب!

دینِ کافر فکر و تدبیرِ جہاد
دینِ مُلّا فی سبیل اللہ فساد!

مردِ حق جانِ جہانِ چار سوے — آں بخلوت رفتہ را از من بگوے
اے ز افکارِ تو مومن را حیات — از نفسہاے تو ملّت را ثبات
حفظِ قرآنِ عظیم آئینِ تست — حرفِ حق را فاش گفتن دینِ تست
تو کلیمی چند باشی سرنگوں — دستِ خویش از آستیں آور بروں
سرگذشتِ ملّتِ بیضا بگوے — با غزال از وسعتِ صحرا بگوے

فطرتِ تو مستنیر از مصطفیٰ است
باز گو آخر مقامِ ما کجاست؟

مردِ حق از کس نگیرد رنگ و بُو — مردِ حق از حق پذیرد رنگ و بُو
ہر زماں اندر تنش جانے دگر — ہر زماں او را چو حق شانے دگر
رازہا با مردِ مومن باز گوے — شرحِ رمزِ 'کلّ یوم' باز گوے

کل یوم ۔ تلمیح بآیۂ 'کل یوم ھو فی شان'

جز حرم منزل ندارد کارواں — غیر حق در دل ندارد کارواں

من نمی گویم کہ راہش دیگر است

کارواں دیگر نگاہش دیگر است!

افغانی

از حدیث مصطفیٰ داری نصیب؟ — دینِ حق اندر جہاں آمد غریب

با تو گویم معنیِ ایں حرفِ بکر — غربتِ دیں نیست فقرِ اہلِ ذکر

بہر آں مردے کہ صاحب جستجوست — غربتِ دیں ندرتِ آیاتِ اوست

غربتِ دیں ہر زماں نوعِ دگر — نکتہ را دریاب اگر داری نظر

دل بآیاتِ مبیں دیگر بہ بند — تا بگیری عصرِ نو را در کمند!

کس نمی داند ز اسرارِ کتاب — شرقیاں ہم غربیاں در پیچ و تاب

روسیاں نقشِ نوی انداختند — آب و ناں بردند و دیں در باختند

غریب: تلمیح بحدیث الاسلام جاء غریب الخ

حق به بین حق گوی و غیر از حق مجوی
یک دو حرف از من بآن ملت بگوی

پیغامِ افغانی با ملتِ روسیه

منزل و مقصودِ قرآن دیگر است — رسم و آئینِ مسلمان دیگر است
در دلِ او آتشِ سوزنده نیست — مصطفیٰ در سینهٔ او زنده نیست!
بندهٔ مومن ز قرآن برنخورد — در ایاغِ او نه مے دیدم نه دُرد
خود طلسمِ قیصر و کسریٰ شکست — خود سرِ تختِ ملوکیت نشست!
تا نهالِ سلطنت قوت گرفت — دینِ او نقشِ از ملوکیت گرفت
از ملوکیت نگه گردد دگر
عقل و هوش و رسم و ره گردد دگر!
تو که طرحِ دیگرے انداختی — دل ز دستورِ کهن پرداختی

ہمچو ما اسلامیاں اندر جہاں
قیصریت را شکستی استخواں

تا بر افروزی چراغے در ضمیر
عبرتے از سرگذشت ما بگیر

پائے خود محکم گذار اندر نبرد
گردِ ایں لات و ہبل دیگر مگرد

ملتے می خواہد ایں دنیائے پیر
آنکہ باشد ہم بشیر و ہم نذیر!

باز می آئی سوے اقوامِ شرق
بستہ ایامِ تو با ایامِ شرق

تو بجاں افگندۂ سوزِ دگر
در ضمیرِ تو شب و روزے دگر!

کہنہ شد افرنگ را آئین و دیں
سوے آں دیرِ کہن دیگر مبیں

کردہ کارِ خداونداں تمام
بگذر از لا جانبِ الّا خرام

درگذر از لا اگر جویندہ
تا رہِ اثبات گیری زندہ

اے کہ می خواہی نظامِ عالمے
جستۂ او را اساسِ محکمے؟

داستانِ کہنہ شستی باب باب
فکر را روشن کن از اُمّ الکتاب

با سیه فاماں ید بیضا که داد؟ / مژدهٔ "لا قیصر و کسری" که داد؟

در گذر از جلوه هاے رنگ رنگ / خویش را دریاب از ترکِ فرنگ!

گر ز مکرِ غربیاں باشی خبیر / روبهی بگذار و شیری پیشه گیر

چیست روباهی؟ تلاشِ ساز و برگ / "شیرِ مولا جوید آزادی و مرگ"

جز بقرآں ضیغمی روباهی است / فقرِ قرآں اصلِ شاهنشاهی است

فقرِ قرآں اختلاطِ ذکر و فکر / فکر را کامل ندیدم جز بذکر

ذکر؟ ذوق و شوق را دادن ادب / کارِ جان است این نه کارِ کام و لب

خیزد از وے شعله هاے سینه سوز / با مزاجِ تو نمی سازد هنوز

اے شهیدِ شاهدِ رعناے فکر

با تو گویم از تجلّی هاے فکر

چیست قرآں؟ خواجه را پیغامِ مرگ / دستگیرِ بندهٔ بے ساز و برگ!

هیچ خیر از مردکِ زرکش مجو / لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتّٰى تُنْفِقُوا

از ربا آخر چه می زاید؟ فتن! — کس نداند لذتِ قرضِ حسن!

از ربا جاں تیره دل چوں خشت و سنگ — آدمی درّنده بے دندان و چنگ!

رزقِ خود را از زمیں بردن رواست — ایں متاعِ بنده و مِلکِ خداست

بندهٔ مومن امیں، حق مالک است — غیرِ حق هر شے که بینی هالک است

رایتِ حق از ملوک آمد نگوں — قریه ها از دخلِ شاں خوار و زبوں

آب و نانِ ماست از یک مائده
دودهٔ آدم "کنفسٍ" واحده

نقشِ قرآں تا دریں عالم نشست — نقشهاے کاهن و پاپا شکست!

فاش گویم آنچه در دل مضمر است — ایں کتابے نیست چیزے دیگر است!

چوں بجاں در رفت جاں دیگر شود — جاں چو دیگر شد جهاں دیگر شود

هالک - تلمیح بآیهٔ شریفه کل شیء هالک الا وجهه
قریه ها از دخل الخ تلمیح بآیهٔ شریفه ان الملوک اذا دخلوا الخ
کنفسٍ واحده تلمیح بآیهٔ شریفه ما خلقکم ولا بعثکم الخ

مثلِ حق پنہان و ہم پیداست ایں — زندہ و پایندہ و گویاست ایں
اندرو تقدیر ہائے شرق و غرب — سرعتِ اندیشہ پیدا کن چو برق
با مسلماں گفت جاں بر کف بنہ — ہر چہ از حاجت فزوں داری بدہ
آفریدی شرع و آئینے دگر — اندکے با نورِ قرآنش نگر

از بم و زیرِ حیات آگہ شوی
ہم ز تقدیرِ حیات آگہ شوی

محفلِ ما بے مے و بے ساقی است — سازِ قرآں را نواہا باقی است
زخمۂ ما بے اثر افتد اگر — آسماں دارد ہزاراں زخمہ ور
ذکرِ حق از امتاں آمد غنی — از زمان و از مکاں آمد غنی!
ذکرِ حق از ذکرِ ہر ذاکر جدا است — احتیاجِ روم و شام او را کجاست
حق اگر از پیشِ ما بردارَدش — پیشِ قومے دیگرے بگذاردش
از مسلماں دیدہ ام تقلید و ظن — ہر زماں جانم بلرزد در بدن!

ہر چہ از حاجت الخ تلمیح بآیۂ شریفہ وَیَسْئَلُوْنَکَ مَاذَا یُنْفِقُوْنَ۔ الخ

ترسم از روزے کہ محرومش کنند
آتشِ خود بر دلِ دیگر زنند!

پیرِ رومی بہ زندہ رود می گوید کہ شعرے بیار

پیرِ رومی آں سراپا جذب و درد — ایں سخن دانم کہ با جانش چہ کرد
از دروں آہے جگر دوزے کشید — اشک او رنگیں تر از خونِ شہید
آنکہ تیرش جز دلِ مرداں نسُفت — سوئے افغانی نگاہے کرد و گفت
دل بخوں مثلِ شفق باید زدن — دست در فتراکِ حق باید زدن
جاں ز امید است چوں جوئے رواں — ترکِ امید است مرگِ جاوداں
باز در من دید و گفت اے زندہ رود — با دو بیتے آتش افگن در وجود
ناقۂ ما خستہ و محمل گراں — تلخ تر باید نوائے سارباں!
امتحانِ پاکِ مرداں از بلاست — تشنگاں را تشنہ تر کردن رواست

در گذر مثلِ کلیم از رودِ نیل　　سوے آتش گام زن مثلِ خلیل!

نغمۂ مردے کہ دارد بوے دوست

ملتے را می برد تا کوے دوست!

غزل زندہ رود

این گل و لالہ تو گوئی کہ مقیم اند ہمہ　　راہ پیما صفتِ موجِ نسیم اند ہمہ

معنئ تازہ کہ جوئیم و نیابیم کجاست　　مسجد و مکتب و مے خانہ عقیم اند ہمہ

حرفے از خویشتن آموز و دراں حرف بسوز　　کہ دریں خانقہ بے سوزِ کلیم اند ہمہ

از صفا کوشئ این تکیہ نشیناں کم گوے　　موے ژولیدہ و ناشستہ گلیم اند ہمہ

چہ حرمہا کہ درونِ حرمے ساختہ اند　　اہلِ توحید یک اندیش و دو نیم اند ہمہ

مشکل این نیست کہ بزم از سرہنگامہ گذشت

مشکل این است کہ بے نقل و ندیم اند ہمہ

فلکِ زہرہ

فلکِ زہرہ

درمیانِ ما و نورِ آفتاب — از فضاے نوبنو چندیں حجاب!
پیشِ ما صد پردہ را آویختند — جلوہ ہاے آتشیں را بیختند
تا زکم سوزی شود دل سوز تر — سازگار آید بشاخ و برگ و بر
از تبِ او در عروقِ لالہ خوں — آبجو از رقصِ او سیماب گوں
ہم چناں از خاک خیزد جانِ پاک — سوے بے سوئی گریزد جانِ پاک
در رہِ او مرگ و حشر و حشر و مرگ — جز تب و تابے ندارد ساز و برگ
در فضاے صد سپہرِ نیلگوں — غوطہ پیہم خوردہ باز آید بروں
خود حریمِ خویش و ابراہیمِ خویش — چوں ذبیح اللہ در تسلیمِ خویش!

پیشِ او نُہ آسماں نُہ خیبر است ۔۔۔ ضربتِ او از مقامِ حیدرؓ است

ایں ستیز دمبدم پاکش کند ۔۔۔ محکم و سیّار و چالاکش کند!

می کند پرواز در پہنائے نور ۔۔۔ مخلبش گیرندۂ جبریل و حور!

تا ز مازاغ البصر گیرد نصیب

بر مقامِ عبدہٗ گردد رقیب!

از مقامِ خود نمیدانم کجاست ۔۔۔ ایں قدر دانم کہ از یاراں جداست

اندرونم جنگ بے خیل و سپہ ۔۔۔ بیند آں کو ہم چو من دارد نگہ

بے خبر مرداں ز رزمِ کفر و دیں ۔۔۔ جانِ من تنہا چو زین العابدیںؑ!

از مقام و راہ کس آگاہ نیست ۔۔۔ جز نوائے من چراغِ راہ نیست!

غرق دریا طفلک و برنا و پیر ۔۔۔ جاں بساحل بردہ یک مردِ فقیر!

بر کشیدم پردہ ہائے ایں وثاق ۔۔۔ ترسم از وصل و بنالم از فراق!

مازاغ البصر: تلمیح بآیۂ شریفہ مازاغ البصر وما طغیٰ

وصل اگر پایانِ شوق است الحذر
اے خنک آہ و فغانِ بے اثر!

راہ رو از جادہ کم گیرد سراغ
گر بجانش سازگار آید فراغ

آں دلے دارم کہ از ذوقِ نظر
ہر زماں خواہد جہانے تازہ تر!

رومی از احوالِ جانِ من خبیر
گفت "می خواہی دگر عالم؟ بگیر!

عشق شاطر ما بدستش مہرہ ایم
پیش ہنگر در سوادِ زہرہ ایم

عالمے از آب و خاک و اوراقِ قام
چوں حرم اندر غلافِ مشک فام

با نگاہِ پردہ سوز و پردہ در
از درونِ میغ و مارغ او گذر

اندرو بینی خدایانِ کہن
می شناسم من ہمہ را تن بتن

بعل و مردوخ و یعوق و نسر و فسر
رم خن و لات و منات و عسر و غسر

بر قیامِ خویش می آرد دلیل
از مزاجِ ایں زمانِ بے خلیل"

مجلس خدایانِ اقوامِ قدیم

آں ہوائے تند و آں شبگوں سحاب
برق اندر ظلمتش گم کردہ تاب

قلزمے اندر ہوا آویختہ
چاک داماں و گہر کم ریختہ!

ساحلش ناپید و موجش گرم خیز
گرم خیز و با ہوا ہا کم ستیز!

رومی و من اندر آں دریائے قیر
چوں خیال اندر شبستانِ ضمیر!

او سفر ہا دیدہ و من نوسفر
در دو چشمم ناصبور آمد نظر

ہر زماں گفتم نگاہم نارساست
آں دگر عالم نمی بینم کجاست

تا نشانِ کوہسار آمد پدید
جوئبار و مرغزار آمد پدید!

کوہ و صحرا صد بہار اندر کنار
مشکبار آمد نسیم از کوہسار!

نغمہ ہائے طائرانِ ہم نفس
چشمہ زار و سبزہ ہائے نیم رس

تن ز فیضِ آں ہوا پایندہ تر / جانِ پاک اندر بدن بینندہ تر
از سرِ کُہ پارۂ کردم نظر / خرّم آں کوہ و کمر آں دشت و در!
وادیٔ خوش بے نشیب و بے فراز / آبِ خضر آرد بخاکِ او نیاز
اندریں وادی خدایانِ کہن / آں خدائے مصر و ایں ربّ الیمن
آں ز اربابِ عرب ایں از عراق / ایں الٰہ الوصل و آں ربّ الفراق
ایں ز نسلِ مہر و داماد قمر / آں بہ زوجِ مشتری دارد نظر
آں یکے در دستِ او تیغ دو رو / واں دگر پیچیدہ مارے در گلو
ہر یکے ترسندہ از ذکرِ جمیل / ہر یکے آزردہ از ضربِ خلیل
گفت مردوخ "آدم از یزداں گریخت / از کلیسا و حرم نالاں گریخت
تا بیفزاید بادراک و نظر / سوے عہدِ رفتہ باز آید نگر!
می برد لذت ز آثارِ کہن / از تجلی ہائے ما دارد سخن
روزگار افسانۂ دیگر کشاد / می وزد زاں خاکداں بادِ مراد!

بعل از فرطِ طرب خوش می‌سرود
بر خدایاں رازہائے ما کشود!

نغمۂ بعل

آدم ایں نیلی تتق را بر درید — آنسوے گردوں خدائے را ندید
در دلِ آدم بجز افکار چیست — ہمچو موج ایں سر کشید و آں رمید
جانش از محسوس می‌گیرد قرار — بو کہ عہدِ رفتہ باز آید پدید
زندہ باد افرنگیِ مشرق شناس — آنکہ ما را از لحد بیروں کشید

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

در نگر آں حلقۂ وحدت شکست — آلِ ابراہیم بے ذوقِ الست
صحبتش پاشیدہ جانش ریز ریز — آنکہ بود از بادۂ جبریل مست
مردِ حُر افتاد در بندِ جہات — با وطن پیوست و از یزداں گسست!

خونِ او سرد از شکوہِ دیریاں لاجرم پیرِ حرم زنار بست!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

در جہاں باز آمد ایامِ طرب دیں ہزیمت خوردہ از ملک و نسب!

از چراغِ مصطفیٰ اندیشہ چیست؟ زانکہ او را پف زند صد بولہب!

گرچہ می آید صدائے لا الہ آنچہ از دل رفت کے ماند بہ لب!

اہرمن را زندہ کرد افسونِ غرب روزِ یزداں زرد رو از بیمِ شب!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت!

بندِ دیں از گردنش باید کشود بندۂ ما بندۂ آزاد بود

تا صلوات او را گراں آید ہمے رکعتے خواہیم و آں ہم بے سجود

جذبہ ہا از نغمہ می گردد بلند پس چہ لذت در نمازِ بے سرود!

از خداوندے کہ غیب او را ستود خوشتر آں دیوے کہ آید در شہود!

اے خدایانِ کہن وقت است وقت

فرو رفتن بدریائے زہرہ و

دیدن ارواحِ فرعون و کشنزرا

پیرِ رومؔ آں صاحبِ ذکرِ جمیل، ضربِ اور اسطوتِ ضربِ خلیل
ایں غزل در عالمِ مستی سرود ہر خدائے کہنہ آمد در سجود!

غزل

"باز بر رفتہ و آیندہ نظر باید کرد ہلہ برخیز کہ اندیشہ دگر باید کرد
عشق بر ناقۂ ایام کشد محملِ خویش عاشقی؟ راحلہ از شام و سحر باید کرد
پیرِ ما گفت جہاں بر روشے محکم نیست از خوش و ناخوشِ او قطعِ نظر باید کرد
تو اگر ترکِ جہاں کردہ سرِ او داری پس نخستیں ز سرِ خویش گذر باید کرد

گفتمش در دِل من لات و منات است بسے
گفت این بتکدہ را زیرو زبر باید کرد"

بازبامن گفت "برخیز اے پسر — جز بدامانم میاویز اے پسر
آں کہستان آں جبالِ بےکلیم — آنکہ از برف است چوں انبارِ سیم!
در پسِ او قلزم الماس گوں — آشکاراتر درونش از بروں!
نے بموج و نے بسیل او را خلل — در مزاجِ او سکونِ لم یزل
ایں مقامِ سرکشانِ زورمست — منکرانِ غائب و حاضر پرست!
آں یکے از شرق و آں دیگر ز غرب — ہر دو با مردانِ حق در حرب و ضرب!
آں یکے بر گردنش چوبِ کلیم — واں دگر از تیغ درویشے دو نیم!
ہر دو فرعون ایں صغیر و آں کبیر — ہر دو در آغوشِ دریا تشنہ میر!
ہر کسے با تلخیٔ مرگ آشناست — مرگ جباراں ز آیاتِ خداست!
در پے من پا بنہ از کس مترس — دست در دستم بدہ از کس مترس

سینۂ دریا چو موسیٰ بر درم
من ترا اندر ضمیر او برم"

بحر بر ما سینۂ خود را کشود　　یا ہوا بود و چو آبے وانمود
قعر او یک وادیِ بے رنگ و بو　　وادیِ تاریکیِ او تو بتو
پیر رومی سورۂ طٰہٰ سرود　　زیرِ دریا ماہتاب آمد فرود!
کوہ ہائے شستہ و عریان و سرد　　اندراں سرگشتہ و حیران دو مرد!
سوے رومی یک نظر نگریستند　　باز سوے یک دگر نگریستند
گفت فرعون ایں سحر! ایں جوئے نور!　　از کجا ایں صبح و ایں نور و ظہور؟

رومی

ہرچہ پنہان است ازو پیداستے
اصلِ ایں نور از ید بیضاستے!

فرعون

آہ نقدِ عقل و دیں در باختم
دیدم و ایں نور را نشناختم!

اے جہاں داراں سوے من بنگرید
اے زیاں کاراں سوے من بنگرید!

واے قومے از ہوس گردیدہ کور
می برد لعل و گہر از خاکِ گور!

پیکرے کو در عجائب خانہ ایست
بر لبِ خاموشِ او افسانہ ایست!

از ملوکیت خبر ہا می دہد
کور چشماں را نظر ہا می دہد

چیست تقدیرِ ملوکیت؟ شقاق
محکمی جستن ز تدبیرِ نفاق!

از بد آموزی زبوں تقدیرِ ملک
باطل و آشفتہ تر تدبیرِ ملک!

باز اگر بینم کلیم اللہ را
خواہم از وے یک دلِ آگاہ را

رومی

حاکمی بی نورِ جان خام است خام — بی یدِ بیضا ملوکیت حرام
حاکمی از ضعفِ محکومان قوی است — بیخش از حرمانِ محرومان قوی است!
تاج از باج است و از تسلیمِ باج — مرد اگر سنگ است می گردد زجاج
فوج و زندان و سلاسل رهزنی است — اوست حاکم کز چنین سامان غنی است

ذوالخرطوم

مقصدِ قومِ فرنگ آمد بلند — از پیِ لعل و گهر گورے نکند
سرگذشتِ مصر و فرعون و کلیم — می توان دیدن ز آثارِ قدیم!
علم و حکمت کشفِ اسرار است و بس — حکمت بی جستجو خوار است و بس

فرعون

قہرِ ما را علم و حکمت برکشود
لیکن اندر تربتِ مہدی چہ بود؟

نمودار شُدنِ درویشِ سودانی

برق بے تابانہ رخشید اندر آب
موجہا بالید و غلطید اندر آب

بوئے خوش از گلشنِ جنّت رسید
روحِ آں درویشِ مصر آمد پدید

در صدف از سوزِ او گوہر گداخت
سنگ اندر سینۂ کشنر گداخت

گفت "اے کشنر اگر داری نظر
انتقامِ خاکِ درویشے نگر!

آسماں خاکِ ترا گورے نداد
مرقدے جز در یمِ شورے نداد"

باز حرف اندر گلوے او شکست
از لبش آہے جگر تابے گسست!

گفت "اے روحِ عرب بیدار شو　　　چوں نیاگاں خالقِ اعصار شو!
اے فواد اے فیصل اے ابنِ سعود　　　تا کجا بر خویش پیچیدن چو دود!
زندہ کن در سینہ آں سوزے کہ رفت　　　در جہاں باز آور آں روزے کہ رفت!
خاکِ بطحا خالدے دیگر بزاے　　　نغمۂ توحید را دیگر سراے
اے نخیلِ دشتِ تو بالندہ تر　　　بر نخیزد از تو فاروقے دگر؟
اے جہانِ مومنانِ مشک فام　　　از تو می آید مرا بوے دوام!
زندگانی تا کجا بے ذوقِ سیر　　　تا کجا تقدیرِ تو در دستِ غیر!
بر مقامِ خود نیائی تا بکے　　　استخوانم در بدن نالد چو نے!

از بلا ترسی؟ حدیثِ مصطفیٰ است
'مرد را روزِ بلا روزِ صفا ست'

سارباں یاراں بہ یثرب ما بہ نجد　　　آں حدی کو ناقہ را آرد بہ وجد!
ابر بارید از زمیں ہا سبزہ رست　　　می شود شاید کہ پائے ناقہ سست!

جانم از دردِ جدائی در نفیر
آں رہے کو سبزہ کم دارد بگیر!

ناقہ مستِ سبزہ و من مستِ دوست
او بدستِ تست و من در دستِ دوست!

آب را کردند بر صحرا سبیل
برجبل ہا شستہ اوراقِ نخیل!

آں دو آہو در قفائے یک دگر
از فرازِ تل فرود آید نگر!

یک دم آب از چشمۂ صحرا خورد
باز سوئے راہ پیما بنگرد!

ریگِ دشت از نم مثالِ پرنیاں
جادہ بر اشتر نمی آید گراں

حلقہ حلقہ چوں پرِ تیہو غمام
ترسم از باراں کہ دوریم از مقام!

ساربان یاراں بہ یثرب ما بہ نجد
آں حُدی کو ناقہ را آرد بہ وجد!

UNIVERSITY

فلکِ مریخ

LIBRARY
...LIM UNIVERSITY

اہلِ مریخ

چشم را یک لحظہ بستم اندر آب — اندکے از خود گسستم اندر آب!

رخت بردم زی جہانے دیگرے — با زمان و با مکانِ دیگرے!

آفتابِ ما بآفاقش رسید — روز و شب را نوعِ دیگر آفرید!

تن ز رسم و راہِ جاں بیگانہ نیست — در زمان و از زماں بیگانہ نیست!

جانِ ما سازد بہر روزے کہ ہست — وقتِ او خرّم بہر روزے کہ ہست!

می نگردد کہنہ از پروازِ روز — روزہا از نورِ او عالم فروز!

روز و شب را گردشِ پیہم از وست
سیرِ او کن زانکہ ہر عالم از وست

مرغزارے بارصدگاہِ بلند — دوربینِ او ثریّا در کمند!

خلوتِ نُہ گنبدِ خضراست ایں — یا سوادِ خاکدانِ ماست ایں؟
گاہ جستم وسعتِ او را کراں — گاہ دیدم در فضائے آسماں!
پیرِ رومؔ آں مرشدِ اہلِ نظر — گفت "مرّیخ است ایں عالم نگر!"
چوں جہانِ ما طلسمِ رنگ و بوست — صاحبِ شہر و دیار و کاخ و کوست!
ساکنانش چوں فرنگاں ذوفنوں — در علومِ جان و تن از ما فزوں!
بر زمان و بر مکاں قاہر تراند — زانکہ در علمِ فضا ماہر تراند
بر وجودش آں چناں پیچیدہ اند — ہر خم و پیچِ فضا را دیدہ اند
خاکیاں را دل بہ بندِ آب و گل — اندریں عالم بدن در بندِ دل!
چوں دلے در آب و گل منزل کند — ہر چہ می خواہد ز آب و گل کند
مستی و ذوق و سرور از حکمِ جاں — جسم را غیب و حضور از حکمِ جاں!
در جہانِ ما دوتا آمد وجود — جان و تن، آں بے نمود آں با نمود!
خاکیاں را جان و تن مرغ و قفس — فکرِ مرّیخی یک اندیش است و بس!

چوں کسے رامی رسد روزِ فراق | چُست تر می گردد از سوزِ فراق!
یک دو روزے پیشتر از آنِ مرگ | می کند پیشِ کساں اعلانِ مرگ!
جانِ شاں پروردهٔ اندام نیست | لاجرم خو کردهٔ اندام نیست!
تن بخویش اندر کشیدن مردن است | از جہاں در خود رمیدن مردن است!
بر تو از فکرِ تو آید ایں سخن | زاں کہ جانِ تست محکومِ بدن!

رخت ایں جا یک دو دم باید کشاد
ایں چنیں فرصت خدا کس را نداد!

برآمدنِ انجم شناسِ مریخی از رصدگاه

پیر مردے ریشِ او مانندِ برف | سالہا در علم و حکمت کرده صرف
تیز بیں مانند دانایانِ غرب | کسوتش چوں پیرِ ترسایانِ غرب
دیر سال و قامتش بالا چو سرو | طلعتش تابنده چوں ترکانِ مرو

آشنائے رسم و راہِ ہر طریق　　آشکار از چشمِ او فکرِ عمیق

آدمی را دید و چوں گل بر شگفت　　در زبانِ طوسی و خیّام گفت

"پیکرِ گِل آں اسیرِ چند و چوں　　از مقامِ تحت و فوق آمد بروں!

خاک را پرواز بے طیارہ داد　　ثابتاں را جوہرِ سیارہ داد!"

نطق وا او راکش رواں چو آبجو　　محوِ حیرت بُودم از گفتارِ او

ایں ہمہ خواب است یا افسونگری　　بر لبِ مرّیخیاں حرفِ دری!

گفت "بود اندر زمانِ مصطفیٰ　　مردے از مرّیخیانِ باصفا

بر جہاں چشمِ جہاں بیں را کشاد　　دل بہ سیرِ خطّۂ آدم نہاد

پر کشود اندر فضاہائے وجود　　تا بصحرائے حجاز آمد فرود

آنچہ دید از مشرق و مغرب نوشت　　نقشِ او رنگیں تر از باغِ بہشت!

بودہ ام من ہم بایران و فرنگ　　گشتہ ام در ملکِ نیل و رودِ گنگ

دیدہ ام امریکہ و ہم ژاپون و چین　　بہرِ تحقیقِ فلزاتِ زمین

از شب و روز زمیں دارم خبر   کردہ ام اندر بر و بحرش سفر

پیشِ ما ہنگامہ ہاے آدم است

گرچہ او از کارِ ما نا محرم است!"

رُومی

من ز افلاکم نہ ستیم خاک   سر خوش و نا خوردہ از رگہاے تاک!

مرو بے پروا و نامش زندہ رود   مستیٔ او از تماشاے وجود!

ما کہ در شہرِ شما افتادہ ایم   در جہاں و از جہاں آزادہ ایم

در تلاشِ جلوہ ہاے نو بنو   یک زماں مارا رفیقِ راہ شو

حکیم مریخی

ایں نواحِ مرغدیں و برخیاست   برخیا نامِ ابوالآباے ماست

فرزمرز آں آمرِ کردارِ زشت
رفت پیشِ برخیا اندر بہشت

گفت "تو ایں جا چساں آسودہ؟
عمرہا محکومِ یزداں بودہ!

از مقامِ تو نکوتر عالمے است
پیشِ او جنّت بہارِ یکدمے است

آں جہاں از ہر جہاں بالاتر است
آں جہاں از لامکاں بالاتر است

نیست یزداں را ازاں عالم خبر
من ندیمِ عالمے آزادتر!

نے خدائے در نظامِ او دخیل
نے کتاب و نے رسول و جبرئیل!

نے طوافے نے سجودے اندرو
نے دعائے نے درودے اندرو!"

برخیا گفت "اے فسوں پرداز خیز
نقشِ خود را اندراں عالم بریز"

تا ابو الآبا فریبِ او نخورد
حق جہانے دیگرے با ما سپرد

اندریں ملکِ خدا دادے گذر
مرغدیں و رسم و آئینش نگر!

گردش در شہر مرغدین

مرغدین و آں عماراتِ بلند — من چہ گویم زاں مقامِ ارجمند

ساکنانش در سخن شیریں چو نوش — خوب روئے و نرم خوئے و سادہ پوش!

فکرِ شاں بے درد و سوزِ اکتساب — راز دانِ کیمیائے آفتاب!

ہر کہ خواہد سیم و زر گیرد ز نور — چوں نمک گیریم ما از آبِ شور!

خدمت آمد مقصدِ علم و ہنر — کارہا را کس نمی سنجد بزر!

کس ز دینار و درم آگاہ نیست — ایں بتاں را در حرمہا راہ نیست

بر طبیعت دیوِ ماشیں چیرہ نیست — آسماںہا از دخانہا تیرہ نیست!

سخت کش دہقاں، چراغش روشن است — از نہابِ دہ خدایاں ایمن است!

کشت و کارش بے نزاعِ آبجوست — حاصلش بے شرکتِ غیرے ازوست!

مرغدین ۔ نام شہرے در مریخ

اندراں عالم نہ لشکر نے قشوں
نے کسے روزی خورد از کشت و خوں!

نے قلم در مرغدیں گیرد فروغ
از فنِ تحریر و تشہیرِ دروغ!

نے ببازاراں ز بے کاراں خروش
نے صداہائے گدایاں در و گوش!

حکیم مریخی

کس دریں جا سائل و محروم نیست
عبد و مولا حاکم و محکوم نیست

زندہ رود

سائل و محروم تقدیرِ حق است
حاکم و محکوم تقدیرِ حق است

جز خدا کس خالقِ تقدیر نیست
چارۂ تقدیر از تدبیر نیست!

حکیم مریخی

گر ز یک تقدیر خوں گردد جگر   خواه از حق حکم تقدیرِ دگر

تو اگر تقدیرِ نو خواهی رواست   زانکہ تقدیراتِ حق لا انتہاست

ارضیاں نقدِ خودی در باختند   نکتۂ تقدیر را نشناختند

رمز باریکش بحرفے مضمر است   تو اگر دیگر شوی او دیگر است!

خاک شو نذرِ ہوا سازد ترا   سنگ شو بر شیشہ اندازد ترا!

شبنمی؟ افتندگی تقدیرِ تست   قلزمی؟ پایندگی تقدیرِ تست!

ہر زماں سازی ہماں لات و منات   از بتاں جوئی ثبات اے بے‌ثبات!

تا بخود نا ساختن ایمانِ تست   عالمِ افکارِ تو زندانِ تست

رنج بے گنج است تقدیر ایں چنیں   گنج بے رنج است تقدیر ایں چنیں!

اصلِ دیں ایں است اگر اے بے‌خبر   می شود محتاج از و محتاج تر!

وائے آں دینے کہ خواب آرد ترا ۔۔۔ بازدر خوابِ گراں دارد ترا !

سحر و افسون است یا دین است ایں؟

حبِ افیون است یا دین است ایں؟

می شناسی طبعِ دراک از کجاست؟ ۔۔۔ خُوے اندر بنگۂ خاک از کجاست؟

قوتِ فکرِ حکیماں از کجاست؟ ۔۔۔ طاقتِ ذکرِ کلیماں از کجاست؟

ایں دل و ایں وارداتِ او ز کیست؟ ۔۔۔ ایں فنون و معجزاتِ او ز کیست؟

گرمیٔ گفتار داری؟ از تو نیست ۔۔۔ شعلۂ کردار داری؟ از تو نیست

ایں ہمہ فیض از بہارِ فطرت است ۔۔۔ فطرت از پروردگارِ فطرت است !

زندگانی چیست؟ کانِ گوہر است ۔۔۔ تو امینی صاحبِ او دیگر است !

طبعِ روشن مردِ حق را آبروست ۔۔۔ خدمتِ خلقِ خدا مقصودِ اوست !

خدمت از رسم و رہِ پیغمبری است

مزدِ خدمت خواستن سوداگری است

ہم چناں این باد و خاک و ابر و کشت   باغ و راغ و کاخ و کوئے و سنگ و خشت

اے کہ می گوئی متاعِ ما ز ماست   مردِ ناداں این ہمہ ملکِ خداست

ارضِ حق را ارضِ خود دانی بگو   چیست شرحِ آیۂ لَا تُفْسِدُوا؟

ابنِ آدم دل بابلیسی نہاد   من ز ابلیسی ندیدم جز فساد

کس امانت را بکارِ خود نبرد   اے خوش آں کو ملکِ حق با حق سپرد

بردہ چیزے کہ از آنِ تو نیست   داغم از کارے کہ شایانِ تو نیست!

گر تو باشی صاحبِ شی، می سزد   ور نباشی، خود بگو کے می سزد

ملکِ یزداں را بیزداں باز دہ   تا ز کارِ خویش بکشائی گرہ

زیرِ گردوں فقر و مسکینی چراست؟   آنچہ از مولاست می گوئی ز ماست!

بندہ کز آب و گل بیروں نجست   شیشۂ خود را بسنگِ خود شکست

اے کہ منزل را نمی دانی ز رہ   قیمتِ ہر شی ز اندازِ نگہ!

لَا تُفْسِدُوا ۔ تلمیح آیہ شریفہ لَا تُفْسِدُوا فِی الْاَرْضِ بَعْدَ اِصْلَاحِهَا ۔

تا متاعِ تست گوہر گوہر است | ورنہ سنگ است از شیشہ کمتر است!

دہرا

نوعِ دیگر بیں جہاں دیگر شود
ایں زمین و آسماں دیگر شود

احوالِ دوشیزۂ مریخ کہ دعوائے رسالت کردہ

در گذشتیم از ہزاراں کوے و کاخ | بر کنارِ شہر میدانِ فراخ!
اندراں میداں ہجومِ مرد و زن | درمیاں یک زن قدش چوں نارون
چہرہ اش روشن ولے بے نورِ جاں! | معنیِ او بر بیانِ او گراں!
حرفِ او بے سوز و چشمش بے نمے | از سرورِ آرزو نامحرمے!
فارغ از جوشِ جوانی سینہ اش | کور و صورت ناپذیر آئینہ اش!
بے خبر از عشق و از آئینِ عشق | صعوۂ رد کردۂ شاہینِ عشق!
گفت با ما آں حکیمِ نکتہ داں | "نیست ایں دوشیزہ از مریخیاں

ساده و آزاده و بے ریو و رنگ — فرزِ مرزا او را بدزدید از فرنگ

پختہ در کارِ نبوت ساختش — اندریں عالم فرو انداختش!

گفت نازل گشتہ ام از آسماں — دعوتِ من دعوتِ آخر زماں!

از مقامِ مرد و زن دارد سخن — فاش تر می گوید اسرارِ بدن!

نزدِ ایں آخر زماں تقدیرِ زیست

در زبانِ ارضیاں گویم کہ چیست"

تذکیرِ نبیّہ مریخ

اے زناں اے مادراں اے خواہراں! — زیستن تا کے مثالِ دلبراں؟

دلبری اندر جہاں مظلومی است — دلبری محکومی و محرومی است!

در دو گیسو شانہ گردانیم ما — مرد را نخچیرِ خود دانیم ما

مرد صیّادی بہ نخچیری کند — گردِ تو گردد کہ زنجیری کند!

خود گدازیہائے او مکر و فریب — درد و داغ و آرزو مکر و فریب!
گرچہ آں کافر حرم سازد ترا — مبتلائے درد و غم سازد ترا
ہمبرِ او بودن آزارِ حیات — وصلِ او زہر و فراقِ او نبات
مارِ پیچاں! از خم و پیچش گریز — زہرہایش را بخونِ خود مریز!

از اموت زرد روئے مادراں!
اے خنک آزادیِ بے شوہراں!

وحیِ یزداں پے بہ پے آید مرا — لذتِ ایماں بیفزاید مرا
آمد آں وقتے کہ از اعجازِ فن — می تواں دیدن جنیں اندر بدن!
حاصلے برداری از کشتِ حیات — ہر چہ خواہی از بنین و از بنات!
گر نباشد بر مرادِ ما جنیں — بے محابا کشتنِ او عینِ دیں!
در پسِ ایں عصر اعصارِ دگر — آشکارا گردد اسرارِ دگر
پرورش گیرد جنیں نوعِ دگر — بے شبِ ارحام دریابد سحر!

تا بمیرد آں سراپا اہرمن
ہمچو حیوانات ایامِ کہن!

لالہ ہا بے داغ و با دامانِ پاک
بے نیاز از شبنمے خیزد ز خاک!

خود بخود بیروں فتد اسرارِ زیست
نغمہ بے مضراب بخشد تارِ زیست!

آنچہ از نیساں فرو ریزد دگر
اے صدف در زیرِ دریا تشنہ میر

خیز و با فطرت بیا اندر ستیز
تا ز پیکارِ تو حُر گردد کنیز!

رستن از ربطِ دو تن توحید زن
حافظِ خود باش و بر مرداں متن!

رُومی

مذہبِ عصرِ نو آئینے نگر
حاصلِ تہذیبِ لادینے نگر!

زندگی را شرع و آئین است عشق
اصلِ تہذیب است دین، دین است عشق!

ظاہرِ او سوزناک و آتشیں
باطنِ او نورِ ربُ العالمیں!

از تب و تابِ درونش علم و فن　　　از جنونِ ذوفنونش علم و فن!

دین نگردد پخته بی آدابِ عشق

دین بگیر از صحبتِ اربابِ عشق!

فلکِ مشتری

ارواحِ جلیله حلّاج و غالب و

قرة العین طاهره که به نشیمن بهشتی

نگرویدند و بگردشِ جاودان گرائیدند

من فدائے ایں دلِ دیوانۂ — ہر زماں بخشد دگر ویرانۂ

چوں بگیرم منزلے گوید کہ خیز! — مردِ خود رس بحر را داند قفیز

زانکہ آیاتِ خدا لا انتہاست — اے مسافر جادہ را پایاں کجاست؟

کارِ حکمت دیدن و فرسودن است — کارِ عرفاں دیدن و افزودن است!

آں بسنجد در ترازوئے ہنر — ایں بسنجد در ترازوئے نظر!

آں بدست آورد آب و خاک را — ایں بدست آورد جانِ پاک را!

آں نگہ را بر تجلّی می زند
ایں تجلّی را بخود گم می کند!

در تلاشِ جلوہ ہائے پے بہ پے — طے کنم افلاک و می نالم چو نے!
ایں ہمہ از فیض مردے پاک زاد — آنکہ سوزِ او بجاں من فتاد!
کاروانِ ایں دو بینائے وجود — بر کنارِ مشتری آمد فرود!
آں جہاں آں خاکدانے ناتمام — در طوافِ او قمر ہا تیز گام
خالی از می شیشۂ تاکش ہنوز — آرزو نارستہ از خاکش ہنوز
نیم شب! از تابِ ماہاں نیم روز — نے برودت در ہوائے او نہ سوز
من چو سوئے آسماں کردم نظر — کوکبش دیدم بخود نزدیک تر
ہیبت نظارہ از ہوشم ربود — شد دگر گوں نزد و دور و دیر و زود!
پیشِ خود دیدم سہ روحِ پاکباز — آتش اندر سینہ شاں گیتی گداز!
در برِ شاں حلہ ہائے لالہ گوں — چہرہ ہا رخشندہ از سوزِ دروں!

در تب و تابے ز ہنگامِ الست
از شرابِ نغمہ ہائے خویش مست!

گفت رومیؔ "ایں قدر از خود مرو
از دمِ آتش نوایاں زندہ شو!

شوقِ بے پروا ندیدستی نگر!
زورِ ایں صہبا ندیدستی نگر!

غالبؔ و حلّاجؔ و خاتونِ عجم
شورہا افگندہ در جانِ حرم!

ایں نواہا روح را بخشد ثبات
گرمیٔ او از درونِ کائنات!"

نوائے حلّاج

ز خاکِ خویش طلب آتشے کہ پیدا نیست
تجلّیٔ دگرے در خورِ تقاضا نیست!

نظر بخویش چناں بستہ ام کہ جلوۂ دوست
جہاں گرفت و مرا فرصتِ تماشا نیست!

بملکِ جم ندہم مصرعِ نظیریؔ را
کسے کہ کشتہ نشد از قبیلۂ ما نیست

اگرچہ عقلِ فسوں پیشہ لشکرے انگیخت
تو دل گرفتہ نباشی کہ عشق تنہا نیست

تو رہ شناس نۂ وز مقامِ بے خبری
چہ نغمہ ایست کہ در بربطِ سلیمیٰ نیست

ز قید و صیدِ نہنگاں حکایتے آور
مگو کہ زورقِ ما روشناسِ دریا نیست

مریدِ ہمتِ آں رہروم کہ پا نگذاشت
بہ جادۂ کہ درو کوہ و دشت و دریا نیست

شریکِ حلقۂ رندانِ بادہ پیما باش
حذر ز بیعتِ پیرے کہ مردِ غوغا نیست!

نوائے غالب

"بیا کہ قاعدۂ آسماں بگردانیم
قضا بگردشِ رطلِ گراں بگردانیم

اگر ز شحنہ بود گیر و دار نندیشم
وگر ز شاہ رسد ارمغاں بگردانیم

اگر کلیم شود ہم زباں سخن نکنیم
وگر خلیل شود میہماں بگردانیم

بجنگ باج ستانانِ شاخساری را
تہی سبد ز درِ گلستاں بگردانیم

بصلح بال فشانانِ صبحگاہی را
ز شاخسار سوے آشیاں بگردانیم

زحیدریم من و تو زما عجب نبود
گر آفتاب سوئے خاوراں بگردانیم"

نوائے طاہرہ

"گر بتو افتدم نظر چہرہ بہ چہرہ رُو برُو
شرح دہم غمِ ترا نکتہ بنکتہ مو بمو!
از پئے دیدنِ رخت ہمچو صبا فتادہ ام
خانہ بخانہ در بدر کوچہ بکوچہ کو بکو!
می رود از فراقِ تو خونِ دل از دو دیدہ ام
دجلہ بدجلہ یم بہ یم چشمہ بہ چشمہ جُو بجو!
مہرِ ترا دلِ حزیں بافتہ بر قماشِ جاں
رشتہ برشتہ نخ بہ نخ تار بہ تار پو بہ پو!

در دلِ خویش طاهره گشت و ندید جز ترا
صفحه به صفحه لا به لا پرده به پرده تو به تو!"

سوز و سازِ عاشقانِ دردمند　　شورهائے تازه در جانم فگند
مشکلاتِ کهنه سر بیروں زدند　　باز بر اندیشه‌ام شبخوں زدند!
قلزمِ فکرم سراپا اضطراب　　ساحلش از زورِ طوفانے خراب!
گفت رومی وقت را از کف مده　　اے که می خواهی کشودِ هر گره!

چند در افکارِ خود باشی اسیر
ایں قیامت را بروں ریز از ضمیر!

زنده رود مشکلاتِ خود را پیشِ ارواحِ بزرگ میگوید

از مقامِ مومناں دوری چرا؟
یعنی از فردوس مهجوری چرا؟

حلّاج

مردِ آزادے کہ داند خوب و زشت — می نگنجد روحِ او اندر بہشت!

جنّتِ مُلّا مے و حور و غلام — جنّتِ آزادگاں سیرِ دوام!

جنّتِ مُلّا خور و خواب و سرود — جنّتِ عاشق تماشائے وجود!

حشرِ مُلّا شقِّ قبر و بانگِ صور — عشقِ شور انگیز خود صبحِ نشور!

علم بر بیم و رجا دارد اساس — عاشقاں را نے امید و نے ہراس!

علم ترساں از جلالِ کائنات — عشق غرق اندر جمالِ کائنات

علم را بر رفتہ و حاضر نظر — عشق گوید آنچہ می آید نگر!

علم پیماں بستہ با آئینِ جبر — چارۂ او چیست غیر از جبر و صبر

عشق آزاد و غیور و ناصبور — در تماشائے وجود آمد جسور!

عشقِ ما از شکوہ ہا بیگانہ ایست — گرچہ او را گریۂ مستانہ ایست

این دلِ مجبورِ ما مجبور نیست
ناوکِ ما از نگاهِ حور نیست!

آتشِ ما را بیفزاید فراق
جانِ ما را سازگار آید فراق!

بے خلشها زیستن نا زیستن
باید آتش در تهِ پا زیستن!

زیستن این گونه تقدیرِ خودی است
از همین تقدیر تعمیرِ خودی است!

ذرّه از شوقِ بے حد رشکِ مهر
گنجد اندر سینهٔ او نه سپهر!

شوق چوں بر عالمے شبخوں زند
آنیاں را جاودانی می کند!

زنده رود

گردشِ تقدیر مرگ و زندگی است
کس نداند گردشِ تقدیر چیست!

حلّاج

ہر کہ از تقدیر دارد ساز و برگ
لرزد از نیروے او ابلیس و مرگ!

جبر دینِ مردِ صاحب ہمت است
جبرِ مرداں از کمالِ قوت است!

پختہ مردے پختہ تر گردد ز جبر
جبر مردِ خام را آغوشِ قبر!

جبرِ خالد عالمے برہم زند
جبرِ ما بیخ و بنِ ما بر کند!

کارِ مرداں است تسلیم و رضا
بر ضعیفاں راست ناید ایں قبا!

تو کہ دانی از مقامِ پیرِ روم
می ندانی از کلامِ پیرِ روم؟

"بود گبرے در زمانِ بایزید
گفت او را یک مسلمانِ سعید
خوشتر آں باشد کہ ایماں آوری
تا بدست آید نجات و سروری

گفت ایں ایماں اگر ہست اے مرید
آنکہ دارد شیخ عالم بایزید
(رومی)
من ندارم طاقتِ آں تابِ آں
کاں فزوں آمد ز کوششہائے جاں!

کارِ ما غیر از امید و بیم نیست   ہر کسے را ہمتِ تسلیم نیست!
اے کہ گوئی بودنی ایں بود شد   کارہا پابندِ آئیں بود و شد
ق
معنیٔ تقدیر کم فہمیدۂ   نے خودی را نے خدا را دیدۂ
مردِ مومن با خدا دارد نیاز   با تو ما سازیم تو با ما بساز

عزمِ او خلاقِ تقدیرِ حق است
روزِ ہیجا تیرِ او تیرِ حق است!

زندہ رود

کم نگاہاں فتنہ ہا انگیختند   بندۂ حق را بدار آویختند

آشکارا بر تو پنہانِ وجود باز گو آخر گناہِ تو چہ بود؟

حلّاج

بود اندر سینۂ من بانگِ صور ملّتے دیدم کہ دارد قصدِ گور!
مومناں با خوے و بوے کافراں لا الہ گویان و از خود منکراں!
اُمرِ حق، گفتند نقشِ باطل است زانکہ او وابستۂ آب و گل است
من بخود افروختم نارِ حیات مردہ را گفتم ز اسرارِ حیات!
از خودی طرح جہانے ریختند دلبری با قاہری آمیختند!
ہر کجا پیدا و ناپیدا خودی برنمی تابد نگاہ ما خودی!
نارہا پوشیدہ اندر نورِ اوست جلوہ ہائے کائنات از طورِ اوست
ہر زماں ہر دل دریں دیرِ کہن از خودی در پردہ می گوید سخن
ہر کہ از نارش نصیبِ خود نبرد در جہاں از خویشتن بیگانہ مرد

امرِ حق، روحِ انسانی تلمیح بآیہ قلِ الرّوحُ من امرِ ربّی الخ

هند و هم ایران ز نورش محرم است
آنکه نارش هم شناسد آن کم است!

من ز نور و نار او دادم خبر
بندهٔ محرم! گناهِ من نگر!

آنچه من کردم تو هم کردی بترس!
محشرے بر مردہ آوردی بترس!

طاہرہ

از گناهِ بندهٔ صاحب جنوں
کائناتِ تازهٔ آید بروں!

شوقِ بے حد پرده ہا را بردرد
کہنگی را از تماشا می برد!

آخر از دار و رسن گیرد نصیب
بر نگردد زنده از کوئے حبیب!

جلوهٔ او بنگر اندر شهر و دشت
تا نه پنداری که از عالم گذشت!

در ضمیرِ عصرِ خود پوشیده است
اندریں خلوت چساں گنجیده است؟

زنده رود

ای ترا دادند درد جستجوی　　معنی یک شعر خود با من بگوی

"قمری کف خاکستر و بلبل قفس رنگ
ای ناله نشان جگر سوخته چیست؟"

غالب

ناله کو خیزد از سوز جگر　　هر کجا تاثیر او دیدم دگر!
قمری از تاثیر او واسوخته　　بلبل از وی رنگها اندوخته!
اندرو مرگی به آغوش حیات　　یک نفس اینجا حیات آنجا ممات!
آنچنان رنگی که ارژنگی ازوست　　آنچنان رنگی که بیرنگی ازوست
تو ندانی این مقام رنگ و بوست　　قسمت هر دل بقدر های و هوست!

یا برنگ آیا به بیرنگی گذر
تا نشانے گیری از سوز جگر!

زنده رود

صد جهان پیدا درین نیلی فضاست
هر جهان را اولیا و انبیاست؟

غالب

نیک بنگر اندرین بود و نبود — پے به پے آید جهانها در وجود!
هر کجا هنگامۀ عالم بود — رحمة للعالمینے هم بود!

زنده رود

فاش تر گو زانکه فهم نارساست

غالب

ایں سخن را فاش تر گفتن خطاست!

زندہ رود

گفتگوئے اہلِ دل بے حاصل است؟

غالب

نکتہ را بر لب رسیدن مشکل است!

زندہ رود

تو سراپا آتش از سوز طلب!
بر سخن غالب نیائی اے عجب!

غالب

خلق و تقدیر و ہدایت ابتداست
رحمۃ للعالمینی انتہاست!

زندہ رود

من ندیدم چہرۂ معنی ہنوز
آتشے داری اگر ما را بسوز!

غالب

اے چو من بینندۂ اسرارِ شعر — ایں سخن افزوں تراست از تارِ شعر
شاعراں بزمِ سخن آراستند — ایں کلیماں بے یدِ بیضا ستند

خلق و تقدیر و ہدایت ابتداست - تلمیح آیہ شریفہ خلق فقدّر [illegible]

آنچه تو از من بخواهی کافری است
کافری کو ماورای شاعری است!

حلاج

هر کجا بینی جهانِ رنگ و بو
آنکه از خاکش بروید آرزو
یا ز نورِ مصطفیٰ او را بهاست
یا هنوز اندر تلاشِ مصطفیٰ است

زنده رود

از تو پرسم گرچه پرسیدن خطاست
سرِّ آں جوهر که نامش مصطفیٰ است!
آدمے یا جوهرے اندر وجود
آنکه آید گاہے گاہے در وجود؟

حلاج

پیشِ او گیتی جبیں فرسوده است
خویش را خود عبده فرموده است!
عبده از فہم تو بالاتر است
زانکه او ہم آدم و ہم جوہر است

جوهر او نے عرب نے اعجم است　　آدم است و هم ز آدم اقدم است!

عبده صورتگرِ تقدیرها　　اندرو ویرانه ها تعمیرها!

عبده هم جانفزا هم جانستان　　عبده هم شیشه هم سنگِ گران!

عبد دیگر عبده چیزے دگر　　ما سراپا انتظار او منتظر!

عبده دهر است و دهر از عبده است　　ما همه رنگیم او بے رنگ و بوست!

عبده با ابتدا بے انتهاست　　عبده را صبح و شامِ ما کجاست!

کس ز سرِّ عبده آگاه نیست　　عبده جز سرِّ الا الله نیست!

لا اله تیغ و دمِ او عبده　　فاش تر خواهی بگو هو عبده

عبده چند و چگونِ کائنات　　عبده رازِ درونِ کائنات!

مدعا پیدا نگردد زین دو بیت　　تا نبینی از مقامِ ما رمیت

بگذر از گفت و شنود اے زنده رود

غرق شو اندر وجود اے زنده رود

زنده رود

کم شناسم عشق را این کار چیست؟
ذوق دیدار است؟ پس دیدار چیست؟

حلاج

معنیٔ دیدارِ آن آخر زماں ... حکم او بر خویشتن کردن رواں
در جہاں زی چوں رسولِ انس و جاں ... تا چو او باشی قبولِ انس و جاں
باز خود را بیں ہمیں دیدارِ اوست! ... سنتِ او سرّے از اسرارِ اوست!

زنده رود

چیست دیدارِ خدائے نُہ سپہر
آنکہ بے حکمش نہ گردد ماہ و مہر؟

حلاج

نقشِ حق اوّل بجاں انداختن
باز او را در جہاں انداختن!

نقشِ جاں تا در جہاں گردد تمام
می شود دیدارِ حق دیدارِ عام!

اے خنک مردے کہ از یک ہوئے او
نُہ فلک دارد طوافِ کوئے او!

وائے درویشے کہ ہوئے آفرید
باز لب بربست و دم در خود کشید

حکمِ حق را در جہاں جاری نکرد
نانے از جو خورد و کرّاری نکرد

خانقاہے جست و از خیبر رمید
راہبی ورزید و سلطانی ندید!

نقشِ حق داری؟ جہاں نخچیرِ تست
ہم عناں تقدیر با تدبیرِ تست

عصرِ حاضر با تو می جوید ستیز
نقشِ حق بر لوحِ ایں کافر بریز!

زنده رود

نقشِ حق را در جهان انداختند
من نمی‌دانم چسان انداختند

حلاج

یا بزورِ دلبری انداختند | یا بزورِ قاهری انداختند!
زانکه حق در دلبری پیداتر است | دلبری از قاهری اولیٰ‌تر است!

زنده رود

باز گو اے صاحبِ اسرارِ شرق
در میانِ زاهد و عاشق چه فرق؟

حلاج

زاہد اندر عالمِ دنیا غریب
عاشق اندر عالمِ عقبیٰ غریب!

زنده رود

معرفت را انتہا نابودن است　　زندگی اندر فنا آسودن است؟

حلاج

سُکرِ یاراں از تہی پیمانگی است　　نیستی از معرفت بیگانگی است
اے کہ جوئی در فنا مقصود را　　در نمی یابد عدم موجود را!

زنده رود

آنکه خود را بهتر از آدم شمرد ... در خم و جامش نه مے باقی نه دُرد
مشتِ خاکِ ما بگردوں آشناست! ... آتشِ آں بے سروساماں کجاست؟

حلاج

کم بگو زاں خواجۂ اہلِ فراق ... تشنہ کام و از ازل خونیں ایاق!
ما جہول او عارفِ بود و نبود ... کفرِ او ایں راز را بر ما کشود!
از فتادن لذتِ برخاستن ... عیشِ افزودن ز دردِ کاستن! ق
عاشقی در نارِ او واسوختن ... سوختن بے نارِ او ناسوختن
زانکہ او در عشق و خدمت اقدم است ... آدم از اسرارِ او نامحرم است!

چاک کن پیراہنِ تقلید را
تا بیاموزی از و توحید را

زندہ رود

اے ترا اقلیمِ جاں زیرِ نگیں
یک نفس با ما دگر صحبت گزیں

حلاج

با مقامے در نمی سازیم و بس — ما سراپا ذوقِ پروازیم و بس
ہر زماں دیدن تپیدن کارِ ماست — بے پر و بالے پریدن کارِ ماست

نمودار شدنِ خواجۂ اہلِ فراق ابلیس

صحبتِ روشندلاں یک دم دو دم — آں دو دم سرمایۂ بود و عدم
عشق را شوریدہ تر کرد و گذشت — عقل را صاحب نظر کرد و گذشت
چشم بر بستم کہ با خود دارمش — از مقامِ دیدہ در دل آرمش

ناگہاں دیدم جہاں تاریک شد
از مکاں تا لامکاں تاریک شد

اندراں شب شعلۂ آمد پدید
از درونش پیر مردے بر جہید

یک قبائے سرمئی اندر برش
غرق اندر دود پیچاں پیکرش

گفت رومی خواجۂ اہل فراق!
آں سراپا سوز و آں خونیں ایاق!

کہنہ کم خندۂ اندک سخن
چشم او بینندۂ جاں در بدن!

رند و ملا و حکیم و خرقہ پوش
در عمل چوں زاہدان سخت کوش

فطرتش بیگانۂ ذوق وصال
زہد او ترک جمال لایزال!

تا گسستن از جمال آساں نبود
کار پیش افگند از ترک سجود

اندکے در واردات او نگر
مشکلات او ثبات او نگر!

غرق اندر رزم خیر و شر ہنوز
صد پیمبر دیدہ و کافر ہنوز!

جانم اندر تن ز سوزِ او تپید   بر لبش آہے غم آلودے رسید
گفت و چشمِ نیم وا بر من کشود   "در عمل جز ما کہ برخوردار بود؟
آنچناں بر کارہا پیچیدہ ام   فرصتِ آدینہ را کم دیدہ ام؟
نے مرا افرشتۂ نے چاکرے   وحیِ من بے منتِ پیغمبرے
نے حدیث و نے کتاب آوردہ ام   جانِ شیریں از فقیہاں بردہ ام
رشتۂ دیں چوں فقیہاں کس نرشت   کعبہ را کردند آخر خشت خشت!
کیشِ ما را ایں چنیں تاسیس نیست   فرقہ اندر مذہبِ ابلیس نیست!
در گذشتم از سجودے اے بے خبر   ساز کردم ارغنونِ خیر و شر
از وجودِ حق مرا منکر مگیر   دیدہ بر باطن کشا ظاہر مگیر
گر بگویم نیست، ایں از ابلہی است   زانکہ بعد از دید نتواں گفت نیست!
من بلے در پردۂ لا گفتہ ام   گفتۂ من خوشتر از ناگفتہ ام!
تا نصیب از دردِ آدم داشتم   قہرِ یار از بہرِ او نگذاشتم!

شعله ها از کشت زارِ من دمید | او ز مجبوری به مختاری رسید!
زشتیٔ خود را نمودم آشکار | با تو دادم ذوقِ ترک و اختیار
تو نجاتے دہ مرا از نارِ من | واکن اے آدم گرہ از کارِ من!
اے کہ اندر بندِ من افتادہٖ | رخصتِ عصیاں بشیطاں دادہٖ
در جہاں با ہمتِ مردانہ زی | غم گسارِ من! ز من بیگانہ زی!
بے نیاز از نیش و نوشِ من گذر | تا نہ گردد نامہ ام تاریک تر!
در جہاں صیاد با نخچیر ہاست | تا تو نخچیری بکیشم تیر ہاست!

صاحبِ پرواز را افتاد نیست
صید اگر زیرک شود صیاد نیست

گفتمش "بگذر ز آئینِ فراق | ابغض الاشیاء عندی الطلاق"
گفت "سازِ زندگی سوزِ فراق | اے خوشا سرمستیٔ روزِ فراق!
بر لبم از وصل می ناید سخن | وصل اگر خواہم نہ او ماند نہ من"

ابغض الاشیاء عندی الطلاق ۔ حدیثِ مشہور

حرفِ وصل او راز خود بیگانہ کرد   تازہ شد اندر دلِ او سوز و درد!

اندکے غلطید اندر دودِ خویش   باز گم گردید اندر دودِ خویش

نالۂ زاں دودِ پیچاں شد بلند

اے خنک جانے کہ گردد دردمند!

نالۂ ابلیس

اے خداوندِ صواب و ناصواب   من شدم از صحبتِ آدم خراب!

ہیچ گہ از حکمِ من سر بر نتافت   چشم از خود بست و خود را در نیافت

خاکش از ذوقِ 'اِبا' بیگانۂ   از شرارِ کبریا بیگانۂ!

صید خود صیاد را گوید بگیر   الاماں از بندۂ فرماں پذیر!

از چنیں صیدے مرا آزاد کن   طاعتِ دیروزۂ من یاد کن

پست از و آں ہمتِ والائے من   وائے من اے وائے من اے وائے من!

'ابا' ۔ انکار

فطرتِ او خام و عزمِ او ضعیف — تابِ یک ضربم نیارد ایں حریف
بندۂ صاحب نظر باید مرا — یک حریفِ پخته‌تر باید مرا!
لعبتِ آب و گل از من باز گیر — می نیاید کودکی از مردِ پیر!
ابنِ آدم چیست؟ یک مشتِ خس است — مشتِ خس را یک شرار از من بس است!
اندریں عالم اگر جز خس نبود — ایں قدر آتش مرا دادن چه سود؟
شیشه را بگداختن عارے بود — سنگ را بگداختن کارے بود!
آنچناں تنگ از فتوحات آمدم — پیشِ تو بهرِ مکافات آمدم
منکرِ خود از تو می خواهم، بده — سوے آں مردِ خدا راهم بده
بندۂ باید که پیچد گردنم — لرزه اندازد نگاهش در تنم
آں که گوید از حضورِ من برو — آں که پیشِ او نیرزم با دو جو

اے خدا یک زنده مردِ حق پرست
لذتے شاید که یابم در شکست!

فلکِ زحل

ارواحِ رذیله که با ملک و ملّت غدّاری کرده و دوزخ ایشان را قبول نکرده

پیرِ رومی آن امامِ راستان　　آشنای هر مقامِ راستان!
گفت ای گردون نوردِ سخت کوش　　دیدهٔ آن عالمِ زنّارپوش؟
آنچه بر گردِ کمر پیچیده است　　از دمِ استارهٔ دزدیده است!
از گران سیری خرامِ او سکون　　هر نکو از حکمِ او زشت و زبون!
پیکرِ او گرچه از آب و گل است　　بر زمینش پا نهادن مشکل است
صد هزار افرشته تندر بدست　　قهرِ حق را قاسم از روزِ الست!
ذرّه پیهم می زند سیّاره را　　از مدارش بر کند سیّاره را

عالمے مطرود و مردودِ سپہر — صبحِ او مانندِ شام از بخلِ مہر!
منزلِ ارواحِ بے یوم النشور — دوزخ از احراقِ شاں آمد نفور
اندرونِ او دو طاغوتِ کہن — روحِ قومے کشتہ از بہرِ دو تن!
جعفر از بنگال و صادق از دکن — ننگِ آدم ننگِ دیں ننگِ وطن!
ناقبول و ناامید و نامراد — ملّتے از کارِ شاں اندر فساد!
ملّتے کو بندِ ہر ملّت کشاد — ملک و دینش از مقامِ خود فتاد!
می ندانی خطّۂ ہندوستاں — آں عزیزِ خاطرِ صاحبدلاں
خطّۂ ہر جلوہ اش گیتی فروز — درمیانِ خاک و خوں غلطد ہنوز
در گلش تخمِ غلامی را کہ کشت؟ — ایں ہمہ کردارِ آں ارواحِ زشت!

در فضائے نیلگوں یک دم بایست
تا مکافاتِ عمل بینی کہ چیست!

قلزمِ خونیں

آنچہ دیدم می نگنجد در بیاں — تن ز بیمش بے خبر گردد ز جاں!
من چہ دیدم؟ قلزمے دیدم زخوں! — قلزمے طوفاں بروں طوفاں دروں!
در ہوا ماراں چو در قلزم نہنگ — کفچہ شب گوں بال و پر سیماب رنگ!
موجہا درّندہ مانندِ پلنگ! — از نہیبش مردہ بر ساحل نہنگ!
بحر ساحل را اماں یک دم نداد — ہر زماں کہ پارہ در خوں فتاد
موجِ خوں با موجِ خوں اندر ستیز — در میانش زورقے در اُفت و خیز!

اندراں زورق دو مرد زرد روے
زرد رو، عریاں بدن، آشفتہ موے!

آشکارا می شود روحِ ہندوستان

آسماں شق گشت و حورے پاک زاد پردہ را از چہرۂ خود بر کشاد

در جبینش نار و نورِ لایزال در دو چشم او سرورِ لایزال!

حلّہ در بر سبک تر از سحاب تار و پودش از رگِ برگِ گلاب

با چنیں خوبی نصیبش طوق و بند بر لبِ او نالہ ہاے دردمند!

گفت رومی "روحِ ہند است ایں نگر
از فغانش سوزہا اندر جگر!"

روحِ ہندوستان نالہ و فریاد می کند

شمعِ جاں افسرد در فانوسِ ہند ہندیاں بیگانہ از ناموسِ ہند!

مردکِ نامحرم از اسرارِ خویش زخمۂ خود کم زند بر تارِ خویش!

بر زمانِ رفته می بندد نظر — از تشِ افسرده می سوزد جگر

بندها بر دست و پاے من از وست — ناله هاے نارساے من از وست

خویشتن را از خودی پرداختم — از رسومِ کهنه زندان ساختم

آدمیّت از وجودش دردمند

عصرِ تو از پاک و ناپاکش نژند

بگذر از فقرے که عریانی دهد — اے خنک فقرے که سلطانی دهد!

الحذر از جبر و هم از خوے صبر — جابر و مجبور را زهر است جبر!

این به صبرِ پیہم خوگر شود — آن به جبرِ پیہم خوگر شود

هر دو را ذوقِ ستم گردد فزون

وردِ من یالیت قومی یعلمون

کے شبِ هندوستان آید بروز! — مُرد جعفر زنده روحِ او هنوز!

تا ز قیدِ یک بدن وامی رهد — آشیان اندر تنِ دیگر نهد!

گاہ او را با کلیسا ساز باز　　گاہ پیشِ دیریاں اندر نیاز
دینِ او آئینِ او سوداگری است　　عنتری اندر لباسِ حیدری است
تا جہانِ رنگ و بُو گردد دگر　　رسمِ او آئینِ او گردد دگر
پیش ازیں چیزے دگر مسجودِ او　　در زمانِ ما وطن معبودِ او
ظاہرِ او از غمِ دیں دردمند　　باطنش چوں دیریاں زنار بند
جعفر اندر ہر بدن ملت کُش است　　ایں مسلمانے کہن ملت کش است!
خند خنداں است و با کس یار نیست　　مار اگر خنداں شود جز مار نیست!
از نفاقش وحدتِ قومے دو نیم　　ملتِ او از وجودِ او لئیم!
ملتے را ہر کجا غارت گرے است　　اصلِ او از صادقے یا جعفرے است

الاماں از روحِ جعفر الاماں
الاماں از جعفرانِ ایں زماں!

فریاد یکے از زورق نشینان قلزم خونین

نے عدم ما را پذیرد نے وجود
وائے از بے مہریٔ بود و نبود!

تا گذشتیم از جہانِ شرق و غرب
بر درِ دوزخ شدیم از درد و کرب!

یک شرر بر صادق و جعفر نزد ق
بر سرِ ما مشتِ خاکستر نزد

گفت دوزخ را خس و خاشاک بہ
شعلۂ من زیں دو کافر پاک بہ

آن سوئے نُہ آسماں رفتیم ما
پیشِ مرگِ ناگہاں رفتیم ما

گفت جاں سرّے ز اسرارِ من است
حفظِ جان و ہدمِ تن کارِ من است!

جان زشتے گرچہ نرزد با دو جو
اے کہ از من ہدمِ جاں خواہی برو!

ایں چنیں کارے نمی آید ز مرگ
جانِ غدّارے نیاساید ز مرگ!

اے ہوائے تند! اے دریائے خوں! — اے زمیں! اے آسمانِ نیلگوں!
اے نجوم! اے ماہ تاب! اے آفتاب! — اے قلم! اے لوحِ محفوظ! اے کتاب!
اے بتانِ ابیض! اے لُردانِ غرب! — اے جہانے در بغل بے حرب و ضرب!

ایں جہاں بے ابتدا بے انتہاست!
بندۂ غدّار را مولا کجاست؟"

ناگہاں آمد صدائے ہولناک — سینۂ صحرا و دریا چاک چاک!
ربطِ اقلیمِ بدن از ہم گسیخت — دمبدم کہ پارہ برکہ پارہ ریخت
کوہ ہا مثلِ سحاب اندر مرور — انہدامِ عالمے بے بانگِ صور!
برق و تندر از تب و تابِ دروں — آشیاں جستند اندر بحرِ خوں!
موجہا پرشور و از خود رفتہ تر — غرقِ خوں گردید آں کوہ و کمر!

آنچہ بر پیدا و ناپیدا گذشت
خیلِ انجم دید و بے پروا گذشت!

آں سوئے افلاک

مقام حکیم المانوی نطشہ

ہر کجا استیزۂ بود و نبود — کس نداند سرِّ ایں چرخِ کبود!
ہر کجا مرگ آورد پیغامِ زیست — اے خوش آں مردے کہ داند مرگ چیست!
ہر کجا مانندِ باد ارزاں حیات — بے ثبات و با تمنّاے ثبات!
چشمِ من صد عالمِ شش روزہ دید — تا حدِ ایں کائنات آمد پدید!
ہر جہاں را ماہ و پروینے دگر — زندگی را رسم و آئینے دگر!
وقتِ ہر عالم رواں مانندِ زو — دیریاز ایں جا و آں جا تند رو!
سالِ ما ایں جا مہے آنجا دمے! — بیشِ ایں عالم بآں عالم کمے!

عقلِ ما اندر جہانے ذو فنوں
در جہانے دیگرے خوار و زبوں

زو ۔ دریا   دیریاز ۔ آہستہ خرام

بر ثغورِ این جہانِ چون و چند ... بود مردے با صدائے دردمند!

دیدۂ او از عقابان تیز تر ... طلعتِ او شاہدِ سوزِ جگر!

دمبدم سوزِ درونِ او فزود ... بر لبش بیتے کہ صد بارش سرود!

"نہ جبریلے نہ فردوسے نہ حورے نے خداوندے

کفِ خاکے کہ می سوزد زجانِ آرزومندے!"

من بہ رومی گفتم این دیوانہ کیست؟ ... گفت "این فرزانۂ المانوی است

درمیانِ این دو عالم جائے اوست ... نغمۂ دیرینہ اندر نائے اوست!

باز این حلاج بے دار و رسن ... نوعِ دیگر گفتہ آن حرفِ کہن!

حرفِ او بے باک و افکارش عظیم ... غربیان از تیغِ گفتارش دو نیم!

ہم نشین بر جذبۂ او پے نبرد ... بندۂ مجذوب را مجنون شمرد!

عاقلان از عشق و مستی بے نصیب ... نبضِ او دادند در دستِ طبیب!

با پزشکان چیست غیر از ریو و رنگ ... وائے مجذوبے کہ زاد اندر فرنگ!

ابنِ سینا بر بیاضے دل نهد — رگ زند یا حبِّ خواب آور دهد

بود حلاجے بشہرِ خود غریب

جاں ز ملّا برد و کشت او را طبیب!

مرد رہ دانے نبود اندر فرنگ — پس فزوں شد نغمہ اش از تارِ چنگ!

راہ رو را کس نشان از رہ نداد — صد خلل در وارداتِ او فتاد!

نقد بود و کس عیارِ او نکرد — کاردانے مردِ کار او را نکرد!

عاشقے در آہِ خود گم گشتۂ — سالکے در راہِ خود گم گشتۂ!

کاخ بنانیوالا

مستیٔ او ہر زجاجے را شکست — از خدا ببرید و ہم از خود گسست!

خواست تا بیند بچشمِ ظاہری — اختلاطِ قاہری با دلبری!

خواست تا از آب و گل آید بروں — خوشۂ کز کشتِ دل آید بروں!

آنچہ او جوید مقامِ کبریاست — ایں مقام از عقل و حکمت ماوراست

زندگی شرحِ اشاراتِ خودی است — لا و الّا از مقاماتِ خودی است!

او به لا درماند و تا اِلّا نرفت — از مقامِ «عبده» بیگانه رفت!

با تجلی همکنار و بے خبر — دُور تر چوں میوه از بیخِ شجر

چشمِ او جز رویتِ آدم نخواست — نعره بے باکانه زد آدم کجاست!

ق

ورنه او از خاکیاں بیزار بُود — مثلِ موسےٰ طالبِ دیدار بُود!

کاش بودے در زمانِ احمدے — تا رسیدے بر سرورِ سرمدے

عقلِ او با خویشتن در گفتگوست — تو رهِ خود رو که راهِ خود نکوست

پیش نه گامے که آمد آں مقام
کاندرو بے حرف می روید کلام!

حرکت بجنّت الفردوس

درگذشتم از حدِ ایں کائنات — پا نهادم در جهانِ بے جهات!

احمدے ۔ حضرت شیخ احمد سرہندی

بے یمین و بے یسار است ایں جہاں — فارغ از لیل و نہار است ایں جہاں

پیشِ او قندیلِ ادراکم فسرد — حرفِ من از ہیبتِ معنی بمرد!

با زبانِ آب و گل گفتارِ جاں!

در قفس پروازمی آید گراں!

اندکے اندر جہانِ دل نگر — تا ز نورِ خود شوی روشن بصر

چیست دل؟ یک عالمِ بے رنگ و بو — عالمِ بے رنگ و بوبے چار سو ست!

ساکن و ہر لحظہ سیار است دل! — عالمِ احوال و افکار است دل!

از حقائق تا حقائق رفتہ عقل — سیرِ او بے جادہ و رفتار و نقل!

صد خیال و ہر یک از دیگر جداست — ایں بگردوں آشنا آں نارساست!

کس نگوید ایں کہ گردوں آشناست — بر یمینِ آں خیالِ نارساست!

یا سرورے کاید از دیدارِ دوست — نیم گامے از ہوائے کوئے اوست!

چشمِ تو بیدار باشد یا بخواب — دل بہ بیند بے شعاعِ آفتاب!

آں جہاں را بر جہانِ دل شناس
من چہ گویم زانچہ ناید در قیاس

اندراں عالم جہانے دیگرے
اصلِ او از کن فکانے دیگرے!

لازوال و ہر زماں نوعِ دگر
ناید اندر وہم و آید در نظر!

ہر زماں او را کمالے دیگرے
ہر زماں او را جمالے دیگرے!

روزگارش بے نیاز از ماہ و مہر
گنجد اندر ساحتِ او نہ سپہر!

ہر چہ در غیب است آید رو برو
پیش از اں کز دل بروید آرزو!

در زبانِ خود چساں گویم کہ چیست
ایں جہاں نور و حضور و زندگی است

لالہ ہا آسودہ در کہسارہا
نہرہا گردندہ در گلزارہا!

غنچہ ہائے سرخ و اسپید و کبود
از دمِ قدّوسیاں او را کشود!

آب ہا سیمیں، ہوا ہا عنبریں
قصرہا با قبہ ہائے زمردیں!

خیمہ ہا یاقوت گوں زرّیں طناب
شاہداں با طلعتِ آئینہ تاب!

گفت رومیؒ اے گرفتارِ قیاس | در گذر از اعتباراتِ حواس
از تجلّی کارہائے خوب و زشت | می شود آں دوزخ ایں گرد و بہشت!
ایں کہ بینی قصر ہائے رنگ رنگ | اصلش از اعمال و نے از خشت و سنگ!
آنچہ خوانی کوثر و غلمان و حور | جلوۂ ایں عالمِ جذب و سرورؒ!

زندگی ایں جا ز دیدار است و بس
ذوقِ دیدار است و گفتار است و بس!

قصرِ شرف النّسا

گفتم ایں کاشانۂ از لعلِ ناب | آنکہ می گیرد خراج از آفتاب!
ایں مقام ایں منزل ایں کاخِ بلند | حوریاں بر درگہش احرام بند!
اے تو دادی سالکاں را جستجوے | صاحبِ او کیست؟ با من باز گوے
گفتؒ ایں کاشانۂ شرف النّساست | مرغِ بامش با ملائک ہم نواست!

قلزمِ ما این چنین گوهر نزاد — هیچ مادر این چنین دختر نزاد!
خاکِ لاهور از مزارش آسمان — کس نداند رازِ او را در جهان!
آن سراپا ذوق و شوق و درد و داغ — حاکمِ پنجاب را چشم و چراغ
آن فروغِ دودهٔ عبدالصمد — فقرِ او نقشے که ماند تا ابد!
تا ز قرآنِ پاک می سوزد وجود — از تلاوت یک نفس فارغ نبود
در کمر تیغِ دو رو قرآن بدست — تن بدن هوش و حواس الله مست!
خلوت و شمشیر و قرآن و نماز — اے خوش آن عمرے که رفت اندر نیاز!
بر لبِ او چون دمِ آخر رسید — سوے مادر دید و مشتاقانه دید!
گفت اگر از رازِ من داری خبر — سوے این شمشیر و این قرآن نگر
این دو قوت حافظِ یک دیگر اند — کائناتِ زندگی را محور اند!
اندرین عالم که میرد هر نفس — دخترت را این دو محرم بود و بس!
وقتِ رخصت با تو دارم این سخن — تیغ و قرآن را جدا از من مکن

دل بآں حرفے کہ می گویم بنہ قبرِ من بے گنبد و قندیل بہ!

مومناں را تیغ با قرآں بس است

تربتِ ما را ہمیں ساماں بس است!

عمرہا در زیرِ ایں زرّیں قباب بر مزارش بود شمشیر و کتاب

مرقدش اندر جہانِ بے ثبات اہلِ حق را داد پیغامِ حیات!

تا مسلمان کرد با خود آنچہ کرد گردشِ دوراں بساطش در نورد

مردِ حق از غیرِ حق اندیشہ کرد شیرِ مولا روبہی را پیشہ کرد!

از دلش تاب و تبِ سیماب رفت خود بدانی آنچہ بر پنجاب رفت!

خالصہ شمشیر و قرآں را ببرد

اندراں کشور مسلمانی بمرد"

زیارتِ امیر کبیر حضرت سیّد علی ہمدانی و مُلّا طاہر غنی کشمیری

حرفِ رومی در دلم سوزے فگند — آہ پنجاب! آں زمینِ ارجمند!
از تپِ یاراں تپیدم در بہشت — کہنہ غمہا را خریدم در بہشت!
تا دراں گلشن صدائے دردمند — از کنارِ حوضِ کوثر شد بلند!

"جمع کردم مشتِ خاشاکے کہ سوزم خویش را
گُل گماں دارد کہ بندم آشیاں در گلستاں" (غنی)

گفت رومی "آنچہ می آید نگر — دل مدہ با آنچہ بگذشت اے پسر!
شاعرِ رنگیں نوا طاہر غنی — فقرِ او باطن غنی ظاہر غنی!
نغمہ می خواند آں مستِ مدام — در حضورِ سیّدِ والا مقام

سیّد السادات، سالارِ عجم
دستِ او معمارِ تقدیرِ امم!

تا غزالی درسِ اللہ ہو گرفت
ذکر و فکر از دودمانِ او گرفت!

مرشدِ آں کشورِ مینو نظیر
میر و درویش و سلاطیں را مشیر!

خطّہ را آں شاہِ دریا آستیں
داد علم و صنعت و تہذیب و دیں

آفرید آں مردِ ایرانِ صغیر
با ہنرہائے غریب و دلپذیر

یک نگاہِ او کشاید صد گرہ
خیز و تیرش را بدل راہے بدہ"

در حضورِ شاہِ ہمدان

زندہ رود

از تو خواہم سرِ یزداں را کلید
طاعت از ما جست و شیطاں آفرید

زشت و ناخوش را چناں آراستن!
در عمل از ما نکوئی خواستن!

از تو پرسم این فسوں سازی کہ چہ!　　با قمارِ بدنشیں بازی کہ چہ!
مشتِ خاک و این سپہرِ گردگرد　　خود بگو می زیبدش کارے کہ کرد؟
کارِ ما افکارِ ما آزارِ ما　　دست با دنداں گزیدن کارِ ما!

شاہ ہمدان

بندۂ کز خویشتن دارد خبر　　آفریند منفعت را از ضرر!
بزم با دیو است آدم را وبال　　رزم با دیو است آدم را جمال!
خویش را بر اہرمن باید زدن　　تو ہمہ تیغ آں ہمہ سنگِ فسن!
تیز تر شو تا فتد ضربِ تو سخت　　ورنہ باشی در دو گیتی تیرہ بخت!

زندہ رود

زیرِ گردوں آدم آدم را خورد　　ملتے بر ملتے دیگر چرد!

جاں ز اہلِ خطّہ سوزد چوں سپند — خیزد از دل نالہ ہاے دردمند!

زیرک و درّاک و خوش گل ملّتے است — در جہاں تردستیِ او آیتے است

ساغرش غلطندہ اندر خونِ اوست — در نےِ من نالہ از مضمونِ اوست!

از خودی تا بے نصیب افتادہ است — در دیارِ خود غریب افتادہ است!

دست مزدِ او بدستِ دیگراں — ماہیِ رودش بہ شستِ دیگراں!

کارواں ہا سوے منزل گام گام — کارِ او ناخوب و بے اندام و خام!

از غلامی جذبہ ہاے او بمرد — آتشے اندر رگِ تاکش فسرد!

تا نہ پنداری کہ بود است ایں چنیں — جبہہ را ہموارہ سود است ایں چنیں!

در زمانے صف شکن ہم بودہ است

چیرہ و جانباز و پُردم بودہ است

کوہ ہاے خنگ سارِ او نگر — آتشیں دستِ چنارِ او نگر!

خنگ سار۔ سفید سر

در بهاران لعل می ریزد ز سنگ / خیزد از خاکش یکی طوفانِ رنگ!

لکه‌های ابر در کوه و دمن / پنبه پرّاں از کمانِ پنبه زن!

کوه و دریا و غروبِ آفتاب / من خدا را دیدم آنجا بے حجاب!

با نسیم آواره بودم در نشاط / "بشنو از نے" می سرودم در نشاط!

مرغکے می گفت اندر شاخسار / با پشیزے می نیرزد ایں بہار!

لاله رست و نرگسِ شهلا دمید / بادِ نوروزی گریبانش درید!

عمرها بالید ازیں کوه و کمر / نستر از نورِ قمر پاکیزه تر!

عمرها گل رخت بربست و گشاد
خاکِ ما دیگر شهاب الدیں نزاد!

نالهٔ پر سوزِ آں مرغِ سحر / داد جانم را تب و تابِ دگر!

بشنو از نے - تلمیح به شعر حضرت رومی "بشنو از نے چوں حکایت می کند"

نشاط - باغِ مشهور در کشمیر   شهاب الدین - یکے از سلاطین مشهور کشمیر

تا یکے دیوانہ دیدم در خروش آنکہ برد از من متاعِ صبر و ہوش!

"بگذر ز ما و نالۂ مستانۂ مجوے

بگذر ز شاخِ گل کہ طلسمے است رنگ و بوے

گفتی کہ شبنم از ورقِ لالہ می چکد

غافل دلے است ایں کہ بگرید کنارِ جوے!

ایں مشتِ پر کجا و سرود ایں چنیں کجا

روحِ غنی است ماتمیِ مرگِ آرزوے!

بادِ صبا اگر بہ جنیوا گذر کنی

حرفے ز ما بہ مجلسِ اقوام باز گوے

دہقان و کشت و جوے و خیاباں فروختند

قومے فروختند و چہ ارزاں فروختند!"

در بہاراں لعل می ریزد ز سنگ — خیزد از خاکش یکے طوفانِ رنگ!
لکّہ ہائے ابر در کوہ و دمن — پنبہ پرّاں از کمانِ پنبہ زن!
کوہ و دریا و غروبِ آفتاب — من خدا را دیدم آنجا بے حجاب!
با نسیمِ آوارہ بودم در نشاط — "بشنو از نے" می سرودم در نشاط!
مرغکے می گفت اندر شاخسار — با پشیزے می نیرزد ایں بہار!
لالہ رست و نرگسِ شہلا دمید — بادِ نوروزی گریبانش درید!
عمرہا بالید ازیں کوہ و کمر — نستر از نورِ قمر پاکیزہ تر!

عمرہا گُل رخت بربست و کشاد
خاکِ ما دیگر شہاب الدیں نزاد!

نالۂ پُر سوزِ آں مرغِ سحر — داد جانم را تب و تابِ دگر!

بشنو از نے: تلمیح بہ شعرِ حضرت رومی "بشنو از نے چوں حکایت می کند"
نشاط۔ باغِ مشہور در کشمیر — شہاب الدین۔ یکے از سلاطینِ مشہورِ کشمیر

تا یکے دیوانہ دیدم در خروش آنکہ برد از من متاعِ صبر و ہوش!

"بگذر ز ما و نالۂ مستانۂ مجوے
بگذر ز شاخِ گل کہ طلسمے است رنگ و بوے
گفتی کہ شبنم از ورقِ لالہ می چکد
غافل دلے است ایں کہ بگرید کنارِ جوے!
ایں مشتِ پر کجا و سرودِ ایں چنیں کجا
روحِ غنی است ماتمیٔ مرگِ آرزوے!
بادِ صبا اگر بہ جنیوا گذر کنی
حرفے ز ما بہ مجلسِ اقوام باز گوے
دہقان و کشت و جوے و خیابان فروختند
قومے فروختند و چہ ارزان فروختند!"

شاہ ہمدان

با تو گویم رمز باریک اے پسر | تن ہمہ خاک است و جاں والا گہر
جسم را از بہر جاں باید گداخت | پاک را از خاک می باید شناخت!
گر ببُرّی پارۂ تن را ز تن | رفت از دستِ تو آں لختِ بدن!
لیکن آں جانے کہ گردد جلوہ مست | گر ز دست او را دہی آید بدست!
جوہرش با ہیچ شی مانند نیست | ہست اندر بند و اندر بند نیست!
گر نگہداری بمیرد در بدن | ور بیفشانی فروغِ انجمن!
چیست جانِ جلوہ مست اے مردِ راد؟ | چیست جاں دادن ز دست اے مرد راد؟
چیست جاں دادن؟ بحق پرداختن! | کوہ را با سوزِ جاں بگداختن!
جلوہ مستی؟ خویش را دریافتن! | در شباں چوں کوکبے بر تافتن!
خویش را نا یافتن نابودن است | یافتن، خود را بخود بخشودن است

هر که خود را دید و غیر از خود ندید — رخت از زندانِ خود بیرون کشید!

جلوه بدمستی که بیند خویش را — خوشتر از نوشینه داند نیش را!

در نگاهش جاں چو باد ارزاں شود — پیشِ او زندانِ او لرزاں شود!

تیشهٔ او خاره را بر می درد — تا نصیبِ خود ز گیتی می برد

تا ز جاں بگذشت، جانش جانِ اوست

ورنه جانش یک دو دم مهمانِ اوست!

زنده رود

گفتهٔ از حکمتِ زشت و نکوے — پیرِ دانا نکتهٔ دیگر بگوے

مرشدِ معنی نگاهاں بودهٔ — محرمِ اسرارِ شاهاں بودهٔ

ما فقیر و حکمراں خواهد خراج — چیست اصلِ اعتبارِ تخت و تاج؟

محرمِ اسرارِ شاهاں الخ- تلمیح بکتاب ملوک که از تصانیف حضرت شاه همدان است ۔

شاہِ ہمدان

اصلِ شاہی چیست اندر شرق و غرب؟   یا رضاے امتاں یا حرب و ضرب

فاش گویم با تو اے والا مقام   باج را جز با دو کس دادن حرام!

یا اُولی الامرے کہ مِنکم شانِ اوست   آیۂ حق حجت و برہانِ اوست

یا جواں مردے چو صرصر تند خیز   شہر گیر و خویش باز اندر ستیز

روزِ کیں کشور کشا از قاہری   روزِ صلح از شیوہ ہاے دلبری

می تواں ایران و ہندستاں خرید   پادشاہی را ز کس نتواں خرید

جامِ جم را اے جوانِ باہنر   کس نگیرد از دکانِ شیشہ گر

ور بگیرد مالِ او جز شیشہ نیست   شیشہ را غیر از شکستن پیشہ نیست

یا اولی الامرے الخ تلمیح بآیۂ قرآن

غنی

هند را این ذوقِ آزادی که داد! صید را سودائے صیادی که داد؟
آں برہمن زادگانِ زنده دل لالهٔ احمر زروئے شاں خجل!
تیز بین و پخته کار و سخت کوش از نگاهِ شاں فرنگ اندر خروش!
اصلِ شاں از خاکِ دامنگیرِ ماست! مطلعِ ایں اختراں کشمیرِ ماست!
خاکِ ما را بے شرر دانی اگر بر درونِ خود یکے بکشا نظر!
ایں همه سوزے که داری از کجاست؟ ایں دمِ بادِ بهاری از کجاست؟

ایں همان باد است کز تاثیرِ او
کوهسارِ ما بگیرد رنگ و بو!

هیچ می دانی که روزے در وُلر موجهٔ می گفت با موجِ دگر

وُلر۔ دریاچه معروف در کشمیر

چند در قلزم بیک دیگر زنیم   خیز تا یک دم بساحل سر زنیم

زادۂ ما یعنی آن جوے کہن   شورِ او در وادی و کوه و دمن!

ہر زمان بر سنگِ ره خود را زند   تا بنائے کوه را بر می کند

آن جوان کو شہر و دشت و در گرفت   پرورش از شیرِ صد مادر گرفت

سطوتِ او خاکیان را محشرے است   این ہمہ از ماست نے از دیگرے است

زیستن اندر حدِ ساحل خطاست   ساحلِ ما سنگے اندر راهِ ماست

با کران در ساختن مرگِ دوام   گرچہ اندر بحر غلطی صبح و شام

زندگی جولان میانِ کوه و دشت
اے خنک موجے کہ از ساحل گذشت!

اے کہ خواندی خطِّ سیمائے حیات   اے بہ خاور دادہ غوغائے حیات

اے ترا آہے کہ می سوزد جگر   تو ازو بے تاب و ما بے تاب تر!

اے ز تو مرغِ چمن را ہائے و ہو   سبزه از اشکِ تو می گیرد وضو!

اے کہ از طبعِ تو کشتِ گُل دمید
اے ز امیدِ تو جانہا پُر امید!

کاروانہا را صدائے تو درا
تو ز اہلِ خطّہ نومیدی چرا؟

دل میانِ سینۂ شان مُردہ نیست
اخگرِ شان زیرِ یخ افسردہ نیست!

باش تا بینی کہ بے آوازِ صُور
ملّتے برخیزد از خاکِ قبور!

غم مخور اے بندۂ صاحب نظر
برکش آں آہے کہ سوزد خشک و تر

شہرہا زیرِ سپہرِ لاجورد
سوخت از سوزِ دلِ درویش مرد

سلطنت نازک تر آمد از حباب
از دمے او را تواں کردن خراب

از نوا تشکیلِ تقدیرِ اُمم
از نوا تخریب و تعمیرِ اُمم

نشترِ تو گرچہ در دلہا خلید
مر ترا چونانکہ ہستی کس ندید!

پردۂ تو از نوائے شاعری است
آنچہ گوئی ماورائے شاعری است

تازہ آشوبے فگن اندر بہشت!
یک نوا مستانہ زن اندر بہشت!

زنده رود

با نشهٔ درویشی درساز و دمادم زن
چون پخته شوی خود را بر سلطنتِ جم زن
گفتند جهانِ ما آیا بتو می سازد؟
گفتم که نمی سازد! گفتند که برہم زن!
در میکده ها دیدم شایسته حریفے نیست!
با رستمِ دستان زن با مغبچه ها کم زن!
اے لالهٔ صحرائی تنها نتوانی سوخت
این داغِ جگر تابے بر سینهٔ آدم زن
تو سوزِ درونِ او، تو گرمیٔ خونِ او
باور نکنی؟ چاکے در پیکرِ عالم زن

عقل است چراغِ تو؟ در راه گذارے نِہ
عشق است ایاغِ تو؟ با بندۂ محرم زن
لختِ دلِ پرخونے از دیدہ فروریزم
لعلے ز بدخشانم بردار و بخاتم زن!

صحبت با شاعرِ ہندی برتری ہری

حوریاں را در قصور و در خیام
نالۂ من دعوتِ سوزِ تمام!

آں یکے از خیمہ سر بیروں کشید
واں دگر از غرفہ رخ بنمود و دید!

ہر دلے را در بہشتِ جاوداں
دادم از درد و غمِ آں خاکداں!

زیرِ لب خندید پیرِ پاک زاد
گفت "اے جادوگرِ ہندی نژاد

آں نوا پردازِ ہندی را نگر
شبنم از فیضِ نگاہِ او گہر!

نکتہ آرائے کہ نامش برتری است
فطرتِ او چوں سحابِ آذری است!

از چمن جز غنچۂ نورس نہ چید — نغمۂ تو سوے ما او را کشید!

پادشاہے با نواے ارجمند — ہم بہ فقر اندر مقامِ او بلند!

نقشِ خوبے بند داز فکرِ شگرف — یک جہاں معنی نہاں اندر دو حرف!

کارگاہِ زندگی را محرم است — او جم است و شعرِ او جامِ جم است!"

ما بہ تعظیمِ ہنر برخاستیم
باز باوے صحبتے آراستیم

زندہ رود

اے کہ گفتی نکتہ ہاے دلنواز — مشرق از گفتارِ تو داناے راز!

شعر را سوز از کجا آید بگوے — از خودی یا از خدا آید بگوے!

برتری ہری

کس نداند در جہاں شاعر کجاست — پردۂ او از بم و زیرِ نواست!

آں دلِ گرمے کہ دارد در کنار | پیشِ یزداں ہم نمی گیرد قرار!
جانِ ما را لذّت اندر جستجوست | شعر را سوز از مقامِ آرزوست!
اے تو از تاکِ سخن مستِ مدام | گر ترا آید میسّر ایں مقام
با دو بیتے در جہانِ سنگ و خشت | می تواں بردن دل از حورِ بہشت!

زندہ رود

ہندیاں را دیدہ ام در پیچ و تاب
سرِ حق وقت است گوئی بے حجاب!

برتری ہری

ایں خدایانِ تنک مایہ ز سنگ اند و ز خشت!
برترے ہست کہ دور است ز دیر و ز کنشت!

سجدہ بے ذوقِ عمل خشک و بجائے نرسد
زندگی ہمہ کردار چہ زیبا و چہ زشت!
فاش گویم بتو حرفے کہ نداند ہمہ کس
اے خوش آں بندہ کہ بر لوحِ دل او را بنوشت!
ایں جہانے کہ تو بینی اثرِ یزداں نیست
چرخہ از تست و ہم آں رشتہ کہ بر دوکِ تو رشت!
پیشِ آئینِ مکافاتِ عمل سجدہ گذار
زانکہ خیزد ز عمل دوزخ و اعراف و بہشت!

(ترجمہ از برتری ہری)

ALIGARH

حرکت بہ کاخِ سلاطینِ مشرق

نادر، ابدالی، سلطان شہید

رفت در جانم صدائے برتری　　مست بودم از نوائے برتری

گفت رومیؔ "چشمِ دل بیدار بہ — پا بروں از حلقۂ افکار نہ

کردۂ بر بزمِ درویشاں گذر — یک نظر کاخِ سلاطیں ہم نگر!

خسروانِ مشرق اندر انجمن — سطوتِ ایران و افغان و دکن

نادر آں دانائے رمزِ اتحاد — با مسلماں داد پیغامِ وداد

مردِ ابدالیؔ وجودش آیتے — داد افغاں را اساسِ ملتے

آں شہیدانِ محبت را امام — آبروئے ہند و چین و روم و شام،

نامش از خورشید و مہ تابندہ تر — خاکِ قبرش از من و تو زندہ تر!

عشق رازے بود بر صحرا نہاد — تو ندانی جاں چہ مشتاقانہ داد؟

از نگاہِ خواجۂ بدر و حنین — فقرِ سلطاں وارثِ جذبِ حسین!

رفت سلطاں زیں سرائے ہفت روز
نوبتِ او در دکن باقی ہنوز!"

حرف و صوتم خام و فکرم نا تمام — کے تواں گفتن حدیثِ آں مقام!

نُوریاں از جلوہ ہاے او بصیر ‌‌ زندہ و دانا و گویا و خبیر!
قصرے از فیروزہ دیوار و درش ‌‌ آسمانِ نیلگوں اندر برش!
رفعتِ او برتر از چند و چگوں ‌‌ می کند اندیشہ را خوار و زبوں!
آں گل و سرو و سمن آں شاخسار ‌‌ از لطافت مثلِ تصویرِ بہار!
ہر زماں برگِ گل و برگِ شجر ‌‌ دارد از ذوقِ نمو رنگِ دگر!
ایں قدر بادِ صبا افسوں گر است ‌‌ تا مژہ برہم زنی زرد احمر است!
ہر طرف فوّارہ ہا گوہر فروش ‌‌ مرغکِ فردوس زاد اندر خروش
بارگاہے اندراں کاخے بلند ‌‌ ذرّۂ او آفتاب اندر کمند!
سقف و دیوار و اساطیں از عقیق ‌‌ فرشِ او از یشم و پرچیں از عقیق!
بر یمین و بر یسارِ آں وثاق ‌‌ حوریاں صف بستہ با زرّیں نطاق!
درمیاں بنشستہ با اورنگِ زر ‌‌ خسروانِ جم حشم بہرام فر!
رومی آں آئینۂ حسنِ ادب ‌‌ باکمالِ دلبری بکشاد لب

گفت "مردے شاعرے از خاور است   شاعرے یا ساحرے از خاور است!
فکرِ او باریک و جانش دردمند
شعرِ او در خاوراں سوزے فگند!"

نادر

خوش بیا اے نکتہ سنجِ خاوری   اے کہ می زیبد ترا حرفِ دری
محرمِ رازیم! با ما راز گوے   آنچہ می دانی ز ایراں باز گوے!

زندہ رود

بعد مدت چشمِ خود بر خود کشاد   لیکن اندر حلقۂ دامے فتاد
کشتۂ نازِ بتانِ شوخ و شنگ   خالقِ تہذیب و تقلیدِ فرنگ!
کارِ آں وارفتۂ ملک و نسب   ذکرِ شاپور است و تحقیرِ عرب!

روزگار او تهی از واردات | از قبور کهنه می جوید حیات!
با وطن پیوست و از خود درگذشت | دل به رستم داد و از حیدر گذشت!

نقش باطل می پذیرد از فرنگ
سرگذشت خود بگیرد از فرنگ!

پیکر ایران زمان یزدجرد | چهرهٔ او بی فروغ از خون سرد!
دین و آئین و نظام او کهن | شید و تار صبح و شام او کهن!
موج می در شیشهٔ تاکش نبود | یک شرر در تودهٔ خاکش نبود!
تا ز صحرائی رسیدش محشری | آنکه داد او را حیات دیگری!
این چنین حشر از عنایات خداست | پارس باقی، رومة الکبری کجاست؟
آنکه رفت از پیکر او جان پاک | بی قیامت بر نمی آید ز خاک!
مرد صحرائی به ایران جان دمید | باز سوی ریگزار خود رمید!
کهنه را از لوح ما بسترد و رفت | برگ و ساز عصر نو آورد و رفت!

آہ احسانِ عرب نشناختند
از تشِ افرنگیاں بگداختند

نمودار می شود روح ناصر خسرو علوی و

غزلے مستانہ سرایدہ غائب میشود

"دست را چوں مرکبِ تیغ و قلم کردی مدار
ہیچ غم گر مرکبِ تن لنگ باشد یا عرن
از سرِ شمشیر و از نوکِ قلم زاید ہنر
اے برادر ہمچو نور از نار و نار از نارون
بے ہنرداں نزدِ بے دیں ہم قلم ہم تیغ را
چوں نباشد دیں نباشد کلک و آہن را ثمن

دین گرامی شد بدانا و بنا داں خوار گشت
پیشِ ناداں دیں چو پیشِ گاو باشد یاسمن!
ہیچو کرپاسے کہ از یک نیمہ زو الیاس را
کرتہ آید و ز دگر نیمہ یہودی را کفن"

ابدالی

آں جواں کو سلطنت ہا آفرید | باز در کوہ و قفارِ خود رمید!
آتشے در کوہ سارش برفروخت | خوش عیار آمد بروں یا پاک سوخت؟

زندہ رود

امتاں اندر اخوت گرم خیز | او برادر با برادر در ستیز!
از حیاتِ او حیاتِ خاور است | طفلکِ دہ سالہ اش لشکر گر است!

بے خبر خود را ز خود پرداختہ ممکناتِ خویش را نشناختہ!
ہست دارائے دل و غافل ز دل تن ز تن اندر فراق و دل ز دل!
مردِ رہرو را بمنزل راہ نیست از مقاصد جانِ او آگاہ نیست!
خوش سرود آں شاعرِ افغاں شناس آنکہ بیند، باز گوید بے ہراس!
آں حکیمِ ملتِ افغانیاں آں طبیبِ علتِ افغانیاں!
رازِ قومے دید و بے باکانہ گفت حرفِ حق با شوخیِ رندانہ گفت!

"اشترے یابد اگر افغانِ حُر
با یراق و ساز و با انبارِ دُر
ہمتِ دونش ازاں انبارِ دُر
می شود خوشنود با زنگِ شتر"!

شاعرِ افغاں شناس۔ خوشحال خاں خٹک۔

ابدالی

در نهادِ ما تب و تاب از دل است — خاک را بیداری و خواب از دل است!

تن ز مرگِ دل دگرگون می شود — در مساماتش عرق خون می شود!

از فسادِ دل بدن هیچ است هیچ — دیده بر دل بند و جز بر دل مپیچ!

آسیا یک پیکرِ آب و گل است — ملتِ افغان در آں پیکر دل است!

از فسادِ او فسادِ آسیا — در گشادِ او گشادِ آسیا!

تا دل آزاد است آزاد است تن — ورنه کاهے در رهِ باد است تن!

همچو تن پابندِ آئین است دل — مرده از کیں زنده از دین است دل!

قوتِ دیں از مقامِ وحدت است
وحدت ار مشهود گردد ملت است!

شرق را از خود برد تقلیدِ غرب — باید ایں اقوام را تنقیدِ غرب

قوّتِ مغرب نه از چنگ و رباب ... نے ز رقصِ دخترانِ بے حجاب!

نے ز سحرِ ساحرانِ لاله روست ... نے ز عریان ساق و نے از قطعِ موست!

محکمی او را نه از لادینی است ... نے فروغش از خطِ لاطینی است!

قوّتِ افرنگ از علم و فن است ... از همیں آتش چراغش روشن است

حکمت از قطع و بریدِ جامه نیست ... مانعِ علم و هنر عمّامه نیست!

علم و فن را اے جوانِ شوخ و شنگ ... مغز می باید نه ملبوسِ فرنگ!

اندریں ره جز نگه مطلوب نیست ... ایں کُله یا آں کُله مطلوب نیست

فکرِ چالاکے اگر داری بس است

طبعِ درّاکے اگر داری بس است!

گر کسے شبها خورد دود چراغ ... گیرد از علم و فن و حکمت سراغ!

ملکِ معنی کس حد او را نه بست ... بے جهادِ پیہمے ناید بدست!

ترک از خود رفته و مستِ فرنگ ... زهرِ نوشیں خورده از دستِ فرنگ

زانکه تریاقِ عراق از دست داد　　من چه گویم جز خدایش یار باد

بندهٔ افرنگ از ذوقِ نمود　　می برد از غربیان رقص و سرود!

نقدِ جانِ خویش در بازد به لهو　　علم دشوار است می سازد به لهو!

از تن آسانی بگیرد سهل را　　فطرتِ او در پذیرد سهل را!

سهل را جستن دریں دیرِ کہن
ایں دلیلِ آنکه جاں رفت از بدن!

زنده رود

می شناسی چیست تهذیبِ فرنگ　　در جهانِ او دو صد فردوسِ رنگ!

جلوه هایش خانمانها سوخته　　شاخ و برگ و آشیانها سوخته!

ظاهرش تابنده و گیرنده ایست　　دل ضعیف است و نگه را بنده ایست!

چشم بیند دل بلغزد اندروں　　پیشِ ایں بت خانه افتد سرنگوں!

کس نداند شرق را تقدیر چیست!
دل بظاهر بسته را تدبیر چیست؟

ابدالی

آنچه بر تقدیرِ مشرق قادر است
عزم و حزم پهلوی و نادر است

پهلوی آن وارثِ تختِ قباد
ناخن او عقدهٔ ایران کشاد

نادر آن سرمایهٔ درّانیان
آن نظامِ ملّتِ افغانیان

از غم دین و وطن زار و زبون
لشکرش از کوهسار آمد برون

هم سپاهی هم سپه گر هم امیر
با عدو فولاد و با یاران حریر!

من فدای آنکه خود را دیده است
عصرِ حاضر را نکو سنجیده است!

غربیان را شیوه‌هائے ساحری است
تکیه جز بر خویش کردن کافری است

سلطان شہید

گو از ہند و از ہندوستاں — آنکہ با کاہش نیرزد بوستاں!

اندر مسجدش ہنگامہ مُرد — آنکہ اندر دیرِ او آتش فسرد!

ول از بہرِ او خوں کردہ ایم — آنکہ یادش را بجاں پروردہ ایم

م ما کُن غمِ او را قیاس — آہ ازاں معشوقِ عاشق ناشناس!

زندہ رود

یاں منکر ز قانونِ فرنگ — در نگیرد سحر و افسونِ فرنگ!

را بارگراں آئینِ غیر — گرچہ آید ز آسماں آئینِ غیر!

سلطان شہید

بروید آدم از مشتِ گلے — بادلے، بآرزوے در دلے!

لذتِ عصیاں چشیدن کارِ اوست
غیرِ خود چیزے ندیدن کارِ اوست!

وانکه بے عصیاں خودی ناید بدست
تا خودی ناید بدست آید شکست!

زائرِ شهر و دیارم بوده
چشمِ خود را بر مزارم سوده!

اے شناسائے حدودِ کائنات
در دکن دیدی ز آثارِ حیات؟

زندہ رود

تخم اشکے ریختم اندر دکن
لاله ها روید ز خاکِ آں چمن!

رود کاویری مدام اندر سفر
دیده ام در جانِ او شورے دگر!

سلطان شہید

اے ترا دادند حرفِ دل فروز
از تپِ اشکِ تو می سوزم هنوز

کاوِ کاوِ ناخنِ مردانِ راز
جوئے خوں بکشاد از رگهائے ساز

آں نوا کز جانِ تو آید بروں — می دہد ہر سینہ را سوزِ دروں!

بودہ ام در حضرتِ مولائے کُل — آنکہ بے او طے نمی گردد سُبُل!

گرچہ آنجا جرأتِ گفتار نیست — روح را کارے بجز دیدار نیست!

سوختم از گرمیٔ اشعارِ تو — بردہ بانم رفت از افکارِ تو

گفت "ایں بیتے کہ بر خواندی زکیست؟ — اندرو ہنگامہ ہائے زندگی است!"

باہماں سوزے کہ در سازو بجا — یک دو حرف از ما بہ کاویری رساں!

در جہاں تو زندہ رود او زندہ رود
خوشتر آید سرود اندر سرود

پیغامِ سلطان شہید بہ رود کاویری

(حقیقت حیات و مرگ و شہادت)

رودِ کاویری یکے نرمک خرام — خستہ شاید کہ از سیرِ دوام!

در کہستاں عمرہا نالیدہ
راہ خود را با مژہ کاویدہ

اے مرا خوشتر ز جیحون و فرات
اے دکن را آبِ تو آبِ حیات!

آہ شہرے کو در آغوشِ تو بود
حسنِ نوشین جلوہ از نوشِ تو بود

کہنہ گردیدی شبابِ تو ہماں
پیچ و تاب و رنگ و آبِ تو ہماں!

موجِ تو جز دانۂ گوہر نزاد
طرّۂ تو تا ابد شوریدہ باد!

اے ترا سازے کہ سوزِ زندگی است
ہیچ می دانی کہ ایں پیغامِ کیست؟

آنکہ می کردی طوافِ سطوتش
بودہ آئینہ دارِ دولتش!

آنکہ صحرا ہا ز تدبیرش بہشت!
آنکہ نقشِ خود بخونِ خود نوشت!

آنکہ خاکش مرجعِ صد آرزوست
اضطرابِ موجِ تو از خونِ اوست!

آنکہ گفتارش ہمہ کردار بود
مشرق اندر خواب و او بیدار بود!

آہ شہرے کو در آغوش الخ۔ شہر سرنگاپٹم

اے من و تو موجے از رودِ حیات — ہر نفس دیگر شود ایں کائنات

زندگانی انقلابِ ہر دمے است — زانکہ او اندر سراغِ عالمے است!

تار و پودِ ہر وجود از رفت و بود — ایں ہمہ ذوقِ نمود از رفت و بود

جادہ ہا چوں رہرواں اندر سفر — ہر کجا پنہاں سفر پیدا حضر!

کاروان و ناقہ و دشت و نخیل — ہر چہ بینی نالد از دردِ رحیل!

در چمن گل مہمانِ یک نفس — رنگ و آبش امتحانِ یک نفس!

موسمِ گل؟ ماتم و ہم نائے و نوش — غنچہ در آغوش و نعشِ گل بدوش!

لالہ را گفتم یکے دیگر بسوز — گفت رازِ ما نمی دانی ہنوز!

از خس و خاشاک تعمیرِ وجود

غیرِ حسرت چیست پاداشِ نمود؟

در سرائے ہست و بود آئی؟ میا — از عدم سوئے وجود آئی؟ میا

در بیائی چوں شرار از خود مرو — در تلاشِ خرمنے آوارہ شو!

تاب و تب داری اگر مانندِ مہر　　پا بنہ در وسعتِ آبادِ سپہر!
کوہ و مرغ و گلشن و صحرا بسوز　　ماہیاں را در تہِ دریا بسوز!
سینہ داری اگر در خورد تیر　　در جہاں شاہیں بزی شاہیں بمیر!
زانکہ در عرضِ حیات آمد ثبات　　از خدا کم خواستم طولِ حیات!

زندگی را چیست رسم و دین و کیش؟
یک دمِ شیری بہ از صد سالِ میش!

زندگی محکم ز تسلیم و رضاست　　موت نیرنج و طلسم و سیمیاست!
بندۂ حق ضیغم و آہوست مرگ　　یک مقام از صد مقامِ اوست مرگ!
می فتد بر مرگ آں مردِ تمام　　مثلِ شاہینے کہ افتد بر حمام!
ہر زماں میرد غلام از بیمِ مرگ　　زندگی او را حرام از بیمِ مرگ!
بندۂ آزاد را شانے دگر　　مرگ او را می دہد جانے دگر!
او خود اندیش است مرگ اندیش نیست　　مرگِ آزاداں ز آنے بیش نیست!

بگذر از مرگے کہ سازد با لحد
زانکہ ایں مرگ است مرگِ دام و دد!

مردِ مومن خواہد از یزدانِ پاک
آں دگر مرگے کہ برگیرد ز خاک!

آں دگر مرگ! انتہائے راہِ شوق
آخریں تکبیر در جنگاہِ شوق!

گرچہ ہر مرگ است بر مومن شکر!
مرگِ پورِ مرتضیٰؓ چیزے دگر!

جنگِ شاہانِ جہاں غارت گری است
جنگِ مومن سنتِ پیغمبری است!

جنگِ مومن چیست؟ ہجرت سوئے دوست!
ترکِ عالم، اختیارِ کوئے دوست!

آنکہ حرفِ شوق با اقوام گفت
جنگ را رہبانیِ اسلام گفت!

کس نداند جز شہید ایں نکتہ را
کو بخونِ خود خرید ایں نکتہ را

آنکہ حرفِ شوق الخ یعنی حضور سرورِ کائنات۔ در مصرعِ ثانی اشارہ ایست بحدیث
الجهاد رهبانية الاسلام،

زنده رود رخصت می شود از فردوس برین و تقاضاے حوران بہشتی

پیرِ رومی گفت در گوشم که خیز! | شیشهٔ صبر و سکونم ریز ریز
آه آن ایوان و آن کاخ برین! | آن حدیثِ شوق و آن جذب و یقین
یک هجوم حور دیدم بر درش! | با دلِ پُر خوں رسیدم بر درش
زنده رود اے صاحبِ سوز و سرود! | بر لبِ شاں زنده رود اے زنده رود
یک دو دم با ما نشین با ما نشین! | شور و غوغا از یسار و از یمین

زنده رود

ترسد از منزل ز رهزن بیشتر | راهرو کو داند اسرارِ سفر

عشق در ہجر و وصال آسودہ نیست   بے جمالِ لایزال آسودہ نیست!

ابتدا پیشِ بتاں افتادگی   انتہا از دلبراں آزادگی!

عشق بے پروا و ہر دم در رحیل   در مکان و لامکاں ابن السبیل!

کیشِ ما مانندِ موجِ تیز گام
اختیارِ جادہ و ترکِ مقام!

حُورانِ بہشت

شیوہ ہا داری مثالِ روزگار
یک نوائے خوش دریغ از ما مدار

غزلِ زندہ رود

آدمے زیدی خدا چہ می جوئی   زخود گریختہ آشنا چہ می جوئی!

دگر بشاخِ گل آویز و آب و نم درکش | پریده رنگ ز بادِ صبا چه می جوئی؟

دو قطره خونِ دل است آنچه مشک می نامند | تو اے غزالِ حرم در ختا چه می جوئی؟

عیارِ فقر ز سلطانی و جهانگیری است | سریرِ جم بطلب بوریا چه می جوئی!

سراغِ او ز خیابانِ لاله می گیرند | نوائے خون شدهٔ ما ز ما چه می جوئی!

نظر ز صحبتِ روشن‌دلان بیفزاید | ز دردِ کم بصری توتیا چه می جوئی!

قلندریم و کراماتِ ما جهان‌بینی است
ز ما نگاه طلب کیمیا چه می جوئی

حضور

گرچه جنّت از تجلّی هائے اوست | جاں نیاساید بجز دیدارِ دوست!

ما ز اصلِ خویشتن در پرده ایم | طائریم و آشیاں گم کرده ایم!

علم اگر کج فطرت و بدگوهر است | پیشِ چشمِ ما حجابِ اکبر است

علم را مقصود اگر باشد نظر — می شود هم جاده و هم راهبر
می نهد پیشِ تو از قشرِ وجود — تا تو پرسی چیست رازِ این نمود
جاده را هموار سازد این چنین — شوق را بیدار سازد این چنین
درد و داغ و تاب و تب بخشد ترا — گریه هاے نیم شب بخشد ترا
علمِ تفسیرِ جهانِ رنگ و بُو — دیده و دل پرورش گیرد ازو
بر مقامِ جذب و شوق آرد ترا — باز چوں جبریل بگذارد ترا!
عشق کس را کے بخلوت می برد — او ز چشمِ خویش غیرت می برد!

اوّلِ او هم رفیق و هم طریق
آخرِ او راه رفتن بے رفیق!

در گذشتم زاں همه حور و قصور — زورقِ جاں باختم در بحرِ نور!
غرق بودم در تماشاے جمال — هر زماں در انقلاب و لایزال!
گُم شدم اندر ضمیرِ کائنات — چوں رباب آمد بچشمِ من حیات!

آنکه هر تارش ربابِ دیگرے
هر نوا از دیگرے خونیں ترے!

ما همه یک دودمانِ نار و نور
آدم و مهر و مه و جبریل و حور!

پیشِ جاں آئینهٔ آویختند
حیرتے را بایقیں آمیختند!

صبحِ امروزے که نورش ظاهر است
در حضورش دوش و فردا حاضر است!

حق هویدا با همه اسرارِ خویش
با نگاهِ من کند دیدارِ خویش!

دیدنش افزودنِ بے کاستن!
دیدنش از قبرِ تن برخاستن!

عبد و مولا در کمینِ یک دگر
هر دو بے تاب اند از ذوقِ نظر!

زندگی هر جا که باشد جستجوست!
حل نشد ایں نکته من صیدم که اوست!

عشق جاں را لذتِ دیدار داد
باز بانم جرأتِ گفتار داد

"اے دو عالم از تو با نور و نظر
اندکے آں خاکدانے را نگر

بندهٔ آزاد را ناسازگار
بر دمد از سنبلِ او نیشِ خار!

غالبان غرق اند در عیش و طرب — کارِ مغلوبان شمارِ روز و شب!

از ملوکیت جہانِ تو خراب — تیرہ شب در آستینِ آفتاب!

دانشِ افرنگیان غارتگری — دیرہا خیبر شد از بے حیدری!

آنکہ گوید لا الہ بیچارہ ایست — فکرش از بے مرکزی آوارہ ایست!

چار مرگ اندر پے ایں دیر میر — سود خوار و والی و ملا و پیر!

ایں چنیں عالم کجا شایانِ تست
آب و گل داغے کہ بر دامانِ تست"

ندائے جمال

کلکِ حق از نقشہاے خوب و زشت — ہر چہ مارا سازگار آمد نوشت!

چیست بودن دانی اے مردِ نجیب؟ — از جمالِ ذاتِ حق بردن نصیب!

آفریدن؟ جستجوے دلبرے! — وانمودن خویش را بر دیگرے!

این همه هنگامه های هست و بود　　بی جمالِ ما نیاید در وجود!

زندگی هم فانی و هم باقی است　　این همه خلاقی و مشتاقی است!

زنده‌ئی؟ مشتاق شو خلاق شو　　همچو ما گیرندهٔ آفاق شو!

در شکن آن را که ناید سازگار　　از ضمیرِ خود دگر عالم بیار!

بندهٔ آزاد را آید گران　　زیستن اندر جهانِ دیگران!

هر که او را قوّتِ تخلیق نیست　　پیشِ ما جز کافر و زندیق نیست!

از جمالِ ما نصیبِ خود نبرد　　ق　　از نخیلِ زندگانی بر نخورد

مردِ حق! برّنده چون شمشیر باش
خود جهانِ خویش را تقدیر باش!

زنده رود

چیست آئینِ جهانِ رنگ و بُو　　جز که آبِ رفته می ناید بجو!

زندگانی را سرِ تکرار نیست — فطرتِ او خوگرِ تکرار نیست!
زیرِ گردون رجعت او را ناروا ست — چوں ز پا افتاد قومے برنخاست!

ملتے چوں مُرد کم خیزد ز قبر
چارهٔ او چیست غیر از قبر و صبر!

[illegible] جمال

زندگانی نیست تکرارِ نفس — اصلِ او از حی و قیوم است و بس!
قربِ جاں با آنکه گفت انّی قریب — از حیاتِ جاوداں بردن نصیب!
فرد از توحید لاهوتی شود — ملت از توحید جبروتی شود!
بایزید و شبلی و بوذر ازوست — امتاں را طغرل و سنجر ازوست!
بے تجلی نیست آدم را ثبات — جلوهٔ ما فرد و ملت را حیات!
هر دو از توحید می گیرد کمال — زندگی ایں را جلال آں را جمال!

این سلیمانی است آن سلمانی است　　آن سراپا فقر و این سلطانی است!

آن یکی را بیند این گردد یکی

در جهان با آن نشین با این بزی!

چیست ملت ای که گوئی لا اله؟　　با هزاران چشم بودن یک نگه!

اهل حق را حجت و دعویٰ یکیست　　خیمه‌های ما جدا، دلها یکیست!

ذره‌ها از یک نگاهی آفتاب　　یک نگه شو تا شود حق بے حجاب!

یک نگاهی را بچشم کم مبین　　از تجلی‌های توحید است این!

ملتی چون می‌شود توحید مست

قوت و جبروت می‌آید بدست!

روح ملت را وجود از انجمن　　روح ملت نیست محتاج بدن!

تا وجودش را نمود از صحبت است　　مرد چون شیرازهٔ صحبت شکست!

مرده‌ئی از یک نگاهی زنده شو　　بگذر از بے مرکزی پاینده شو

وحدتِ افکار و کردار آفریں
تا شوی اندر جہاں صاحب نگیں!

زندہ رود

من کیم؟ تو کیستی؟ عالم کجاست؟
درمیانِ ما و تو دوری چراست؟
من چرا در بندِ تقدیرم بگوے
تو نمیری من چرا میرم بگوے!

ندائے جمال

بودہ اندر جہانِ چارسو
ہر کہ گنجد اندرو میرد درو
زندگی خواہی خودی را پیش کن
چارسو را غرق اندر خویش کن
باز بینی من کیم تو کیستی
در جہاں چوں مردی و چوں زیستی

زندہ رود

پوزشِ ایں مردِ ناداں درپذیر ‌‌ ‌ پردہ راز چہرۂ تقدیر گیر
انقلابِ روس و آلماں دیدہ ام ‌ ‌ ‌ شور در جانِ مسلماں دیدہ ام
دیدہ ام تدبیر ہائے غرب و شرق ‌ ‌ ‌ وانما تقدیر ہائے غرب و شرق!

افتادن تجلّی جلال

ناگہاں دیدم جہانِ خویش را ‌ ‌ ‌ آں زمین و آسمانِ خویش را
غرق در نورِ شفق گوں دیدمش ‌ ‌ ‌ سرخ مانندِ طبرخوں دیدمش!
زاں تجلّی ہا کہ در جانم شکست ‌ ‌ ‌ چوں کلیم اللہ فتادم جلوہ مست!
نورِ او ہر پردگی را وانمود ‌ ‌ ‌ تابِ گفتار از زبانِ من ربود!

از ضمیرِ عالمِ بے چند و چوں
یک نوائے سوزناک آمد بروں

"بگذر از خاور و افسونیِ افرنگ مشو
که نیرزد بجوی این همه دیرینه و نو
آن نگینے که تو با اهرمنان باختهٔ
هم بجبریلِ امینے نتوان کرد گرو!
زندگی انجمن آرا و نگهدارِ خود است
اے که در قافلهٔ بے همه شو با همه رو!
تو فروزنده تر از مهرِ منیر آمدهٔ
آنچنان زی که بهر ذرّه رسانی پرتو!
چون پرِ کاه که در رهگذرِ باد افتاد
رفت اسکندر و دارا و قباد و خسرو!
از تنک جامئ تو میکده رسوا گردید
شیشهٔ گیر و حکیمانه بیاشام و برو!"

خطاب به جاوید

سخنے به نژاد نو

SLIM UNIVERSITY

M UNIVERSITY

خطاب بہ جاوید

(سخنے بہ نژادِ نو)

این سخن آراستن بے حاصل است   بر نیاید آنچہ در قعرِ دل است!

گرچہ من صد نکتہ گفتم بے حجاب   نکتۂ دارم کہ ناید در کتاب!

گر بگویم می شود پیچیدہ تر   حرف و صوت اورا کند پوشیدہ تر

سوزِ اورا از نگاہِ من بگیر

یا ز آہِ صبح گاہِ من بگیر!

مادرت درسِ نخستیں با تو داد   غنچۂ تو از نسیمِ او کشاد!

از نسیم او ترا این رنگ و بوست   اے متاعِ ما بہاے تو ازوست!

دولتِ جاوید ازو اندوختی   از لبِ او لا اله آموختی!

اے پسر! ذوقِ نگہ از من بگیر   سوختن در لا اله از من بگیر!

لا اله گوئی؟ بگو از روے جاں   تا ز اندامِ تو آید بوے جاں

مہر و مہ گردد ز سوزِ لا اله   دیدہ ام ایں سوز را در کوہ و کہ!

ایں دو حرفِ لا اله گفتار نیست   لا اله جز تیغِ بے زنہار نیست!

زیستن با سوزِ او قہاری است
لا اله ضرب است و ضربِ کاری است!

مومن و پیشِ کساں بستن نطاق!   مومن و غداری و فقر و نفاق!

با پشیزے دین و ملت را فروخت   ہم متاعِ خانہ و ہم خانہ سوخت!

لا اله اندر نمازش بود و نیست   نازہا اندر نیازش بود و نیست!

نور در صوم و صلواتِ او نماند   جلوہ در کائناتِ او نماند!

آنکہ بود اللہ او را ساز و برگ   فتنۂ او حبِ مال و ترسِ مرگ!

رفت از وے آں مستی و ذوق و سرور
دینِ او اندر کتاب و او بگور!

صحبتش با عصرِ حاضر در گرفت
حرفِ دیں را از دو پیغمبر گرفت

آں ز ایراں بود و ایں ہندی نژاد
آں ز حج بیگانہ و ایں از جہاد!

تا جہاد و حج نماند از واجبات
رفت جاں از پیکرِ صوم و صلوات!

روح چوں رفت از صلوات و از صیام
فرد ناہموار و ملت بے نظام!

سینہ ہا از گرمیِ قرآں تہی
از چنیں مرداں چہ امیدِ بہی!

از خودی مردِ مسلماں در گذشت
اے خضر دستے کہ آب از سر گذشت!

سجدۂ کز وے زمیں لرزیدہ است
بر مرادش مہر و مہ گردیدہ است

ق

سنگ اگر گیرد نشانِ آں سجود
در ہوا آشفتہ گردد ہم چو دود!

ایں زماں جز سر بزیری ہیچ نیست
اندرو جز ضعفِ پیری ہیچ نیست!

آں شکوہِ ربی الاعلیٰ کجاست
ایں گناہِ اوست یا تقصیرِ ماست؟

ہر کسے بر جادۂ خود تند رو
ناقۂ ما بے زمام و ہرزہ دو!

صاحبِ قرآن و بے ذوقِ طلب
العجب ثم العجب ثم العجب!

گر خدا سازد ترا صاحب نظر
روزگارے را کہ می آید نگر!

عقلہا بے باک و دلہا بے گداز
چشمہا بے شرم و غرق اندر مجاز!

علم و فن، دین و سیاست، عقل و دل
زوج زوج اندر طوافِ آب و گل!

آسیا آں مرز و بومِ آفتاب
غیر بیں، از خویشتن اندر حجاب!

قلبِ او بے واردات نو بنو
حاصلش را کس نگیرد باد و جو!

روزگارش اندریں دیرینہ دیر
ساکن و یخ بستہ و بے ذوقِ سیر!

صیدِ مُلّایان و نخچیرِ ملوک
آہوے اندیشۂ او لنگ و لوک!

عقل و دین و دانش و ناموس و ننگ
بستۂ فتراکِ لُردانِ فرنگ!

تاختم بر عالمِ افکارِ او
بر دریدم پردۂ اسرارِ او!

در میانِ سینہ دل خوں کردہ ام
تا جہانش را دگرگوں کردہ ام!

من بطبعِ عصرِ خود گفتم دو حرف
کردہ ام بحرین را اندر دو ظرف!

حرفِ پیچاپیچ و حرفِ نیش دار
تا کنم عقل و دلِ مرداں شکار!

حرفِ تہ دارے باندازِ فرنگ
نالۂ مستانۂ از تارِ چنگ!

اصلِ ایں از ذکر و اصلِ آں ز فکر
اے تو بادا وارثِ ایں فکر و ذکر!

آب جویم از دو بحر اصلِ من است
فصلِ من فصل است و ہم وصلِ من است!

تا مزاجِ عصرِ من دیگر فتاد
طبعِ من ہنگامۂ دیگر نہاد!

نوجوانان تشنہ لب، خالی ایاغ
شستہ رو، تاریک جاں، روشن دماغ!

کم نگاہ و بے یقین و نا اُمید
چشمِ شاں اندر جہاں چیزے ندید!

ناکساں منکر ز خود مومن بغیر
خشت بند از خاکِ شاں معمارِ دیر!

حرفِ پیچاپیچ الخ۔ تلمیح بہ کتاب تشکیلِ جدید الہیاتِ اسلامیہ بزبانِ انگریزی

مکتب از مقصودِ خویش آگاه نیست — تا بجذبِ اندرونش راه نیست!

نورِ فطرت را ز جانها پاک شست — یک گلِ رعنا ز شاخِ او نرست!

خشت را معمارِ ما کج می نهد — خوی بط با بچهٔ شاهیں دهد!

علم تا سوزی نگیرد از حیات — دل نگیرد لذتی از واردات!

علم جز شرحِ مقاماتِ تو نیست — علم جز تفسیرِ آیاتِ تو نیست!

سوختن می باید اندر نارِ حس — تا بدانی نقرهٔ خود را ز مس!

علمِ حق اوّل حواس آخر حضور

آخرِ او می نگنجد در شعور!

صد کتاب آموزی از اہلِ ہنر — خوشتر آں درسی که گیری از نظر

ہر کسی زاں می که ریزد از نظر — مست می گردد باندازِ دگر!

از دمِ بادِ سحر میرد چراغ — لاله زاں بادِ سحر می در ایاغ!

کم خور و کم خواب و کم گفتار باش — گردِ خود گردنده چوں پرکار باش!

منکرِ حق نزدِ مُلّا کافر است
منکرِ خود نزدِ من کافر تر است!

آں بانکارِ وجود آمد "عجول"
ایں "عجول" و هم "ظلوم" و هم "جهول"!

شیوهٔ اخلاص را محکم بگیر
پاک شو از خوفِ سلطان و امیر

عدل در قهر و رضا از کف مده
قصد در فقر و غنا از کف مده

حکم دشوار است؟ تاویلے مجو
جز بقلبِ خویش قندیلے مجو

حفظِ جاں ها ذکر و فکرِ بے حساب
حفظِ تن ها ضبطِ نفس اندر شباب

حاکمی در عالمِ بالا و پست
جز بحفظِ جان و تن ناید بدست

لذتِ سیر است مقصودِ سفر
گر نگه بر آشیاں داری مپر

ماه گردد تا شود صاحب مقام
سیرِ آدم را مقام آمد حرام!

زندگی جز لذتِ پرواز نیست
آشیاں با فطرتِ او ساز نیست

رزقِ زاغ و کرگس اندر خاکِ گور
رزقِ بازاں در سوادِ ماه و هور

سرِّ دیں صدقِ مقال اکلِ حلال | خلوت و جلوت تماشائے جمال!
در رہِ دیں سخت چوں الماس زی | دل بحق بر بند و بے وسواس زی!
سرّے از اسرارِ دیں بر گویمت | داستانے از مظفر گویمت
اندر اخلاصِ عمل فرد فرید | پادشاہے با مقامِ بایزید
پیشِ او اسپے چو فرزنداں عزیز | سخت کش چوں صاحبِ خود در ستیز
سبزہ رنگے از نجیبانِ عرب | با وفا، بے عیب، پاک اندر نسب
مرد مومن را عزیز اے نکتہ رس | چیست جز قرآن و شمشیر و فرس؟
من چہ گویم وصفِ آں خیر الجیاد | کوہ و روئے آبہار رفتے چو باد
روزِ ہیجا از نظر آمادہ تر | تند بادے طایفِ کوہ و کمر!
در زنگِ او فتنہ ہائے رستخیز | سنگ از ضربِ سُمِ او ریز ریز

مظفر یکے از سلاطینِ گجرات، پسرِ سلطان محمود کہ مسلمانانِ ہند او را بیگڑہ می خوانند

خیر الجیاد۔ اسپِ اصیل و نجیب

روزی آں حیواں چو انساں ارجمند — گشت از دردِ شکم زار و نژند
کرد بیطاری علاجش از شراب — اسپِ شہ را وارہاند از پیچ و تاب
شاہِ حق بیں دیگر آں یکراں نخواست — شرعِ تقویٰ از طریقِ ما جداست

اے ترا بخشد خدا قلب و جگر
طاعتِ مردِ مسلمانے نگر!

دین سراپا سوختن اندر طلب — انتہایش عشق و آغازش ادب!
آبروے گُل ز رنگ و بوے اوست — بے ادب بے رنگ و بو بے آبروست!
نوجوانے را چو بینم بے ادب — روزِ من تاریک می گردد چو شب
تاب و تب در سینہ افزاید مرا — یادِ عہدِ مصطفیٰ آید مرا!
از زمانِ خود پشیماں می شوم — در قرونِ رفتہ پنہاں می شوم!
سترِ زن یا زوج یا خاکِ لحد — سترِ مرداں حفظِ خویش از یارِ بد
حرفِ بد را بر لب آوردن خطاست — کافر و مومن ہمہ خلقِ خداست!

آدمیت احترامِ آدمی   باخبر شو از مقامِ آدمی!

آدمی از ربط و ضبطِ تن بہ تن   بر طریقِ دوستی گامے بزن!

بندۂ عشق از خدا گیرد طریق   می شود بر کافر و مومن شفیق!

کفر و دیں را گیر در پہنائے دل   دل اگر بگریزد از دل، وائے دل!

گرچہ دل زندانیِ آب و گل است

ایں ہمہ آفاق آفاقِ دل است!

گرچہ باشی از خداوندانِ دہ   فقر را از کف مدہ، از کف مدہ

سوزِ او خوابیدہ در جانِ تو ہست   ایں کہن مے از نیاگانِ تو ہست!

در جہاں جز دردِ دل ساماں مخواہ   نعمت از حق خواہ و از سلطاں مخواہ!

اے بسا مردِ حق اندیش و بصیر   می شود از کثرتِ نعمت ضریر!

کثرتِ نعمت گداز از دل برد   ناز می آرد نیاز از دل برد!

ضریر ـ نابینا

سالہا اندر جہاں گردیدہ ام   نم بچشمِ منعماں کم دیدہ ام!

من فدائے آنکہ درویشانہ زیست

وائے آں کو از خدا بیگانہ زیست

در مسلماناں محو آں ذوق و شوق   آں یقیں آں رنگ و بو آں ذوق و شوق!

عالماں از علمِ قرآں بے نیاز   صوفیاں درندہ گرگ و مو دراز!

گرچہ اندر خانقاہاں ہائے و ہوست   کو جوانمردے کہ صہبا در کدوست!

ہم مسلمانانِ افرنگی مآب   چشمۂ کوثر بجویند از سراب!

بے خبر از سرِّ دیں اند ایں ہمہ   اہلِ کیں اند اہلِ کیں اند ایں ہمہ!

خیر و خوبی بر خواص آمد حرام   دیدہ ام صدق و صفا را در عوام

اہلِ دیں را باز داں از اہلِ کیں   ہم نشینِ حق بجو با او نشیں،

کرگساں را رسم و آئیں دیگر است

سطوتِ پروازِ شاہیں دیگر است!

مرد حق از آسمان افتد چو برق / هیزم او شهر و دشت غرب و شرق

ما هنوز اندر ظلام کائنات / او شریک اهتمام کائنات

او کلیم و او مسیح و او خلیل / او محمد او کتاب او جبرئیل!

آفتاب کائنات اهل دل / از شعاع او حیات اهل دل

اول اندر نار خود سوزد ترا / باز سلطانی بیاموزد ترا

ما همه از سوز او صاحب دلیم / ورنه نقش باطل آب و گلیم

ترسم این عصرے که تو زادی در آن / در بدن غرق است و کم داند ز جان!

چون بدن از قحط جان ارزان شود / مرد حق در خویشتن پنهان شود!

در نیاید جستجو آن مرد را / گرچه بیند روبرو آن مرد را!

تو مگر ذوق طلب از کف مده / گرچه در کار تو افتد صد گره!

گر نیابی صحبت مرد خبیر / از اب و جد آنچه من دارم بگیر!

پیر رومی را رفیق راه ساز / تا خدا بخشد ترا سوز و گداز

زانکه رومی مغز را داند ز پوست — پاے او محکم فتد در کوے دوست!
شرح او کردند و او را کس ندید — معنی او چون غزال از ما رمید
رقص تن از حرف او آموختند — چشم را از رقص جاں بر دوختند!
رقص تن در گردش آرد خاک را — رقص جاں برہم زند افلاک را!
علم و حکم از رقص جاں آید بدست — ہم زمیں ہم آسماں آید بدست!
فرد ازوے صاحبِ جذبِ کلیم! — ملت ازوے وارثِ ملکِ عظیم!
رقصِ جاں آموختن کارے بود — غیرِ حق را سوختن کارے بود
تا ز نارِ حرص و غم سوزد جگر — جاں برقص اندر نیاید اے پسر
ضعفِ ایمان است و دلگیری است غم — نوجوانا! نیمۂ پیری است غم!
می شناسی؟ حرص، فقرِ حاضر است — من غلام آنکه بر خود قاہر است

'نیمۂ پیری' تلمیح بحدیثِ مشہور الہم نصف الہرم
'فقرِ حاضر' تلمیح بحدیثِ مشہور ایاکم والطمع، فانه الفقر الحاضر

اے مرا تسکینِ جانِ ناشکیب　　تو اگر از رقصِ جاں گیری نصیب

سرِّ دینِ مصطفٰی گویم ترا

ہم بقبر اندر دعا گویم ترا!

غلط نامہ

صحیح	غلط	نمبر شعر	صفحہ
دیدن	بینی	شعر ۲ مصرع ثانی	۱۴
مطرب	فطرت	شعر ۳ مصرع اول	۴۴
ایں	اے	شعر ۳ مصرع اول	۱۸۱
مرد	مرد	شعر ۵ مصرع اول	۱۸۵
فقر	قصر	شعر ۹ مصرع ثانی	۲۰۱
قافلہ	قافلہ	شعر ۳ مصرع ثانی	۲۰۳
سجود	بسجود	شعر ۹ مصرع اول	۲۲۵

WALI UDDIEN KATUB -
HYDERABAD DN -
1355 - F

LYTTON LIBRARY
ALIGARH
MUSLIM UNIVERSITY

فرہنگ

صفحہ	سطر	الفاظ و معنی
	۱	جہاں ہفت رنگ۔ رنگارنگی دنیا بدلتی دنیا۔
		چنگ۔ ایک مشہور باجا۔ راگ مالا
	۲	ہم نفس۔ رفیق۔ ہم کلام
	۳	دارائے دل۔ دل کو لبھانے والا پسندیدہ۔
	۴	کہ۔ کاہ کا مخفف ہے سوکھی ٹوٹی ہوئی گھاس۔
	″	مہر۔ آفتاب
	″	کر۔ بہرا
	۵	اختر۔ ستارہ
	۶	فضا۔ زمین کی کشادگی۔ کشادگی
	۷	کارواں۔ قافلہ

صفحہ	سطر	الفاظ و معنی
۱	۷	برگ۔ سامان۔
″	″	ساز کردن۔ سامان سفر تیار کرنا۔
″	″	کراں۔ انتہا۔ کنارہ۔
″	″	بے کراں۔ بے کنارہ۔
″	″	افلاک۔ فلک کی جمع۔ آسمان
″	″	دیر یاز۔ دیرپا۔ بہت بڑی۔
″	۸	صید۔ وہ جانور جس کا شکار کریں شکارگاہ۔
″	″	صیاد۔ شکاری۔
″	″	اسیر۔ قیدی
۲	۱	زار نالیدن۔ بے قراری سے رونا
″	″	صدا۔ آواز
		چار سو۔ چار جانب، شمال، جنوب، مشرق، مغرب

۲	۳	کاخ ۔ محل ۔ بلند عمارت ۔
″	۴	رم ۔ رفتار
″	″	سیارہ ۔ حرکت کرنے والا ستارہ یہ سات ہیں ۔ چاند[۱] ۔ عطارد[۲] ۔ زہرہ[۳] سورج[۴] ۔ مریخ[۵] ۔ مشتری[۶] ۔ زحل[۷]
″	″	الا ۔ مگر
″	″	رفت و بود ۔ یعنی دنیا تھی ۔ اب ختم ہو گئی ۔
″	۵	ایام ۔ زمانہ ۔ یوم کی جمع یوم کے معنی دن ۔
″	۶	ایام نیست ۔ فانی زمانہ
″	″	نیمروز ۔ دوپہر ۔ یہاں کمال عروج مراد ہے ۔ شام سے مراد زوال ہے
″	۶	رواں ۔ روح ۔ جان
″	″	صوت ۔ آواز
″	۷	نوبت ۔ وقت
″	″	لایزال ۔ زائل نہ ہونے والی ۔ ہمیشہ رہنے والی ۔
″	″	گزر ۔ گزر جانا ۔

۱	۱۰	آیۂ تسخیر ۔ وَسَخَّرَ لَکُمْ الخ ۔ اللہ تعالیٰ نے تمہارے لئے مسخر کیا ۔ (جملہ کائنات کو)
″	۱۱	عَلَّمَ الْاَسْمَاءَ ۔ (نام سکھایا) سے مراد آیۂ عَلَّمَ آدَمَ الْاَسْمَاءَ کُلَّهَا ہے ۔ اللہ تعالیٰ نے فرشتوں کے مقابلہ میں آدم علیہ السلام کو علم سکھا کر نیابت کیلئے ان پر فوقیت دی تھی ۔
″	″	صہبا ۔ انگوری شراب ۔
۳	۱	اُدْعُوْنِی ۔ تم مجھ سے مانگو ۔ اَسْتَجِبْ میں تمہیں دوں گا ۔
″	۳	زیاں ۔ نقصان ۔ خرچ
	۴	متاع ۔ سامان تجارت ۔ گھر کا اسباب
″	۵	عصر ۔ زمانہ
″	۶	شورہ زار ۔ ناقص زمین ۔ بنجر زمین
″	″	سازگار ۔ موافق ۔ لائق
″	۸	بے حاصل ۔ بے فائدہ
″	۹	مے ۔ مستی
″	″	شبستان ۔ رات میں رہنے کا مقام
″	۱۱	باک ۔ خوف ۔

۳	۱۲	رواق - مکان کا برآمدہ چھجّہ
۴	۱	قدسی - فرشتہ -
〃	۲	عود - اگر - خوشبودار لکڑی
〃	〃	ہیزم - جلانے کی لکڑی
〃	۳	دود - دھواں -
〃	۴	تغافل - جان بوجھ کر غفلت کرنا
〃	۵	کور - اندھا
〃	۶	اسرار - سر کی جمع - راز
〃	۷	نخل - درخت
〃	〃	برگ - پتا -
〃	〃	بر - پھل
〃	〃	بادِ سحر - صبح کی ہوا جو نہایت خوشگوار ہوتی ہے جس سے پھول شگفتہ ہوتے ہیں
〃	۸	جذب - کشش - جذب اندرونی دلی کشش -
〃	۹	کاشانہ - وہ مکان جس کے روشندانوں میں شیشہ لگا ہوا ہو - کاش بمعنی شیشہ
〃	〃	قلب - دل
〃	〃	لاینام - نہیں سونے والا - بیدار

۴	۱۰	افکار - فکر کی جمع
〃	۱۱	سامری - قصبہ سامرہ کا ایک شخص جو بچھڑا بنا کر موسیٰ علیہ السلام کی قوم کو گمراہ کیا تھا -
〃	〃	روح القدس - جبرئیل علیہ السلام
〃	۱۲	تجلّی - نور - روشنی - نورِ خدا جو کوہ طور پر موسیٰ علیہ السلام پر ظاہر ہوا تھا
〃	〃	لگدکوب - لات مارنا - روندنا
۵	۱	مہجوری - جدائی
〃	۵	اِنیِ قَرِیبٌ - میں نزدیک ہوں
〃	۶	جہات - جہت کی جمع
〃	۸	ثریا - پروین کے چھ ستارے -
〃	۹	فروغ - روشنی
〃	〃	جاوداں - ہمیشہ - دائم
〃	〃	شرار - چنگاری -
〃	۱۰	نزاع - کشاکش
〃	۱۱	آفاق - آسمان کے کنارے - عالم
〃	۱۲	آنیم - آنی ہستم - آن بمعنی وقت لمحہ - آنی جس کی زندگی ایک لمحہ کی ہو

۰	۱	جادہ ۔ راہ راست
،،	۲	قعر ۔ گہرائی سمندر کنوئیں وغیرہ کی
،،	۴	رم ۔ دوڑ ۔ رفتار
،،	۵	ژرف ۔ گہرا ۔ عمیق
۷	۲	نخستین ۔ پہلا
،،	،،	آفرینش ۔ پیدائش
،،	۸	خرام ۔ نازک چال
،،	۹	زربفت ۔ سونے اور چاندی کے تاروں اور سوت سے بنا ہوا کپڑا
،،	،،	طناب ۔ خیمہ کی رسی
۸	۲	آبجو ۔ ندی کا پانی ندی
،،	،،	سحاب ۔ ابر
	۳	سرود ۔ گانا ۔ چہچہانا
،،	،،	طائر ۔ پرند
،،	،،	مرغزار ۔ سبزہ زار ۔ مرغ ایک قسم کا سبزہ ہے ۔
،،	۴	طیلسان ۔ اوڑھنی جس کو علماء اور مشائخین کندھے پر ڈال لیتے ہیں
،،	،،	پیکر ۔ جسم

۸	۵	اعماق ۔ گہرا ۔ عمیق کی جمع
،،	۸	الوند ۔ ہمدان کے قریب ایک بہت بلند پہاڑ ہے ۔
،،	۱۰	مضمحل ۔ سست ۔ فنا ہونے والا
۹	۱	ضمیر ۔ دل ۔
،،	۴	سیار ۔ سیر کرنے والا ۔ تیز چلنے والا
،،	۵	لوح ۔ تختی
،،	۶	شبخون ۔ رات کو پوشیدہ دھاوا کرکے دشمن کی فوج کو قتل کرنا ۔
،،	،،	لامکاں ۔ جس کا مکان نہ ہو مراد اللہ تعالیٰ
،،	۷	وکیل ۔ رہنما
،،	۸	رباط ۔ سرائے ۔ مسافرخانہ
،،	۹	پرنیاں ۔ پھولدار ریشمی کپڑا
،،	۱۰	کبود ۔ نیلا
،،	۱۱	مہمیز ۔ کیلا جو سواروں کے موزوں پر ایڑی کے قریب لگا ہوتا ہے ۔
،،	۱۲	کائنات ۔ دنیا ۔ موجودات
۱۰	۲	ملائک ۔ فرشتے ملک کی جمع

صفحہ	سطر	لفظ ۔ معنی
۱۰	۵	کوکب ۔ ستارہ
〃	۶	سیل ۔ سیلاب
۱۱	۵	محرم ۔ راز دار
〃	۶	مذاب ۔ پگھلا ہوا
〃	۱۰	چشمہ سار ۔ چشمہ ۔ سار بمعنی طرف
۱۲	۳	رقص ۔ ناچنا
〃	۶	عمّان ۔ یمن کی ایک مشہور بندرگاہ
〃	۷	ملول ۔ رنجیدہ
〃	〃	فرعون ۔ موسیٰ علیہ السلام کے زمانے میں مصر کا ایک بڑا سرکش بادشاہ تھا
〃	〃	نور جیب موسیٰ ۔ موسیٰ علیہ السلام کا معجزہ ۔ گریبان میں ہاتھ ڈالنے کے بعد وہ ہاتھ منور ہو جاتا تھا۔
〃	〃	عمران ۔ موسیٰ علیہ السلام کے والد کا نام
〃	۸	دد ۔ درندہ
〃	۹	شیر خدا ۔ حضرت علی علیہ السلام
〃	〃	رستم دستاں ۔ رستم بن دستان
۱۳	۱	سنجاب ۔ سنجاب نامی جانور کی کھال کی پوستین
〃	۱	تارشد ۔ بے نور ہو گیا ۔ تاریک ہو گیا
〃	۲	بالائے بام ۔ چھت پر
〃	۳	رومی ۔ جلال الدین رومی جن کی مثنوی مشہور ہے۔
〃	۴	طلعت ۔ چہرہ ۔ دیدار
〃	〃	شیب ۔ بڑھاپا
〃	۵	سرمدی ۔ ابدی ۔ دائمی ۔
〃	۱۱	روز الست ۔ وہ دن کہ اللہ تعالیٰ تمام ارواح سے مخاطب ہو کر فرمایا تھا الستُ بربکم (کیا میں تمہارا پروردگار نہیں ہوں) سب نے کہا تھا بلیٰ (ہاں)
〃	۱۲	شاہد ۔ گواہ
۱۴	۱	شعور ۔ جاننا
〃	۴	حی ۔ زندہ
〃	۹	عیار ۔ چاندی سونے کا پرکھنا ۔ تولنے کا کانٹا ۔
۱۵	۴	شست ۔ مچھلی شکار کرنے کا کانٹا ۔ گل ۔ حجام کا استرا

۱۵	۸	مور ۔ چیونٹی
"	"	ملخ ۔ ٹڈی
۱۶	۴	مرکب ۔ سواری
"	۵	شکست اشک ۔ آنسوؤں کا بہنا ۔ رونا
"	۸	دیر کہن ۔ دنیا
"	۹	شئون ۔ شان کی جمع ۔ شوکت حالت ۔
"	۱۲	مستنیر ۔ نور حاصل کرنے والا
۱۷	۱	جلوت ۔ ظاہر ۔ ظاہر کرنا ۔ ضد خلوت
"	۲	طلسم ۔ عجیب و غریب تماشا ۔ ڈراونی شکل جو خزانوں پر بنائی جاتی ہے
"	۳	ادیب ۔ علم سکھانے والا ۔ عالم
"	۱۰	سریع السیر ۔ تیز رفتار
"	۱۲	اعصاب ۔ عصبہ کی جمع ۔ پٹھے
۱۸	۱	کشاد ۔ فتح کیا ۔
"	۲	کلہ ۔ کھوپری ۔
"	"	نمرود ۔ ایک بادشاہ کا نام ہے جو ابراہیم علیہ السلام کے زمانے میں تھا
۱۸	۲	حرب ۔ لڑائی
"	۴	اخگر ۔ چنگاری
"	۵	برہان ۔ دلیل ۔ مبین ۔ روشن
"	۷	مرکب ۔ سواری
"	"	راکب ۔ سوار
"	۹	تاویل ۔ کسی کلام کے ظاہر معنی چھوڑ کر مناسبت کے ساتھ دوسرے معنی بیان کرنا
"	۱۰	سو ۔ جانب مراد دنیا
"	"	بے سو ۔ مقام فنائیت
"	۱۱	گور ۔ قبر
"	"	بانگ ۔ آواز
"	۱۲	نوا ۔ آواز
"	"	نغز ۔ عمدہ ۔ خوب
"	"	چغز ۔ مینڈک
۱۹	۱	پیچاک ۔ پیچ و خم
"	۵	دید ۔ بینائی ۔ دیکھنا
۲۰	۲	نمو ۔ بالیدگی ۔ بڑھنا
"	۴	محمل ۔ کجاوا ۔ ہودج
"	"	برتن متن ۔ جسم ہی کی آرائش ہت کر

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
۲۰	۶	سپہر۔ آسمان
"	۷	خوگر دن۔ عادی ہونا
"	۹	فوق۔ اوپر
"	۱۰	انباز۔ شریک۔ ساتھی
۲۱	۳	سیماب۔ پارہ
"	۴	غرق۔ ڈوبا ہوا
"	۵	طلعت۔ رخ۔ دیدار
"	۷	لاجورد۔ ایک نیلے رنگ کا پتھر ہوتا ہے
"	۸	رمے۔ دوڑ۔ پرواز
"	"	دمے۔ سانس۔ بات۔ نفَس
"	۱۰	قاہر۔ زور آور۔ غالب
۲۲	۱	ناطق۔ گویا
"	"	صامت۔ خاموش
"	"	نخچیر۔ شکار کیا ہوا جانور۔
"	۵	نشور۔ قیامت کے دن سب کا قبروں سے اٹھنا
"	۶	بند۔ قید
"	۷	اُم۔ ماں۔ اصل
"	۹	لی مع اللہ۔ پوری حدیث اس

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
		طرح ہے۔ لِي مَعَ اللهِ وَقْتٌ لَا يَسَعُنِي فِيهِ مَلَكٌ مُقَرَّبٌ وَلَا نَبِيٌّ مُرْسَلٌ۔ ترجمہ: میرا اللہ کے ساتھ ایک ایسا وقت گذرتا ہے جس میں نہ کوئی مقرب فرشتہ میرے پاس آسکتا ہے اور نہ رسول۔ یعنی میں فنا فی اللہ ہو جاتا ہوں مجھے دنیا و مافیہا کی خبر نہیں ہوتی۔
۲۳	۳	عالم بے ہائے و ہو۔ عالم فنائیت
"	"	کائنات رنگ و بو۔ دنیا
"	۶	سبک۔ ہلکا۔ کم وزن
"	۷	پردگی۔ وہ چیز جو پردے میں ہو
"	"	حجاب۔ پردہ
۲۴	۱	زہرہ۔ مشتری۔ ستاروں کے نام ہیں
"	۴	کلیات۔ کُل کی جمع۔ تمام۔ جن کے مفہوم میں بہت سے افراد شامل ہوں
"	۶	ابد۔ ہمیشگی۔ جس کی انتہا نہ ہو۔
"	"	ازل۔ ہمیشگی۔ جس کی ابتدا نہ ہو۔
"	۷	غزلسرا۔ مطرب۔ گویا

۲۴	۷	غزلسرائی۔ مطربی۔ گانا
〃	۸	رند۔ وہ منکر جو شرعی باتوں کا عقل سے انکار کرے۔
〃	۹	محتسب۔ وہ حاکم جو خلاف شرع کاموں کی ممانعت کرے۔
〃	〃	بادہ۔ شراب
〃	〃	سبو۔ ٹھلیا۔ گھڑا
〃	۱۱	یم۔ دریا
〃	〃	معرکہ۔ میدان جنگ۔ لڑائی
۲۵	۱	خس۔ کوڑا۔ گھاس
〃	۲	فال و فر۔ شان وشوکت
〃	۱	دبدبہ۔ ڈھول کی آواز۔ مجازاً عظمت وشان
〃	〃	قلندر۔ وہ فقیر جو پابند شرع نہ ہو
〃	〃	طنطنہ۔ ڈھول میں دو آوازیں ہوتی ہیں ایک بم دوسری زیر بم کو دبدبہ اور زیر کو طنطنہ کہتے ہیں۔ مجازاً کروفر
〃	〃	کلیم۔ لقب موسیٰ علیہ السلام

۲۵	۶	آشتی۔ دوستی۔ صلح
〃	۹	سد۔ دیوار۔ بند۔ سد سکندری دیوار چین جس کو سکندر نے مردم خواروں سے محفوظ رہنے کے لئے بنوائی تھی۔
۲۹	۱	فلک قمر۔ آسمان اول
۳۰	۱	لب جو۔ نہر کا کنارہ
〃	۳	مُقام۔ اقامت۔ ٹھہرنا
〃	۶	پے سپر۔ پامال۔ سفر کرنا
۳۱	۲	جبل۔ پہاڑ
〃	۳	طائر۔ پرند
〃	۷	دودمان۔ خاندان۔
〃	〃	انقلاب۔ زمانے کا الٹ پلٹ
〃	۹	ازکف دادن۔ دیدینا۔ چھوڑ دینا
۳۲	۷	عمیق۔ گہرا
۳۳	۲	دیوسار۔ دیو کے مانند
〃	۳	مشام۔ خواب گاہ۔ نیند
〃	۴	تقبیل۔ چومنا۔ بوسہ دینا
〃	۷	نژاد۔ نسل۔

۳۳	۷	سواد۔ سیاہی۔ آنکھ کی سیاہی
〃	۸	مار سفید۔ رداء
〃	۱۰	فام۔ رنگ
۳۴	۲	فطرت سیارہ۔ چالاک فطرت
〃	۴	طاق۔ کمان دار عمارت۔ محراب
〃	〃	صداق۔ رونمائی
〃	۷	کبریا۔ بزرگی۔ عظمت
〃	۸	نال۔ بانسری
۳۵	۵	سنگ فسن۔ سان۔ جس پر چاقو تلوار وغیرہ تیز کرتے ہیں۔
〃	۶	چشم باز کردن۔ آنکھ کھولنا۔ دیکھنا۔
〃	〃	خویش را بے پردہ دیدن۔ اپنے آپ کو پہچاننا
〃	۷	برات۔ حصہ۔ بخرہ
〃	〃	صلوت۔ رحمت۔ بخشش
۳۶	۷	زہرہ۔ ایک حسین عورت جس پر ہاروت اور ماروت فرشتے عاشق ہو گئے
۳۶	۷	چاہ بابل۔ شہر بابل جو عراق میں دریائے فرات کے کنارے آباد تھا اس کا کنواں جس میں ہاروت کو ماروت کے قتل کرنے کی وجہ لٹکایا گیا ہے۔
〃	۸	خاور۔ مشرق
〃	〃	بر۔ جسم
〃	۱۰	رستخیز۔ قیامت
۳۷	۱	رخت بستن۔ سامان سفر باندھنا
〃	〃	آذر۔ ابراہیم علیہ السلام کے والد کا نام جو بہترین بت تراشا کرتا تھا
〃	〃	خودگر۔ خود کو بنانے والا۔ خود کو آراستہ کرنے والا۔
〃	۴	ملت۔ قوم۔ گروہ
〃	۵	دم در کشید۔ خاموش ہو گیا
〃	〃	لا الہ۔ کوئی قابل عبادت نہیں۔ (فوراً الا اللہ کہہ دیں)
〃	〃	رمز۔ اشارہ۔ پوشیدہ بات
۳۸	۱	شتا۔ نوتا۔ اعداد پر زیادہ کرتے ہیں
۳۹	۱۲	پلنگ۔ چیتے سے بڑا ایک درندہ ہے

۴	۲	صنم ۔ بت مجازاً معشوق
	۳	حرم ۔ خانہ کعبہ کی چار دیواری
	۵	ناصواب ۔ نادرست ۔ خطا
	۹	تیرہ بخت ۔ بدبخت
۴	۵	برقِ تجلی ۔ برقِ خموش ۔ تجلّی
″	۸	سروش ۔ فرشتہ ۔ جبرئیل علیہ السلام
	۹	در گفتگو بستن ۔ خاموش ہونا۔
	۱۰	نیرنگ ۔ طلسم ۔ جادو
	″	شہود ۔ ظہور
۴	۱	کوکب ۔ ستارہ
	۲	کہ ۔ کہ کوہ ۔ ٹیلہ
	۴	فانوسِ خیال ۔ وہ فانوس جس کے اندر شمع جلاتے ہیں اور اس کے اطراف تصاویر چسپاں کرتے ہیں ۔ اس کے گھومنے سے عجیب لطف حاصل ہوتا ہے۔
	۴	ذو فنون ۔ وہ شخص جو کئی فن اور علم جانتا ہو۔
	۱۲	زخمہ ۔ مضراب ۔ ستار بجانے کی

		انگوٹھی۔
۴۲	۱۲	ساز ۔ ستار ۔ باجہ
۴۳	۴	زورق ۔ چھوٹی کشتی
″	″	سراب ۔ وہ ریت جو مسافر کو دھوپ میں دور سے بہتے ہوئے پانی کی طرح دکھائی دے۔
″	۶	رازی ۔ امام فخرالدین رازی۔ بہت بڑے عالم اور بزرگ تھے مفسر تفسیر ~~بیضاوی~~ رازی
″	۷	امم ۔ اُمت کی جمع ۔ گروہ
″	۸	کشت ۔ کھیت
″	″	خیاباں ۔ چمن ۔ کیاری
۴۴	۶	رباب ۔ ایک باجہ کا نام
″	۹	سلسبیل ۔ بہشت میں ایک چشمہ ہے
۴۵	۱	ہُو ۔ وہ
″	۷	خنیاگر ۔ گوّیا (گانے والا)
″	″	آذری ۔ بت تراشی ۔ منسوب بہ آذر بت تراش والد حضرت ابراہیم
″	۸	چہچہہ ۔ چڑیوں کا چہچہانا۔

۴۵	۸	مُردہ ۔ مردہ			مرغ زار ۔ نالاں پرند۔
〃	۹	مقام ۔ ثواب	۵۱	۵	زرتشت ۔ حکیم فیثا غورث کا شاگرد
〃	۱۱	انبارِ گِل ۔ مٹی کا ڈھیر			آتش پرستوں کا پیشوا۔
۴۶	۳	عصر ۔ زمانہ		۶	اہرمن ۔ مجوسی نیکی کے خدا کو
〃	۹	احرار ۔ حر کی جمع ۔ آزاد ۔ شریف			یزدان اور برائی کے خدا کو اہرمن
〃	〃	ضربت ۔ مار			کہتے تھے مراد دیو شیطان
〃	〃	کرار ۔ حضرت علیؓ مراد ہیں ۔ آپ	〃	۸	فرودیں ۔ بہار کے مہینے کا نام
		دشمن کی فوج پر بار بار حملہ فرماتے	〃	〃	دے ۔ سرما کے ایک مہینے کا نام
		تھے۔	〃	۹	زبوں ۔ بدتر ۔ عاجز
〃	۱۰	مرم ۔ مت بھاگ ۔ دور مت ہو	۵۲	۱	سینا ۔ طور سینا ۔ شام کے ایک پہاڑ
۴۷	۶	طواف ۔ کسی چیز کے گرد گھومنا			کا نام جس پر موسیٰ علیہ السلام کو
〃	۷	بصیر ۔ بینا			تجلی دکھائی دی تھی ۔
۴۸	۲	رقاصہ ۔ ناچنے والی	〃	۲	ید بیضا ۔ روشن ہاتھ ۔ موسیٰ علیہ
〃	〃	عشوہ ۔ ناز ۔ فریب			السلام کا مشہور معجزہ۔
〃	۵	حورِ جناں ۔ جنت کی حور	〃	۳	تکیہ ۔ اعتماد۔
۴۹	۱	بادیہ ۔ جنگل	〃	〃	میثاق ۔ وعدہ ۔ روز میثاق روز
〃	۳	کاویدن ۔ کھودنا			ازل جس میں تمام ارواح نے خدا
〃	۶	رستن ۔ چھوٹنا ۔ رہا ہونا			کی ربوبیت کا اقرار کیا تھا
۵۰	۱۱	مرغزار ۔ سبزہ زار۔			یزداں ۔ مجوسیوں کے پاس نیکی

		کا خدا اب خدا کے لئے مستعمل ہے
۵۲	۴	ارہ ۔ حضرت یحییٰ علیہ السلام کو کفار آرے سے چیر کر شہید کرتے تھے سانپنے ڈالدیا
〃	〃	کرم ۔ کیڑا ۔ حضرت ایوب علیہ السلام کے جسم میں کیڑے پڑگئے تھے پھر بھی وہ زبان سے اللہ کا شکر ادا فرماتے تھے
〃	〃	صلیب ۔ عیسیٰ علیہ السلام کو سولی پر چڑھایا گیا تھا۔
〃	۶	خیل ۔ گروہ
۵۳	۸	ضرب ۔ مارنا
〃	۱۱	چوب ۔ لکڑی
〃	〃	رسن ۔ رسی
۵۴	۲	مرحبا ۔ شاباش۔
〃	۳	انجمن ۔ مجلس ۔ محفل
〃	۷	دیر ۔ بت خانہ ۔ مندر
〃	〃	کنشت ۔ یہودیوں اور عیسائیوں کا عبادت خانہ
〃	۸	جلوت ۔ ظاہر کرنا ۔ خلوت کا ضد
۵۵	۲	طالسطائی روس کا مشہور مصلح حکیم

۵۵	۴	قیر ۔ ڈامبر
〃	۵	کہکشاں ۔ باریک باریک ستاروں کی لمبی لڑی جو آخر موسم برسات میں دکھائی دیتی ہے
۵۶	۴	فسوں ۔ منتر ۔ جادو
〃	۵	یخ ۔ برف کے باریک باریک ریزے جو جنگل یا پہاڑوں پر گرتے ہیں۔
〃	۸	پور ۔ بیٹا
〃	۱۰	پرستار ۔ غلام ۔ خدمتگار
۵۷	۴	کین ۔ دشمنی
〃	۶	چنگیز ۔ ترکستان کا ایک کافر اور ظالم بادشاہ
〃	۷	سنگین ۔ وزنی
〃	۸	دخمہ ۔ آتش پرستوں کے مردوں کا تہ خانہ۔
〃	۹	ناسوت ۔ جسم
〃	〃	لاہوت ۔ روح
۵۸	۶	بساط ۔ فرش
〃	〃	آبا ۔ اب کی جمع ۔ باپ

۵۸	۷	لات ومنات۔ خانہ کعبہ میں	۶۰	۵	پوزش۔ عذر۔ معذرت
		دو بڑے بت تھے۔	〃	〃	نحلش۔ مذہب
۵۹	۴	قاطع۔ کاٹنے والا	〃	۶	نخیل۔ کھجور کا درخت۔
〃	۶	کلفت۔ موٹا۔ بدصورت			اِنَّھُمْ اعجاز نخل خاویہ
〃	۷	مواخات۔ کسی کو بھائی بنانا۔			وہ خالی درختوں کی پیڑیں ہیں۔
		بھائی چارہ۔	〃	۹	وثاق۔ مکان۔
〃	〃	اعجمی۔ نادان آدمی۔ ایرانی۔	۶۳	۵	تتق۔ بڑا پردہ
		گونگا۔	〃	۱۰	بالیدہ۔ نشوونما پایا ہوا۔
〃	〃	یزدگی۔ قبیلہ ایرانی	〃	〃	دستبرد۔ مال لوٹ لینا۔ غلبہ
〃	۹	عترت۔ اولاد۔ عزیز			دلیری۔
〃	۱۰	سحبان بن وائل۔ عرب کا ایک	۶۴	۸	ارجمند۔ صاحب مرتبہ
		مشہور فصیح وبلیغ	〃	۹	فضیل۔ بوسعید بسطامی۔ جنید بغدادی
۶۰	۴	سنگ اسود۔ سنگ سیاہ جس			بایزید بسطامی مشہور اولیائے کرام ہیں
		پر ابراہیم علیہ السلام چڑھکر خانہ	۶۵	۳	سفال۔ ٹھیکری
		کعبہ کی دیواریں بناتے تھے اب	〃	۱۲	ام الکتاب۔ قرآن مجید۔ سورہ فاتحہ
		خانہ کعبہ کے ایک کونے میں ہے	۶۶	۵	زندہ رود۔ اصفہان کی ایک
〃	۵	ہبل۔ ایک بت کا نام جو زمانہ			بڑی ندی۔
		جاہلیت میں خانہ کعبہ میں رکھا	۶۷	۲	شست۔ گل۔ مچھلی پکڑنے کا
		ہوا تھا۔			کانٹا۔

۶۷	۶	لُرد ۔ جنگلی آدمی ۔ نادان
"	۸	کلوخ ۔ ڈھیلا
"	۱۱	حیف ۔ افسوس
۶۸	۴	حُر ۔ آزاد ۔ شریف
"	۶	موش ۔ چوہا
۶۹	۵	مضمر ۔ پوشیدہ
"	۷	اشتراک ۔ شرکت
"	۸	اساس ۔ بنیاد
۷۰	۷	شکیب ۔ صبر
"	۸	زجاج ۔ شیشہ ۔ کانچ
۷۱	۸	بسمل ۔ زخمی ۔ گھائل ۔ زخمی ہو کر تڑپتا ہوا ۔
"	"	نخچیر ۔ شکار کیا ہوا جانور
"	۹	تاک ۔ انگور کی بیل
۷۲	۳	تجدد ۔ نیا کام کرنا
"	"	زدودن ۔ صیقل کرنا
"	۸	تقویم ۔ نجومیوں کی جنتری ۔ زائچہ
"	۹	اعصار ۔ عصر کی جمع ۔ زمانہ
"	"	دہور ۔ دہر کی جمع ۔ زمانہ
۷۲	۱۱	آنات ۔ آن کی جمع ۔ وقت ۔ لمحہ
۷۳	۵	زورق ۔ چھوٹی کشتی
"	"	ناخدا ۔ ملاح ۔ اصل میں ناؤ خدا تھا
"	۸	قم ۔ اٹھ
"	۱۰	عبید ۔ غلام
۷۴	۱	واردات ۔ وہ کیفیات و حالات جو آدمی پر طاری ہو ۔
"	"	برگ و بار ۔ ساز و سامان
"	۷	ہر کجا ۔ ہر جگہ
"	۸	ارحام ۔ رحم کی جمع ۔ زہدان ۔ بچہ دان
"	"	سام ۔ رستم کے دادا کا نام
"	"	حام ۔ نوح علیہ السلام کے فرزند جن سے حبشی پیدا ہوئے ۔
	۹	مدار ۔ گھومنے کی جگہ
"	۱۰	انی جاعلٌ فی الارض خلیفة (قرآنی آیۃ) میں زمین پر اپنا ایک نائب بنانے والا ہوں ۔
۷۵	۱	مداد ۔ سیاہی

٢	خردہ خردہ۔ تھوڑا تھوڑا	٧٧	١٠	آفاق۔ آسمان کے کنارے۔ دنیا
"	ثغور۔ ثغر کی جمع۔ سرحد	"	١٢	خاتم۔ انگوٹھی
١١	نار۔ گرمی۔ آگ	٧٨	٥	بہبود۔ بھلائی
"	لوح۔ تختی	"	٧	مصاف۔ جمع مصف کی صف باندھنے کی جگہ مراد جنگ و میدان جنگ۔
١	ممکنات۔ حاصل ہونیوالے پیدا ہونے والے۔			
٢	صورت بستن۔ وجود میں آنا	"	٨	ناہی۔ منع کرنیوالا
٣	ارج۔ مرتبہ	"	"	آمر۔ حکم کرنے والا
٥	قدسیت۔ پاکی	"	١٠	ماسوا۔ جو کچھ کہ خدا کے سوا ہو
٨	رقیب۔ نگہبان۔ ایک معشوق کے دو عاشق	٧٩	١	جرہ۔ دلیر۔ تیز پرند
		"	"	صعوہ۔ ممولا
١	عقیم۔ بانجھ	"	٢	دستور۔ قانون۔ قاعدہ
٣	شوق۔ عشق	"	٤	دوک۔ چرخے کا تکلہ
٨	لن ترانی (تم مجھے نہیں دیکھ سکتے) موسیٰ علیہ السلام نے خدا کو دیکھنے کی آرزو ظاہر کی تو اللہ تعالیٰ فرمایا لن... الخ	"	٥	جمہور۔ جماعت۔ گروہ
		"	"	صور۔ وہ چیز جس کو اسرافیل علیہ السلام قیامت کے دن پھونکیں گے جس سے تمام مردے قبروں سے نکل آئیں گے
٨	دقیق۔ باریک			
"	عمیق۔ گہرا	"	٦	حقہ باز۔ بازیگر۔ مکار۔ عیار

٧٩	٦	اُمم۔ امت کی جمع۔ گروہ۔ قوم
〃	٧	شاطر۔ چالاک۔ گرہ کٹ۔ چور۔ بہادر
〃	٨	متاع۔ سامان فروخت
〃	٩	بارِ دوش۔ کندھے کا بوجھ۔ تکلیف دینے والا۔
〃	١٠	ثمر۔ پھل
〃	〃	شجر۔ درخت
〃	١١	زخمہ۔ مضراب۔ ستار بجاتے وقت انگلی میں پہننے کا چھلہ۔
٨٠	٣	ارض۔ زمین
〃	٤	حرب۔ لڑائی۔ ضرب۔ مار
〃	٥	عروس۔ دلہن۔
〃	〃	فسون گر۔ جادوگر۔ حیلہ باز
〃	٧	حجر۔ پتھر
〃	٨	اختلاط۔ ملنا
〃	〃	ثابت۔ وہ ستارہ جو حرکت نہ کرے
〃	〃	سیار۔ وہ ستارہ جو حرکت کرے
〃	١٠	وہ۔ کلمہ ناراضی

٨٠	١٠	گور۔ عیش و آرام۔ قبر۔ جنگلی گدھا
〃	١٢	طائف۔ طواف کرنے والا۔
٨١	١	باطن الارض۔ زمین کی اندرونی چیزیں۔
〃	٣	کاخ۔ محل
〃	٥	تیشہ۔ کدال
〃	١١	جوع۔ بھوک
〃	〃	فقر۔ مفلسی
〃	〃	رہبان۔ خدا سے ڈرنے والا۔ عیسائیوں اور یہودیوں کا عابد
٨٢	٣	صوت۔ آواز
〃	٤	اوج۔ بلندی
〃	١٠	غازہ۔ اُبٹنہ۔ منہ پر ملنے والا پوڈر
〃	〃	فروردیں۔ بہار۔ بہار کا مہینہ
〃	〃	برگ ریز۔ پتے گرانے والا۔ خزاں۔
〃	١١	راغ۔ سبزہ زار
٨٣	١	یلغار۔ دشمن کی فوج پر اچانک دھاوا کرنا۔

٨٣	٢	واژوں ۔ الٹا
"	٤	اعماق ۔ عمیق کی جمع ۔ گہرا
"	٧	طاغوت ۔ ایک بت کا نام ہے شیطان
٨٤	٧	شگرف ۔ عجیب
"	"	روح الامین ۔ جبرئیل علیہ السلام
"	١٠	کم نگاہ ۔ دوربین کا ضد
"	"	کور ذوق ۔ ذوق کا اندھا۔ جس کو ذوق ہی نہ ہو۔
"	"	ہرزہ گرد ۔ بیہودہ مارے مارے پھرنے والا
٨٥	٢	فی سبیل اللہ ۔ اللہ کے راستہ میں
"	٦	سرنگوں ۔ عاجز ۔ ذلیل
"	٧	بیضا ۔ روشن
"	"	غزال ۔ ہرن
"	٨	مستنیر ۔ نور حاصل کرنیوالا
"	١٢	کُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِیْ شَانٍ ۔ ہر روز وہ ایک دوسری حالت میں ہوتا ہے۔
٨٦	٦	بکر ۔ بے مثل جس کا مثل پہلے نہ ہوا ہو۔
"	١١	نوی ۔ تازہ ۔ نئے
		الاسلام جاء غریباً ۔ اسلام غریب آیا ہے۔
٨٧	٦	ایاغ ۔ پیالہ
"	"	دُرد ۔ تلچھٹ
"	٧	قیصر ۔ روم کے بادشاہ کا لقب
"	"	کسریٰ ۔ نوشیروان اور فارس کے بادشاہوں کا لقب
"	١١	پرداختی ۔ تو نے خالی کیا
٨٨	٨	خداوندان ۔ خداوندان باطل
"	"	لا سے لا الہ کا لا ہے اور الا سے اِلَّا اللہ
٨٩	٢	ترک ۔ چھوڑ دینا
"	٥	ضیغم ۔ شیر
"	١٢	لن تنالوا الخ تم نیکی نہیں پا سکو گے یہاں تک کہ تم خرچ کرو۔
٩٠	١	ربا ۔ سود۔

٩٠	٢	چنگ - پنجہ
〃	٣	ہالک - ہلاک کرنیوالا
〃	٥	رایت - جھنڈا
〃	〃	قریہ - گاؤں
〃	٦	مائدہ - دسترخوان
〃	٧	دودہ - خاندان
〃	〃	کنفس واحدہ - مثل ایک جان کے
〃	٨	کاہن - فال گو - نجومی
〃	〃	پاپا - روم کا بہت بڑا راہب
٩١	٥	بم و زیر - موٹی اور باریک آواز
٩٢	٧	فتراک - شکار بند
〃	١٠	ناقہ - اونٹنی
٩٣	١	موسیٰ کلیم اللہ کیلئے دریائے نیل میں راستہ بنگیا تھا وہ پار ہوگئے فرعون کا لشکر جب اس راستہ پر آیا غرق ہوگیا۔
〃	٦	عقیم - بانجھ
〃	١١	نقل - نمکین چیزیں کباب وغیرہ
〃	〃	ندیم - ہمنشیں - محفل شراب کا ساتھی
٩٧	٢	حجاب - پردہ
〃	٥	عروق - عرق کی جمع - رگ - ریشہ
〃	٩	ذبیح اللہ سے مراد حضرت اسمٰعیل علیہ السلام ہیں۔
٩٨	٣	مخلب - پنجہ
〃	٤	مازاغ البصر - آنکھوں نے کجی نہیں کی - معراج میں آنحضرت صلی اللہ علیہ وسلم نے اللہ تعالیٰ کو اچھی طرح دیکھ لیا۔
〃	٨	رزم - لڑائی
〃	١٠	برنا - جوان
〃	١١	وثاق - بند - قید - مکان
٩٩	١	الحذر - خوف - اندیشہ
〃	〃	خنک - ٹھنڈا - اچھا
〃	〃	اثر - نشان
〃	٣	جادہ - پگڈنڈی
〃	٥	شاطر - شطرنج باز - چالاک
〃	〃	سواد - اطراف شہر
〃	٧	میغ - ابر سیاہ

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
۹۹	۷	ماغ - ابر - کہر
"	۹	یعل مردوخ وغیرہ بتوں کے نام ہیں
۱۰۰	۲	سحاب - ابر
"	۳	قلزم - مکہ اور مصر کے درمیان ایک شہر کا نام اس کے کنارے جو سمندر ہے اس کو بھی بحر قلزم کہتے ہیں۔
"	۵	دریائے قیر - گہرا سمندر جس کا پانی سیاہ دکھائی دے بحر اسود
۱۰۱	۵	الہ الوصل - ملانے والا خدا
"	"	رب الفراق - جدائی ڈالنے والا خدا۔
"	۹	مردوخ - ایک بت کا نام ہے
۱۰۲	۱	یعل " "
"	۴	نیلی تتق - نیلا پردہ - آسمان
۱۰۳	۴	پف زدن - پھونکنا
۱۰۴	۳	سطوت - دبدبہ
"	۶	ہلہ - کیوں نہیں
"	۷	ناقہ - اونٹنی

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
۱۰۴	۷	راحلہ - سواری کا جانور
۱۰۵	۲	زیر و زبر کردن - درہم برہم کرنا
"	۴	جبال - جبل کی جمع پہاڑ
"	۶	لم یزل - ہمیشہ
"	۱۱	جبّار - سرکش
"	۱۲	پا در پے نہادن - اتباع کرنا
۱۰۶	۴	قعر - سمندر کی گہرائی
"	۱۱	ید بیضا - موسی علیہ السلام کا ہاتھ جو گریبان میں لیجانے کے بعد منور ہو جاتا تھا۔
۱۰۷	۷	شقاق - دشمنی کرنا
۱۰۸	۴	باج - محصول ٹکس لگان
"	"	زجاج - شیشہ
"	۵	سلاسل - سلسلہ کی جمع - لوہے کی زنجیر -
"	۶	خرطوم - سونڈ
"	"	ذوالخرطوم - نتیجہ
۱۰۹	۴	سودان - سوڈان حبش کا ایک شہر
"	۷	سنگ - سخت دل۔

١١٠	١	نیاگان ۔ نیا کی جمع ۔ دادا نانا ،
		ناموس ۔ قدر و عظمت
″	٧	خالد سے مراد سیف اللہ ہیں
″	٨	یم ۔ دریا
″	١١	ساربان شتربان
″	″	حُدیٰ ۔ وہ گیت جو شتربان اونٹ کو ہانکتے وقت گاتے ہیں ۔ اونٹ اس سے مست ہو کر تیز چلتا ہے ۔
١١١	١	نفیر ۔ کرنا ۔ بانسری ۔ فریاد ۔ نفرت کرنے والا ۔
″	٣	نخیل ۔ کھجور کا درخت
″	٤	تل ۔ ٹیلہ
″	٧	تیہو ۔ لوا ۔ ایک مشہور پرند
″	″	غمام ۔ ابر
١١٥	٤	رخت بردن ۔ سفر کرنا
″	٤	نوع ۔ قسم
١١٦	٤	دیار ۔ دار کی جمع گھر ۔ ملک ۔ شہر
″	″	کاخ ۔ محل
″	″	دوتا ۔ تا عدد کے لئے لاتے ہیں ۔

١١٧	٩	ریش مانند برف ۔ سفید داڑھی
″	١٠	کسوت ۔ لباس
″	″	دیرسال ۔ بوڑھا
″	″	مرو ۔ ترکستان کا ایک شہر
١١٨	٣	مقام تحت و فوق ۔ دنیا
″	٤	ثابت ۔ وہ ستارہ جو حرکت نہ کرے
″	″	سیارہ ۔ حرکت کرنیوالا ستارہ
″	٥	نطق ۔ بات کرنا ۔ گویائی
″	″	ادراک ۔ عقل ۔ پانا
″		دری ۔ فارسی زبان کی سات قسموں میں سے ایک قسم ہے ۔
″	١١	ملک نیل ۔ ملک مصر
″	١١	رود گنگ ۔ دریائے گنگا مراد ہندوستان
″	١٢	ژاپون ۔ جاپان
″	″	ثلاث ۔ دہات
١١٩	٥	سرخوش ۔ جو شخص شراب کے نشہ میں خوشحال ہو ۔ نشہ کے چار درجے ہیں سرخوش ۔ تر دماغ ۔ بدمست خراب ۔

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
۱۱۹	۵	تاک۔ انگور کی بیل
"	۱۰	ابوالآبا۔ اجداد کا باپ
۱۲۰	۱	آمر۔ حکم کرنے والا
"	۸	فسوں پرداز۔ افسوں گر۔ جادوگر۔
۱۲۱	۴	اکتساب۔ پیدا کرنا
"	۸	ماشین۔ انجن۔ ریل
"	۹	نہاب۔ لوٹنا
۱۲۲	۱	قشون۔ لشکر۔ فوج
۱۲۳	۵	مضمر۔ پوشیدہ
"	۷	قلزم۔ سمندر
۱۲۵	۱	راغ۔ جنگل۔ سبزہ زار
		لَاتُفْسِدُوا۔ زمین پر فتنہ و فساد برپا نہ کرو۔ اس کی اصلاح کے بعد
"	۴	ابلیس۔ شیطان۔ فریب دینے والا۔ بد
۱۲۶	۱	پشمیر۔ دھڑی
"	۶	ناردن۔ جنگلی انار جو بہت خوش اندام ہوتا ہے۔

صفحہ	سطر	لفظ و معنی
۱۲۶	۱۰	صعوہ۔ ممولا
۱۲۷	۱	ریلو ورنگ۔ مکروفریب
"	۷	نبیتہ۔ نبی کا مونث
"	"	تذکیر۔ مرد بنانا۔ یاد دلانا نصیحت کرنا۔
"	۱۰	نخچیر۔ شکار کیا ہوا جانور
۱۲۸	۳	ہمیر۔ ساتھی
"	۵	امومت۔ ماں بننا
"	۸	اعجاز۔ عاجز کرنا۔ خلاف عادت کسی بات کا وقوع میں آنا
"	"	جنین۔ وہ بچہ جو ماں کے پیٹ میں ہو۔
"	۹	بنین۔ بیٹے۔ لڑکے
"	"	بنات۔ بیٹیاں۔ لڑکیاں
"	۱۲	شب ارحام۔ رحم کی تاریکی
۱۲۹	۳	مضراب۔ زخمہ۔ تار بجانے کا چھلہ۔
"	۴	نیساں۔ رومی ساتواں مہینہ۔

		اس ماہ میں جو بارش ہو اسکو بھی			معاوضہ میں۔
		نیسیاں کہتے ہیں۔ اس بارش کے	١٣٥	١١	فسوں۔ افسوں۔ منتر۔ جادو
		قطروں سے سیپی میں موتی پیدا	١٣٦	٢	زورق۔ چھوٹی کشتی
		ہوتے ہیں۔	〃	٥	غوغا۔ شوروغل۔ آدمیوں کی بڑی
١٢٩	٥	حر۔ شریف۔ آزاد			جماعت۔ ٹڈی دل۔ فریاد
〃	〃	کنیز۔ لونڈی	〃	٧	رطل۔ آدھ سیر۔ شراب کا پیالہ
〃	〃	متن۔ مائل مت ہو۔			شراب کا پیالہ جس میں آدھ سیر
١٣٣	١	جلیلہ۔ بزرگ			شراب سما سکے۔
〃	〃	حلاج۔ ضیاگر۔ اس سے مراد	〃	٨	شحنہ۔ کوتوال
		منصور ہیں۔	〃	〃	ارمغاں۔ تحفہ۔ انوکھی چیز
〃	٥	قفیز۔ تالاب	〃	٩	سبد۔ ٹوکری
١٣٤	٨	برودت۔ سردی	١٣٧	٩	یم۔ دریا
〃	٩	کوکب۔ بڑا روشن ستارہ	〃	١٠	قماش۔ کپڑے
〃	١٢	بر۔ بدن	〃	١١	نخ۔ دھاگا
١٣٥	١	الست۔ ازل جبکہ اللہ تعالیٰ	〃	〃	تار۔ تانا
		نے اَلَستُ بِرَبِّکُم فرمایا تھا	〃	〃	پو۔ مخفف پود۔ بانا
〃	٣	صہبا۔ شراب	١٣٨	٤	سر بیروں زدن۔ ظاہر ہونا
〃	٨	درخور۔ لائق۔ سزاوار	١٣٩	٥	شق۔ چیرنا۔ شگاف ہونا
〃	١٠	بملک جم۔ جمشید کی سلطنت کے	〃	〃	نشور۔ قبروں سے اٹھنا۔ زندہ ہونا

۱۳۹	۶	بیم و رجا۔ خوف اور امید
〃	۷	غرق۔ ڈوبنا
〃	۱۰	جسور۔ جسر کی جمع۔ مرد دلیر
۱۴۰	۱	ناوک۔ تیر
〃	۷	آنی۔ آن سے۔ وقت۔ لمحہ
۱۴۱	۲	نیرو۔ قدرت۔ طاقت۔ زور
〃	۳	جبر۔ کسی کی حالت کا اچھا کرنا۔ کسی پر سختی کرنا۔ ٹوٹے پر پٹی باندھنا۔
۱۴۲	۱۰	ہیجا۔ لڑائی۔ جنگ
۱۴۵	۷	رنگ۔ رنج وغم۔ قوت۔ جان نفع۔ خوشی۔ تندرستی۔
〃	۹	ارژنگ۔ چین کا مشہور نقاش مانی چین کے مشہور نقاش کا نگار خانہ
۱۴۸	حاشیہ	پیدا کیا پھر اندازہ لگایا اس کے بعد راہ راست بتایا۔
۱۴۹	۹	جبین۔ پیشانی
۱۵۰	۴	منتظر۔ جس کا انتظار کیا جائے۔
〃	حاشیہ	جو وقت تو نے تیر مارا۔ تو تو نے نہیں مارا
۱۵۴	۷	سُکر۔ نشہ۔ مستی

۱۵۵	۴	دُرد۔ تلچھٹ
〃	۵	ایاق۔ شراب کا پیالہ
۱۵۷	۱۱	رزم۔ لڑائی
۱۵۸	۷	تاسیس۔ بنیاد رکھنا۔ مضبوط کرنا۔
〃	۸	ارغنوں۔ ارگن۔ ایک مشہور باجا
۱۵۹	۳	واکردن۔ کھولنا
〃	۷	کیش۔ ترکش
	۱۰	البغض الخ۔ طلاق میرے پاس سب سے بری چیز ہے۔
۱۶۰	۸	ابا۔ انکار
〃	۱۲	والا۔ بلند
۱۶۱	۳	لعبت۔ کھلونا۔ گڑیا
〃	۱۰	نیرزم۔ لائق نہیں ہوں
۱۶۵	۸	تندر۔ بادل کی گرج
〃	۹	دُرّہ۔ چمڑے کا کوڑا۔ تسمہ
۱۶۶	۱	مطرود۔ راندہ
〃	〃	مردود۔ نکالا ہوا۔ ذلیل
〃	۲	احراق۔ جلانا
〃	〃	نُفور۔ بھاگنا۔ نفرت کرنا۔ نفور، نفرت

		کرنے والا
۱۶۶	۳	طاغوت - بت - لات وعزی
۱۶۷	۴	کفچہ - سانپ کا پھن
"	۵	نہنگ - مگرمچھ
۱۶۸	۴	سبک - کم وزن
"	"	سحاب - ابر
"	۹	ناموس - عزت - احترام - سیاست
۱۶۹	۵	نژند - غمگین - ذلیل
"	۱۰	ورد - وظیفہ
"	"	یَا لَیْتَ قَوْمِیْ یَعْلَمُوْنَ - کاش میری قوم جان لیتی -
۱۷۰	۲	عنبری - بڑی مکھی
"	۸	لئیم - بخیل - نالائق
۱۷۱	۳	کرب - بےچینی - غمگینی
"	۴	شرر - چنگاری
"	۸	ہدم - ڈھا دینا - بربادی
۱۷۲	۳	ابیض - سفید
"	۵	مولا - مالک
"	۸	مرور - گزرنا
۱۷۴	۹	تندر - بادل کی گرج
۱۷۵	۱	المان - جرمن
"	۷	زو - دریا
"	"	دیرباز - زمانۂ دراز
۱۷۶	۱	ثغور - سرحد
"	۱۲	پزشک - طبیب
۱۷۷	۸	زجاج - کانچ - زجاجی - کانچ بنانے والا -
۱۷۸	۱	لا - نہیں - جنس کی نفی کیلئے -
"	"	اِلَّا - مگر - حرف استثنا
۱۸۰	۳	کن فکان - کن بمعنی ہوجا - (خدا کا حکم) فکان - پس ہوگیا -
"	۶	ساحت - میدان
"	۱۲	طناب - خیمہ کی رسی
۱۸۱	۸	ناب - خالص
۱۸۲	۴	دودہ - خاندان
۱۸۳	۴	قباب - قبہ کی جمع - برج - کلس
۱۸۵	۳	مینو - عالم علوی - بہشت - رنگین شیشہ -

۱۸۶	۲	قُمار ۔ لونڈی ۔
〃	۵	قِمار ۔ جوا
۱۸۷	۱	سپند ۔ مہندی کے بیج
〃	۲	تردستی ۔ ہاتھ کی صفائی ۔ چالاکی شعبدہ بازی
〃	۱۱	خنگ ۔ گھوڑا
۱۸۸	۲	لکہ ۔ ابر کا ٹکڑا
〃	〃	دمن ۔ نجاست پھینکنے کا مقام ۔ گھوڑ ۔
〃	۶	نرگس شہلا ۔ وہ نرگس جس کا رنگ سفید مائل بہ سیاہی ہو ۔
〃	۷	نستر ۔ نسترن کا مخفف ۔ سیوتی کا پھول
۱۸۹	۱۰	خیابان ۔ چمن ۔ وہ سڑک جس کے دونوں جانب درخت ہوں ۔
۱۹۰	۸	راد ۔ بہادر ۔ سخی
〃	۱۰	کوکب ۔ ستارہ
۱۹۲	۴	اولی الامر منکم ۔ بادشاہ تمہارے بیں سے ۔
〃	۵	خویش باز ۔ خود کو مٹا دینے والا

۱۹۳	۳	احمر ۔ سرخ
〃	۱۰	وُلر ۔ کشمیر کی ایک جھیل کا نام
۱۹۴	۵	سطوت ۔ دبدبہ ۔ شان و شوکت
۱۹۵	۲	درا ۔ گھنٹہ
〃	۳	یخ ۔ برف ۔ جما ہوا پانی
〃	۸	تشکیل ۔ شکل بنانا
〃	〃	تخریب ۔ خراب کرنا
۱۹۶	۷	مغبچہ ۔ مے فروش کا لڑکا ۔ اچھی شراب بنانے والا ۔
۱۹۷	۲	شراب کا پیالہ
〃	۶	خیام ۔ خیمہ کی جمع
〃	〃	قصور ۔ قصر کی جمع محل
〃	۷	غرفہ ۔ دریچہ ۔ بالا خانہ
۱۹۸	۳	شگرف ۔ نادر
〃	۴	جم ۔ جمشید
۱۹۹	۱۰	کنشت ۔ آتشکدہ
۲۰۰	۶	دوک ۔ چرخہ کا تکلا
〃	〃	رشتن ۔ بننا
۲۰۱	۳	وداد ۔ دوستی ۔ محبت

۲۰۱	۹	بدر و حنین۔ جنگ بدر، جنگ حنین
〃	〃	جذب۔ کشش
۲۰۲	۳	زبون۔ بد۔ عاجز
〃	۹	سقف۔ چھت
〃	〃	اساطین۔ جمع۔ اسطوانہ۔ ستون
〃	〃	عقیق۔ ایک سرخ رنگ کا قیمتی پتھر
〃	〃	یشم۔ یشب۔ ایک قیمتی پتھر
〃	〃	پرچیں۔ درختوں کی باڑ
〃	۱۰	نطاق۔ کمربند
〃	۱۱	اورنگ۔ تخت
〃	〃	جمشید حشم۔ جمشید کی شان و شوکت رکھنے والا۔
۲۰۳	۹	شنگ۔ چیر۔ شوخ طبع
〃	〃	تقلید۔ پیروی کرنا۔
۲۰۴	۲	خورشید۔ آفتاب کی روشنی
〃	۱۲	کنہ۔ حقیقت، ماہیت
۲۰۵	۹	سرن۔ تیز رفتار
〃	۸	نارون۔ انار کا درخت

۲۰۵	۸	نار۔ مخفف ہے انار کا
〃	۱۰	ثمن۔ قیمت
۲۰۶	۲	یاسمن۔ چنبیلی
〃	۳	کرپاس۔ روئی
〃	۶	قفار۔ بیابان
〃	۷	عیار۔ سونا چاندی تولنا۔ کسوٹی خالص۔
〃	۹	اخوت۔ برادری
۲۰۷	۸	یراق۔ زیبائش کی چیزیں۔ زرہ بکتر
〃	〃	دُر۔ موتی
〃	۱۰	زنگ۔ گھنٹہ۔ گھنگرو۔
۲۰۸	۳	عرق۔ پسینہ
〃	۱۱	تنقید۔ کھوٹا کھرا پرکھنا
۲۰۹	۲	ساق۔ پنڈلی
〃	〃	قطع مو۔ بال کٹوانا
〃	۱۰	خط لاطینی۔ لاطینی تحریر
〃	۸	عمامہ۔ شملہ
〃	۹	دراک۔ عقلمند۔

۲۰۹	۱۱	جہادِ پیہم - مسلسل کوشش
۲۱۰	۸	رنگ - خوشی، حسن و خوبی - ناچ گانا - مکر و فریب
۲۱۱	۳	حزم - احتیاط
〃	۴	عقدہ - گرہ
〃	۷	حریر - ریشم
۲۱۳	۳	زائر - زیارت کرنیوالا
〃	۱۰	کاوکاو، کاوش - خلش - سخت محنت -
۲۱۴	۲	سبل - سبیل کی جمع راستہ
۲۱۵	۱	کاویدن - کھودنا
〃	۳	نوش - امرت - شہد -
۲۱۶	۴	حضر - وطن
〃	۵	نخیل - کھجور کا درخت
〃	۵	رحیل - سفر کرنا
۲۱۷	۲	مرغ - چراگاہ
〃	۶	میش - بھیڑ - بھیڑی
〃	۷	نیرنج - معرب نیرنگ - جادو مکر و حیلہ -

۲۱۷	۷	سیمیا - وہ علم جس سے روح ایک بدن سے دوسرے بدن میں منتقل کرسکتے ہیں -
〃	۸	ضیغم - شیر -
〃	۹	حمام - کبوتر
۲۱۸	۱	لحد - قبر
〃	〃	دد - درندہ
〃	۴	پور - بیٹا
〃	۷	رہبانی - زاہدی
۲۱۹	۳	ریز ریز - ریزہ ریزہ
〃	۴	ایوان - محل
〃	〃	کاخ بریں - بلند محل
۲۲۰	۳	ابن السبیل - مسافر
۲۲۱	۲	غزال - ہرن
〃	〃	خطا - ایک شہر کا نام ہے - یہاں کی ہرن میں مشک ہوتا ہے
〃	۳	سریر - تخت
〃	۱۰	طائر - پرندہ
۲۲۲	۲	قشر - چھلکا - پوست -

۲۲۳	۷	عبد۔ غلام۔ مولا۔ مالک	۲۳۳	۳	قعر۔ گہرائی
۲۲۴	۱۰	نجیب۔ شریف	〃	۸	نسیم۔ ہلکی ٹھنڈی ہوا
۲۲۵	۹	زندیق۔ بے دین	〃	۹	متاع۔ سامان۔ فائدہ
۲۲۶	۲	رجعت۔ بازگشت	〃	〃	بہا۔ رونق۔ قیمت
〃	۶	حیّ۔ زندہ۔ نام خداتعالیٰ	۲۳۴	۵	زنہار۔ پناہ۔ مہلت۔ عہد وپیمان
〃	〃	قیوم۔ قایم رہنے والا۔ نام خداتعالیٰ			امانت۔ خوف۔ پرہیز
〃	۷	اِنّی قریب۔ میں نزدیک ہوں	〃	۸	نطاق۔ کمربند
〃	۸	لاہوت۔ عالم ذات الٰہی	〃	۱۱	صوم۔ روزہ
〃	〃	جبروت۔ مرتبہ وحدت	〃	〃	صلوٰت۔ نماز
۲۲۷	۱	سلیمانی۔ پادشاہت	〃	۱۲	سازوبرگ۔ اسباب۔ مددگار
〃	۶	سلمانی۔ منسوب بہ حضرت سلمان	〃	〃	حُبّ۔ محبت
		مراد فقیری	〃	〃	ترس۔ خوف
〃	۱۱	شیرازہ۔ انتظام۔ بندش	۲۳۵	۶	تہی۔ خالی
۲۲۹	۲	پوزش۔ نصیحت۔ عذر	〃	〃	بہی۔ بہتری۔ رونق۔ روشن
〃	۷	طبرخون۔ صندل سرخ۔ آتشیں	〃	۸	دستے۔ طاقت یا فتح عطا فرمای
		بید سرخ۔			امر کے لئے ہے۔
۲۳۰	۷	مہر منیر۔ روشن آفتاب	〃	۱۰	دود۔ دھواں
〃	۱۱	تنگ جامی۔ کم ظرفی	〃	۱۲	ربی الاعلیٰ۔ میرا پروردگار بہت
۲۳۲	۲	نژاد۔ اصل۔ نسب			اعلیٰ ہے۔ سجدہ کی تسبیح۔

۲۳۶	۱	ناقہ ۔ اونٹنی	۲۳۹	۲	جہول ۔ بڑا جاہل
"	"	زمام ۔ نکیل	"	۶	شباب ۔ جوانی
"	۳	ثم ۔ پھر	"	۱۱	زاغ ۔ کوا
"	۵	مجاز ۔ حقیقت کے خلاف	"	"	کرگس ۔ گدھ
"	۶	زوج ۔ جفت	"	۱۲	سواد ۔ علاقہ
"	۷	آسیا ۔ ایشیا	"	"	ہور ۔ آفتاب
"	"	مرز و بوم ۔ زمین و ولایت	۲۴۰	۱	صدق مقال ۔ سچ کہنا
"	۹	لوک ۔ ضعیفی سے بچوں کی طرح زانوؤں	"	"	اکل ۔ کھانا
		کے بل چلنے والا ۔ عاجز	"	۴	فرید ۔ یکتا
"	۱۰	فتراک ۔ شکار بند	"	۶	نجیب ۔ شریف
۲۳۷	۳	بحرین ۔ بحیرہ روم ۔ بحیرہ فارس ۔	"	۷	فرس ۔ گھوڑا
		دو دریا ۔	"	۸	جیاد ۔ تیز رفتار گھوڑے
"	"	ظرف ۔ برتن ۔ حوصلہ ۔ عقلمندی	"	۹	ہیجا ۔ جنگ
۲۳۸	۶	حس ۔ معلوم کرنا ۔ حرکت کرنا	"	"	تندباد ۔ آندھی
"	"	نقرہ ۔ چاندی	"	"	طائف ۔ طواف کرنے والا
"	"	مس ۔ تانبا	"	"	تل ۔ ٹیلہ
"	۱۱	ایاغ ۔ شراب کا پیالہ	"	۱۰	رستخیز ۔ قیامت
۲۳۹	۲	عجول ۔ جلدی کرنے والا	۲۴۱	۱	نژند ۔ ذلیل
"	۷	ظلوم ۔ بڑا ظالم	"	۲	بیطار ۔ سالوتر

۲۴۱	۳	پکران ۔ گھوڑا ۔	۲۴۲	۱۰	بصیر ۔ بینا
"	۴	قلب ۔ دل	"	"	ضریر ۔ نابینا
"	۱۰	قرون ۔ قرن کی جمع ۳۰ یا ۸۰ یا ایک سو سال کی مدت	۲۴۳	۶	صہبا ۔ شراب ۔
			"	۷	مآب ۔ جائے بازگشت
"	۱۱	ستر ۔ پردہ ۔ پوشیدہ مقام ۔ عزت	۲۴۴	۱	ہیزم ۔ سوکھی لکڑی
"	"	زوج ۔ شوہر	"	۱۱	اب ۔ باپ
۲۴۲	۴	پہنا ۔ وسعت	"	"	جد ۔ دادا
"	۸	نیاگاں ۔ ماں باپ کے طرف کے بزرگ لوگ ۔	۲۴۶	۱	شکیب ۔ صبر

MAULANA AZAD LIBRARY ALIGARH

احمد حسین جعفر علی تاجر کتب
چار مینار حیدرآباد دکن

۱۹۳۵ء

تعداد (۱۵۰۰)

انتظامی مشین پریس

خادم الخطاط محمد اصغر

DUE DATE
٨٩١٥٥١٥٥
28 JAN 1985
٨١٨

(227) Page

٨٩١٤٥١٥٥

Checked 1991

٨١٨

جاوید نامہ

No.	Date	No.